

P. III 768

Compl. 1750/1977

Forum studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul IV ● nr. 5 (17) 1976 ● 16 pagini ● lei 1,50 ●

„SĂ NU UITAȚI NICIODATĂ, DRAGI TOVARĂȘI TINERI, CĂ AVEȚI, ÎN PRIMUL RÎND, ÎNDATORIREA DE A FACE TOTUL PENTRU ÎNSUȘIREA ȘI DEZVOLTAREA CELOR MAI ÎNALTE VIRTUȚI CE CARACTERIZEAZĂ POPORUL NOSTRU — DRAGOSTEA DE ADEVĂR, VITEJIA, PASIUNEA PENTRU MUNCĂ, HOTĂRIREA FERMĂ DE A ASIGURA RIDICAREA NAȚIUNII PE NOI ȘI NOI CULMI DE PROGRES ȘI CIVILIZAȚIE !”

(Din chemarea adresată tinerei generații, de la tribuna Congresului educației politice și culturii socialiste, de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU)

CHEMARE

Cuvinte simple, pline însă de semnificații majore, cuvinte care ne orientează ferm pașii, nouă, tinerilor, spre țelul suprem, țel conjugat cu fericirea și bunăstarea întregului popor, cu un viitor strălucit al țării noastre.

Am ascultat impresionantele expuneri ale secretarului general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și încă odată am simțit grija părintească a partidului și statului nostru socialist pentru noi, tinerii, comunistii de mâine.

Acum, mai mult ca oricând, trebuie să dovedim că sintem la înălțimea încrederii ce ni se acordă, să demonstrăm că sintem un tineret sănătos și de înaltă ținută morală.

Să dăm prilejul ca rezultatele profesionale să fie oglinda muncii noastre susținute, oglinda elanului nostru revoluționar.

Sesiunea este un moment de maturitate intelectuală. Și bilanțul credem că va fi rodnic.

Vor urma zile fierbinți pe șantierele și în uzinele țării. Ceea ce am acumulat își va căpăta aplicabilitate practică, făcând din integrarea învățămîntului cu producția și cercetarea o realitate. O realitate care vorbește de un om nou, constructor al socialismului și comunismului.

FORUM STUDENȚESC

GÎND

Hai, galben copil rămas în poză să-ți spun o poveste. Știi cât de mult îți plăceau. Ori ai uitat? Nu, nu cred.

În serile lungi de iarnă-ncărunțită înainte de vreme ei mai coceau pîta mare, albă, mustind a grîu copt, zdrobit în pulbere fină, de ploaie mărunță...

M-a surprins întotdeauna monumentalitatea statuiilor și a clădirilor ieșene. E aici o ciudată îmbinare istorie-prezent, vechi-nou, tradițional, cu ușoară nuanță conservatoare. Fiecare colț, fiecare piatră are parcă istoria ei, izvorită din sine, din vremi pe care gîndul refuză a le urmări... Pe drumul ce urcă lin spre Copou, spre atît de ieșeanul și eminescianul Copou, prin dreptul Bibliotecii, azi a Universității, străjuită de privirea calm-cercetătoare, cumpătată-n geniu, a lui Eminescu, făcînd un ocol, pe o străduță laterală, mai jos de Universitate, dai de niște locuri ce par că nu au nimic comun cu agitația cotidiană. Se află acolo o casă pierdută în verdeată cu iz de conac moldovenesc... De-vinga casei: Intră cine vrea, rămîne cine poate. E acolo o sală mare, cu a masă nesfîrșit de lungă, cu scaunele frumos orînduite-n jur. Totul capătă firescul clipei: ai senzația că acum se va deschide ușa — paradoxal, dar veșnic deschisă de altfel — și vor sosi obișnuiții casei: Eminescu, Pogor, Maiorescu, Negruzzi... Doar scaunele sînt tot acolo prafuși însă nu se depune... Și fără să vrei simți nevoia de a vorbi în

șoaptă spre a nu tulbura meditația lui Eminescu.

Undeva mult mai la sud, pe o altă apă cu nume scurt, cu repeziciunea domolită-n „U”, Jiu, o altă masă, cu alte scaune, clepsidre neîntoarse măsurînd același timp ce trece — își așteaptă tot zadarnic oamenii...

Un păstor din munții Greciei încercase imposibilul pentru a obține o fotografie de-a lui Dinu Lipatti.

Pe la noi, p-acas, mieii au prins a trece-n oi... Iarba nu mai e atît de crud-verde... Proșpețimea suavă a verdeții dinții, a trecut pe nesimțite în verdele-verde, mai puțin fraged și curat, dar tînăr încă nu numai în culoare ci și-n firul drept.

Sfătoșenia vorbelor egale, calme, îndelung măcinate ale bunicului încărunțit în război, de care-și aduce aminte cu revolta întregă a firii, revolta împotriva ignoranței unei lumi opulente, de-o dizgrațioasă corectitudine a gestului, de-o ură delicat ascunsă în hainele de-o croială impecabilă, în batista albă și floarea proaspătă de la butonieră...

Ascultîndu-l pe Gheorghe Zamfir ai senzația începutului de lume, auzi bolborosînd pămîntul, în nașterea tăcută a munților, ori în prăbușirile grele. Vei simți durerea — durere din bocetele noastre. Ceva din măreția inefabilă a doinei, surprinsă-n cîntecele noastre, transformate-n sunet de nai de virtuozitatea lui Zamfir și a companiate majestuos de orgă...

RODICA STOIE

200

RĂSFRÎNGERI

Sesiunea de comunicări la Electro

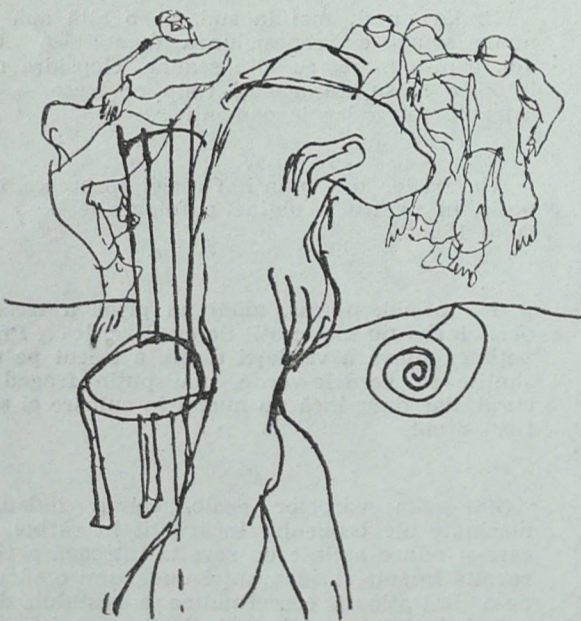
Deși au existat propuneri din partea Facultăților de construcții și electrotehnică, în acest an Consiliul U.A.S.C. al IPT nu a mai organizat o sesiune de comunicări științifice studențești. Suplinind, din proprie inițiativă, absența unei atît de necesare sesiuni, comisia profesională a Asociației studenților comuniști de la Electrotehnică, în colaborare cu cadrele didactice și cu conducerea facultății, a oferit în cadrul unei sesiuni proprii, prilejul prezentării celor mai valoroase rezultate obținute în acest an în munca de cercetare de studenții facultății.

Cele 53 lucrări grupate pe trei secții au fost punctul de plecare al unor concrete aprecieri a stadiului activității de cercetare în facultate, a măsurii în care studenții au fost angrenați în contractele cadrelor, deci implicit în sfera productivă. A fost evident numărul sporit al lucrărilor extrase din contracte cu producția, a propunerilor pentru contracte, a lucrărilor gen autodotore, toate acestea corelate cu o scădere simțitoare a temelor fără realizare practică. Componenta birourilor secțiilor (2 cadre didactice și 3 studenți) evidențiază rolul esențial al studenților facultății atît în organizarea sesiunii cît și în realizarea ei directă în calitate de cercetători.

Alte sublinieri desprinse dintr-un dialog cu Marius Oteșteanu — vicepreședinte cu probleme profesionale al Consiliului ASC al Facultății de electrotehnică; sesiunea de comunicări a oferit cadrul unei „confruntări valorice nemijlocite”, poate mai eficace decît un control periodic al stadiului de moment al fiecărei teme, control redus în multe cazuri la o simplă consemnare a prezenței studenților în laborator. De ce s-a organizat sesiunea acum și nu în toamnă? Pentru că actualii studenți ai anilor V. n-ar mai fi putut participa (ei avînd în cadrul proiectelor de diplomă lucrări valoroase), iar pe de altă parte, celelalte teme oricum n-ar fi fost după vacanță într-un stadiu cu mult mai avansat.

Din cei 92 de studenți autori ai temelor prezentate, 35 aparțin anilor I.—II. (o remarcă, anul II. A.C. cu 18 studenți) cifră deasupra oricărui comentariu.

Drept concluzie a acestei sesiuni și punct de referință a unor sesiuni viitoare, comisia profesională intenționează elaborarea unui veritabil

regulament al cercetării științifice care să conțină repere ale unor probleme de principiu privind participarea studenților la activitatea de cercetare ale colaborării cu cadrele didactice etc.

La numai cîteva zile după sesiune o altă inițiativă, punct de convergență al eforturilor asociației, catedrei de E.A.M. și a conducerii IAEM: o minisesiune de comunicări la beneficiar „acasă”, adică 10 lucrări (studiu teoretic și realizare practică), contracte încheiate deja sau în curs de perfectare între întreprindere și facultate.

TUDOR PETAN

Sesiunea — bilanț al unui an universitar

Ne-am regăsit uniți în fața filelor încărcate de bogăția științei, în amfiteatre, săli de lectură, biblioteci, aceiași care, un an întreg, am trăit împreună bucuriile și frumusețea vieții de student. Acum cînd pe răbojul timpului universitar, un semn a mai fost tras, e bine să aruncăm o privire înapoi, să vedem ce-am lăsat în urma noastră, ce-am realizat în aceste luni de studiu.

Retrăim cu emoție orele de curs, interesante și instructive, ore în care dascălii noștri s-au străduit să ne transmită nouă, generației tinere, cît mai mult din ceea ce mintea și inteligența umană a dat viață.

Poate mai mult ca oricînd, am dovedit preocupare în orele de seminarii și laboratoare, atunci cînd teoria a devenit palpabilă, cînd, printre formule și eprubete, în ateliere și uzine am simțit sentimentul inedit al creației, al unui produs al minții și miinilor noastre.

Am pătruns cu siguranță în lumea bibliotecilor, acolo unde ne-am completat cunoștințele acumulate în orele de curs.

Și dacă vacanțele au fost așa de scurte am știut totuși să le trăim studențești și să pornim din nou la muncă, cu entuziasm și dăruire.

Concursurile profesionale și-au desemnat învingătorii. Sint cei mai buni dintre studenții noștri.

Iar participarea numeroasă a studenților din anii I și II, nivelul valoric ridicat al lucrărilor, a dovedit o preocupare intensă, o muncă susținută.

Sesiunile de comunicări au arătat că stadiul simplei însușiri a celor predate a fost depășit. Există idei studențești, există o cercetare atentă, o sete nestăvilită pentru nou.

PRACTICA ȘI VACANȚA DE VARĂ Spicuri din Programul de activități al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara

II. CU PRIVIRE LA PRACTICA PRODUCTIVĂ, REPARTIZAREA ÎN PRODUCȚIE ȘI EXAMENUL DE ADMITERE

— Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor sprijini organele de învățămînt la organizarea corespunzătoare a practicii productive a studenților, vor mobiliza studenții la îndeplinirea integrală a obiectivelor acestei activități.

— Consiliul U.A.S.C. din U. Timișoara va constitui 5 brigăzi complexe studențești, în județele Timiș, Arad, Caraș-Severin, care în perioada practicii vor desfășura acțiuni de răspîndirea cunoștințelor științifice, vor iniția acțiuni de studierea fenomenului religios, de combatere a misticismului și a concepțiilor religioase, vor prezenta programe artistice, vor face studii folclorice etc. Acestor brigăzi li se vor alătura membri ai cîneclubului și cercurilor foto de la Casa de cultură a studenților și cluburile institutelor.

— În unitățile economice în care își desfășoară practica studenții, organele de asociație împreună cu organele U.T.C. vor organiza multiple acțiuni comune, îndeosebi cu caracter profesional-științific, politico-ideologic și cultural educativ.

— Consiliul U.A.S.C. din I.P.T., împreună cu organizațiile U.T.C. de la I.M.T., Electromotor și Azur, vor organiza în perioada practicii o consfătuire pe tema „Practica productivă — latură importantă a unui învățămînt modern integrat”.

III. CU PRIVIRE LA VACANȚA DE VARĂ A STUDENȚILOR

— În conformitate cu indicațiile de partid, în perioada vacanței de vară, studenții vor participa la acțiunile de muncă patriotică pe șantierele construcțiilor universitare: localul Facultății de electrotehnică, clădirea Institutului agronomic, extinderea căminului de la I.M.T. etc.

— 100 de studenți din centrul universitar Timișoara vor participa în două brigăzi de muncă patriotică pe șantierul național al tineretului de la Giurgiu-Râzmirești: 19 iulie—14 august, 50 studenți, 16 august—10 septembrie 50 de studenți.

— Consiliul U.A.S.C. din centrul universitar va organiza un șantier studentesc de muncă patriotică în municipiul Timișoara, în perioada 14 iulie—11 sept. la care vor participa circa 250 studenți organizați în serii de cîte două săptămîni fiecare, prestînd în total 25.000 ore muncă patriotică în valoare de circa 110.000 lei.

— Consiliul U.A.S.C. din centrul universitar va organiza de asemenea, activitatea de muncă patriotică pe șantierul căminului de familisti și la bazele sportive.

— În localitățile de domiciliu, studenții vor participa la campania agricolă, la acțiunile de muncă patriotică inițiate de organele locale ale U.T.C.

— În vacanța de vară studenții centrului universitar Timișoara beneficiază de 1.190 bilete în taberele de o-

Din lumea cărților am pornit cu vigoare și elanul nostru tineresc pe șantierele muncii patriotice. Un an a trecut și la ora bilanțului sesiunea aceasta se înscrie ca o sinteză a tot ce am realizat, ca o continuitate a preocupării permanente pentru studiu.

O sesiune ca oricare a'lele. Mai plină însă de semnificații. Desfășurată în zilele primului Congres al educației politice și culturale socialiste ea capătă noi valențe.

Sesiunea înseamnă muncă. O muncă mai intensă... O concentrare de forțe, bucuria realizării și...

Dar oare am muncit cît trebuie? Rezultatele sînt la maximum posibilităților noastre? E bine ca răspunsul să fie tradus în fapte, în note cît mai aproape de aprecierea maximă. Sesiunea e momentul realizării individuale. Dar ea caracterizează și un colectiv. Un colectiv unit prin muncă și succese. Concursul „Fiecare asociație a studenților comuniști, colectiv de educare prin muncă și pentru muncă” își va desemna cîștigătorii. Oricum cîștigătorii vor fi acei care au știut să fie tovarășii de muncă și care au înțeles că studențimea înseamnă și colectivitate.

Sesiunea se profilează ca un final de an universitar. Și am putea face deja bilanțul. Vor urma zilele pline ale practicii de vară. Pe șantiere, în uzine, pe ogoarele țării vom finaliza ce am adunat prin muncă, printre cărți, în aule și amfiteatre. O vom face cu pasiune, dăruie și elan tineresc.

Și poate că de-abia atunci am putea să tragem linie sub realizările noastre și să facem bilanțul. Dar sîntem siguri că și atunci, ca și acum la sfîrșitul sesiunii, vom putea spune aceleași cuvinte.

Am realizat mult! Rezultatele frumoase aparțin însă unui număr, ce-i drept destul de mare, de studenți. E necesar însă un efort colectiv, un efort conștient, al tuturor studenților!

Fiecare trebuie să muncim la cota maximă a posibilităților noastre. Doar astfel vom putea spune că ne-am făcut datoria, această subîmă datorie de a învăța. Și nu vom înșela încrederea și speranțele puse în noi, vom fi la nivelul exigențelor înalte pe care realitatea zilelor noastre o impune constructorilor noii societăți.

REDACȚIA

dihnă de la: Costeștii, Bușteni, Constanța, Balvanyos, Brașov, Suceava, Piriul Rece, 267 bilete în stațiuni pentru tratament, la care se adaugă 111 bilete de odihnă acordate cetățenilor de peste hotare care studiază în centrul nostru universitar. De asemenea, un număr de 230 activiști ai asociațiilor studenților comuniști vor fi instruiți în taberele de la Izvorul Mureșului, Tg.-Mureș, Suceava și București.

Festivitatea de premiere — secțiunea Mecanică Timișoara

STUDENȚII TIMIȘORENI LAUREAȚI AI CONCURSULUI PROFESIONAL „TRAIAN LALESCU” — FAZA FINALĂ

MECANICĂ

Rădulescu Nicolae III Mecanică ITCM, Turbatu Liviu III Mecanică ITCM, Larin Horia Marius III Electro. IETC, Silvășan Dorel M. Mecanică ITCM.

REZISTENȚA MATERIALELOR

Nagy Bela I Construcții II CH, Velica Ionel II Mecanică II TCM, Filip Petru III Mecanică II TCM, Bade Iosif III Construcții II CCI, Crișan Valeriu M. Mecanică II MT, Potocean Mihaela M. Construcții II CCI.

BAZELE ELECTROTEHNICII

Bles Petru I Electro. IIAC, Bicer Adrian II Electro. II ETC, Resteanu Daniel II Electro II E.

FIZICĂ — U București

Răiță Mircea II Electro. IETC, Ivănescu Marius III Electro. IETC.

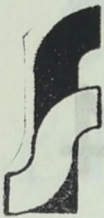
CHIMIE — I. P. Iași

Szeibert Francisc I. I. Chim. I Anorg., Antal Constantin III I. Chim. I Macro., Roman Ioan M. I. Chim. I Anorg., Stavrescu Monica M. I. Chim. I Org.

MATEMATICĂ — U. Cluj

Gavra Bradius II Electro. IETC, Budura Adrian III Electro. IETC, Huschitt Ana Maria M. sp. Electro IAC, Dejeu Victor M Mecanică II MH.

La secția matematică nu s-a atribuit pentru anul II pe țară, premiul I și II.

CONGRESUL EDUCAȚIEI POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

Au trecut câteva zile de când primul Congres al educației politice și culturii socialiste și-a încheiat lucrările. Ecourile lui sînt încă puternice.

Înaltul forum a jalonat prin magistralele expuneri ale secretarului general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, direcțiile viitoare pentru formarea omului nou, constructor conștient al socialismului și comunismului în țara noastră.

Congresul a elaborat planuri de perspectivă detaliate, pentru fiecare secțiune în parte. Indicațiile prețioase oferite de expunerea secretarului general precum și numeroasele dezbateri din secțiuni au constituit pentru tineretul nostru, pentru noi, studenții, dovada grijii perpetue a partidului și statului nostru socialist pentru generația noastră tină, au arătat clar ce va trebui să facă cei ce reprezintă viitorul acestei țări.

Primul Congres al educației politice și culturii socialiste se înscrie astfel, prin pregătirile și desfășurarea lui, în sfera preocupărilor partidului nostru, a tovarășului Nicolae Ceaușescu personal, de a asigura societății de azi și de mâine oameni cu o bună pregătire politico-ideologică cu o ridicată ținută morală, conștienți de importanța și măreția vremii pe care o trăim.

Insemnări

Este îndeobște cunoscut că procesul edificării noii orînduiri sociale în țara noastră determină schimbări radicale în toate sectoarele vieții sociale, inclusiv în cea spirituală. Ține de esența învățării marxiste faptul că opera de transformare revoluționară a societății este indisolubil legată de ridicarea nivelului general de cultură, de intensificarea activității educaționale a poporului. Menirea socialismului — așa cum remarcă Marx — este făurirea societății umanizate, ceea ce nu se poate realiza fără o bază economică puternică, dar nu se rezumă numai la aceasta, ci își propune și dezvoltarea multilaterală a omului, transformarea conștiinței sale — problemă cu mult mai grea, în multe privințe decît dezvoltarea economiei.

Înțelegin valoarea și importanța acestui considerent principal, P.C.R., preocupîndu-se neconținut de dezvoltarea economică accelerată a României socialiste, acordă o atenție deosebită, perfecționării spirituale, modelării omului însuși. În ultimii ani, de exemplu, intensificarea muncii în acest domeniu a fost puternic stimulată prin aplicarea

programului ideologic adoptat de Plenara C.C. al P.C.R. din noiembrie 1971, de Hotărârile Congresului al XI-lea referitoare la munca politico-educativă, de indicațiile prețioase privind perfecționarea activității ideologice date de Secretarul General al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Congresul educației politice și culturii socialiste, corespunzător practicii profund democratice a partidului nostru, a fost precedat de ample discuții și dezbateri pregătitoare în organizații de partid, de masă și obștești, în comitetele de cultură și educație socialistă, cuprinzînd diverse instituții de cultură și învățămînt, mijloacele de masă — media și masele largi de oameni. Aceste acțiuni premergătoare Congresului au formulat principalele trăsături de conținut ale educației culturale, direcțiile principale ale muncii politice care desemnează, de fapt, și coordonatele politicii educației prin intermediul căreia se realizează conducerea de către partidul comunist a întregului proces educativ. În centrul întregii muncii politico-educative se situează înțelegerea și aplicarea în viață a programului

P.C.R., program ce reprezintă marxism-leninismul creator aplicat în România. În concepția partidului nostru, educația politico-culturală nu constituie un scop în sine, aceasta este subordonată liniei strategice generale și are drept țel mobilizarea întregului popor la îndeplinirea programului de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea României spre comunism.

Întreaga activitate educativă și culturală este chemată să contribuie la formarea omului nou, la crearea unui nou umanism, să formeze oamenilor conștiința rolului și importanței lor în viața socială, să-i convingă că de avuția socială la care ei participă prin efortul de muncă, depinde și satisfacerea nevoilor și intereselor fundamentale. Prin aceasta oamenii se vor ridica pe o treaptă superioară a cunoașterii și a conduitei umane, vor putea participa cu adevărat conștient la făurirea propriului lor viitor, la edificarea în România a civilizației socialiste.

asist. univ.
FEKETE KALMAN

Coordonate noi ale spiritului nostru comunist

Cu câteva zile în urmă, s-au încheiat lucrările Congresului educației politice și a culturii socialiste — eveniment de o covârșitoare importanță pentru revoluția noastră socialistă, în plină desfășurare.

Promotorul acestui forum al spiritului comunist, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în magistrala sa expunere la deschiderea lucrărilor Congresului, a definit coordonate noi ale vastului proces de plămădire a omului nou, în consens cu dimensiunile edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării României spre comunism.

În acest context a fost redefinit conținutul și locul conceptului de bază al filozofiei umanist revoluționare moderne — umanismul socialist — ca o metodă de educație în condițiile agravării crizei ideologice și morale a societății burgheze contemporane, precum și în contextul marilor confruntări de idei din lumea contemporană.

Societatea burgheză contemporană, ca să mascheze cruda oprimare a maselor populare, afirmă în mai toate microfoanele, canalele de televiziune, paginile cărților, ziarelor și revistelor, cultul pentru om.

La fel și unii intelectuali rătăciți, promotorii „neumanismului”, sau partizanii clasicismului umanist steril din ultimele două secole, cărora, cruda realitate a societății capitaliste contemporane a început să le roadă conștiința, pun în centrul „nobilelor”, „generoaselor” și „savantelor” lor discuții omul — omul abstract — deplîngîndu-i destinul, dar pentru semenii lor în carne și oase nu mișcă nici un deget măcar.

Umanismul nostru socialist se dedică însă ființelor vii și nu prototipului ideal preconizat de ideologia burgheze, demn de „dragoste” și „duioșie”.

El ia omul așa cum e. Cu toate defectele și calitățile sale, cu forța creatoare, cît și cu slăbiciunile sale. Socialismul nu a urcat și nici nu va urca pe soclu himera omului perfect, ci realitatea omului perfectibil în cadrul lungului și anevoiosului travaliu de mode-

lare a spiritului mutilat de secole de viciile nedreptății sociale.

Doctrina umanismului socialist nu consideră omul cu defecte spirituale congenitale.

Ea consideră că toate amputările morale apărute în conștiința individului le face societatea și tot ea le poate repara.

Astfel, dacă orînduirea burgheză împinge individul la o luptă fără scrupule, pentru supremația materială, socialismul îl eliberează de această preocupare tiranică și unică, printr-o profundă umanizare a producției și repartiției materiale.

Prin depășirea inegalității sociale — principalul izvor al invidiei și urii, al setei exacerbate a individului de inavuțire care degenerază în înșelăciune, jaf și crimă socială — încet, dar constant și sigur partidul conduce poporul pe calea emancipării materiale și spirituale.

Socialismul a scos la lumină demnitatea umbra umilînței, diamantul din așa-zisul material cenușiu și amorf de altă dată.

Bunăstarea materială deocamdată medie, demnitatea, urcarea pe primul podium al societății a fostei sârmane stări sociale, iată supremul rezultat al umanismului nostru socialist.

Este remarcabil faptul că în conștiința poporului nostru nu au făcut niciodată priză concepții extreme și rigide despre omul și rolul acestuia în societate.

Poporul român, înzestrat cu un constant echilibru moral interior și-a exprimat convingerile generale despre om și viață printr-un singur cuvînt — OMENIA — căruia revoluția socialistă, îndeplinită într-o covârșitoare măsură în conștiința sa i-a dat un sens și mai profund, iar recentul Congres al spiritului nostru comunist, fără îndoială îi dă conținut cît mai perfect posibil, transformîndu-l într-un umanism autentic revoluționar.

NICOLAE CARPA

RĂSFÎRÎNGERI

Tinerete socialistă

În secolul XX, după calendarul cu adevărat al erei socialismului, tineretul are farmecul livezilor înflorite și al dimineților pline de soare. Ca muguri în diminețile splendide fără urmă de vînt sau înghețuri tîrzii, am deschis ochii într-o lume minunată de prielnică tuturor generațiilor.

Noile uzine moderne cu liniile lor îndrăznețe, orașe cu blocuri turn sau școli și lăcașurile de cultură din fiecare sat sau oraș, n-au schimbat doar înfățișarea țării ci și dimensiunile imaginației.

Intr-un palat sau casă a pionierilor, într-un liceu sau institut superior cu mijloace pentru dezvoltarea celor mai alese însușiri, visurile și aspirațiile își iau zborul de la o treaptă foarte înaltă și e drept să țintească mult mai departe.

Zilele acestea pe o stradă din centrul Timișoarei mergeam în urma a două școlărițe, după cum am aflat mai tîrziu, în clasa a V-a. Și una și cealaltă se uitau la fațada clădirilor și discutau cu aprindere despre stilul coloanelor și a capitulelor. Termenul „ionic, hidric, corintic” scăpărau în ciripitul lor cu strălucirea și competența arheologilor și a constructorilor experimentați.

Nu, nu-i deloc o nepotrivire! Este dovada practică a dezvoltării multilaterale a înfloririi personalității umane. Și, în care colț din țara noastră, în care oraș sau sat nu se întîmplă o asemenea realitate?

Distanțele străbătute de cosmonauți sau de sateliți artificiali ai pămîntului sînt fără îndoială impresionante. Nu întîmplător majoritatea dintre noi le purtăm atîta interes. Dar distanța de la întunecatele vremi apuse și realitățile minunate de astăzi e mult mai mare. Distanță pe care un popor harnic și talentat avînd în frunte pe cel mai bun fiu al săi, comunistii, a străbătut-o victorios în numai 32 de ani.

NELU PETRIȚ

Voievodul

— Prin înserare se plimbă triumfal un rege Prelung grăiește cîntul.

— Voievod — rădăcină Mihai Viteazul.

— Trei ramuri cu frunzele lor, falnic, legendar de nuc.

— Rod al neamului scîldat în dorul lui la poalele începutului.

— Ai spus lumii de patrie, pămînt clocotitor și stelele s-au aprins în dimineață.

— Tăcere. — Nu mai fășnea Bătrîna Terră. Tăcerea de la Rovine, tăcerea de la Vaslui.

— Cerurile s-au prelins în păduri să-ți simți umbrelul spre ceea ce trebuia să fie.

— Era în August, văpaie solară.

— Biruitor mergeai spre marele oraș ajuns ai fost la locul credinței înlăcrimate și pusa-i steagul mare bătut în nestemate.

— Frunzele de nuc ți-au împletit pridvor.

— Și ești pridvor din sinul florilor.

— Rod al neamului scîldat în dorul lui la poalele începutului.

— Privește domn viteaz în cîntecele tale, îndrăzneala ți-a fost sfințită și n-a călcat-o nimeni.

— Privește, domn viteaz, în cîntecele tale și vezi ultima noapte a lui „Mihai cel Mare”.

— La Mirăslău cu tine viii de pe urmă și-au trimis solie.

— Nu te teme cînd lătră cîinii încercuind pădurea.

— „Înlățătoare moarte”, zăpezile pustii.

— S-adună-n lume șoapte, ne plîngem oamenii dintii.

— „Nestatornicul noroc, în câteva ceasuri ne răpi aceea ce ne dăduse într-atîți ani și după atîte mari strădăni. Vai! Cîte nădejdi frumoase înșală el! blestem asupra ta, loc de piere, loc afurisit! Ce de singe eroic sorbiși tu în această zi pustie.”

— Privește Domn Viteaz, în cîntecele tale și vezi-l pe Mihai, „precum odinioară semizeii cîntați de nemuritorul Omir”.

— Frunzele de nuc ți-au împletit pridvor.

— Rod al neamului, scîldat în dorul lui la poalele începutului.

MARCELA STOICA
Filologie II.

Suceava

Suceava, gazda Festivalului național al artei studențești, secțiunea folclor, a cunoscut timp de patru zile cea mai amplă sărbătoare a cîntecului și portului popular din întreaga țară.

Peste 1.200 de studenți păstrători și valorificatori ai frumoaselor noastre tradiții, pasionați de trecutul nostru cultural și spiritual, îndrăgostiți de cîntări și de dansuri, au realizat pe scena Casei de cultură în chipul cel mai potrivit legătura cu trecutul nostru istoric.

Cele douăzeci de ansambluri și formații studențești prezente la festival au venit în „primăvara Bucovinei” cu mesajul altor sute de studenți amatori.

Conceput ca o acțiune de mare amploare — festivalul a avut câteva momente distincte. Unul dintre aceste momente a fost Colocviul societății studenților folcloriști. Peste o sută de studenți din toate centrele universitare ale țării au dezbătut problemele culturii tradiționale, problemele valorificării creației spirituale a poporului român atît de studenții cercetători cît și de ansamblurile folclorice studențești.

O metodă care trebuia permanentizată și extinsă consider că au reprezentat-o spectacolele pe care formațiile studențești le-au prezentat în mijlocul colectivelor oamenilor muncii din localitățile înconjurătoare. Această acțiune desfășurată în prejma Congresului educației politice și al culturii socialiste, a venit să amplifice acțiunile de masă desfășurate în aceste localități și a stabilit o legătură sufletească între tineretul studențesc și membrii colectivelor de muncă, colective în care vor munci mîine studenții de azi.

Simbolică și plină de valențe patriotice, pentru toți participanții la festival și pentru locuitorii Sucevei, va rămîne paradă portului popular și trecerea în revistă a formațiilor. În bătaia unui soare de primăvară, artera principală a Sucevei a fost ocupată de formațiile studențești. Frumusețea portului popular, specificul fiecărei zone, au fost apreciate de locuitorii urbei. În centrul orașului s-a încins o horă a Unirii. Cetățeni cu plele cărunte purtau în ochii lor lacrimi. Mîndrul „Tricolor” și alte cîntece patriotice au răsunit pe străzile orașului. Coloana a ajuns la Cetatea de scaun a Moldovei. Manifestare de patriotism și respect față de trecutul glorios al neamului, a fost această paradă a portului popular. Pe zidurile cetății au răsunit cîntecele noastre patriotice. Cîntece și lacrimi. Lacrimi pentru eroii neamului. Ne trebuiesc mereu manifestări organizate la „dogoarea nestinselor vetre”.

F.N.A.S. Suceava — 1976, a fost o mare reușită pentru mișcarea artistică și pentru educația politică a studențimii noastre.

LIVIU NADIȘ

F. N. A. S. 1976

Alo! Aici Galațiul!

● Pentru gălățeni: un sincer „bravo organizatori”!

● Și totuși... De ce s-au programat simultan spectacolele de brigadă cu cele de muzică ușoară?

De ce interpretării de folk și dansul tematic nu urmau în spectacol imediat după formația pop a centrului universitar respectiv, pentru a se putea folosi din plin instalațiile muzicale cu care erau obișnuși?

Răspunsul era binevenit însă „înainte de festival”!

● Insinuantă remarcă „foiștilor” gălățeni pentru Timișoara: „Poate cădeți la înțelegere cu juriul pentru vreun premiu”! (Nu cred că au făcut-o timișoreni, dar desigur bucureștenii și gălățenii au profitat de majoritatea din componența grupurilor de judecători ai artei studențești).

● Și fiindcă într-un concurs fiecare concurent are emoții, Galațiul a oferit și el emoții dar din cauza... pletelor abundente ale participanților. Deși în întineric, juriul a remarcat ce plete au „Cristal”-ul din Galați și „Academica” bucureșteană și i-a sancționat cu o diplomă de laureat!

DISCUȚII, DISCUȚII...

● Marin Traian, președintele juriului „umoristilor” (din care făcea parte și o urzică consacrată, Rodica Tot) aprecia că „membrii brigăzilor artistice sînt plini de vervă, umor, naturălefe, bună dispoziție și au o mișcare scenică deosebită. De multe ori profesioniștii au ce învăța de la acești tineri entuziaști”.

● George Grigoriu, președintele de la „muzică” punea o întrebare: „De ce nu ne mai plac romanțele”? O punem și noi însoțită de un regret sincer.

● Tot același: „Ce înțeleg majoritatea prin muzică tinăra”? Multe și nu prea mult. Pentru unii am aminti că la Galați muzică tinăra au reprezentat și cele 20 de prelucrări din Bach, Beethoven, Mozart etc.

● O concluzie a mesei rotunde organizată după festival: Folcloristii să fie numiți mai bine interpreți de baladă sau oricum altfel pentru a respecta adevărul despre muzica ce o fac ei.

● Și o întrebare care i-a „chinuit” pe oaspeții Galațiului: De ce juriul nu re-

prezintă centrele aflate în concurs?

FLASHURI, FLASHURI...

● „Noaptea cea mai lungă”, spectacolul non stop (de 7 ore) din Sala sporturilor din Galați a oferit o imagine completă a Festivalului.

● L-am revăzut pe Adrian Romcescu alături de formația lui Mircea Romcescu (oricum cea din urmă mai în „formă”).

● Prea puține mulțumiri pentru efortul timișorenilor, cei care au asigurat instrumentele și stațiile pentru formațiile concertante și au părăsit sala la ora 3 dimineața. Și mai ales pentru Replie Tiberiu, ad-hoc inginer de sunet.

● Interesante și inedite spectacolele oferite de participanții, muncitorilor și tinerilor gălățeni.

ȘI ACUM TIMIȘOARA...

● Excelentă pregătirea fizică a membrilor brigăzii artistice timișorene. Condiții excelente oferite în acest sens de microbuzul ce-i transporta și care pornea doar după sute de metri de „împinsături”.

● În timp ce craiovenii și ieșenii cîntau și dansau „Hora Unirii” în cantină, dar uitau toată vesela pe mese, timișoreni îi priveau și nu făceau probleme bucatăreșelor gălățene.

● După insuccesul brigăzii replica timișorenilor era „Medul” formației: „Rog

să nu vă supărați / Și să nu ne condamnați”.

● Petrică Sirbu a cărui prezență pare inexplicabilă pentru același talentat și neobosit M. Tatulici (membru al juriului) într-un articol din „Viața studențească” a fost totuși apreciat de spectatori. Oricum o prezență la cenaclul „Flacăra” era mai explicabilă.

Pentru juriu deci, o dedicație din partea lui Petrică: „V-ați rezolvat problemele de conștiință?”!

● Irina Morcov, laureată a festivalului rămîne aceeași prezență valoroasă dar... tăcută și emoționată.

● Ștefan Pentek înainte de premiu: „Cred în muzică cu o dunitate fără fisură indiferent de valoarea care mi se acordă sau refuză”.

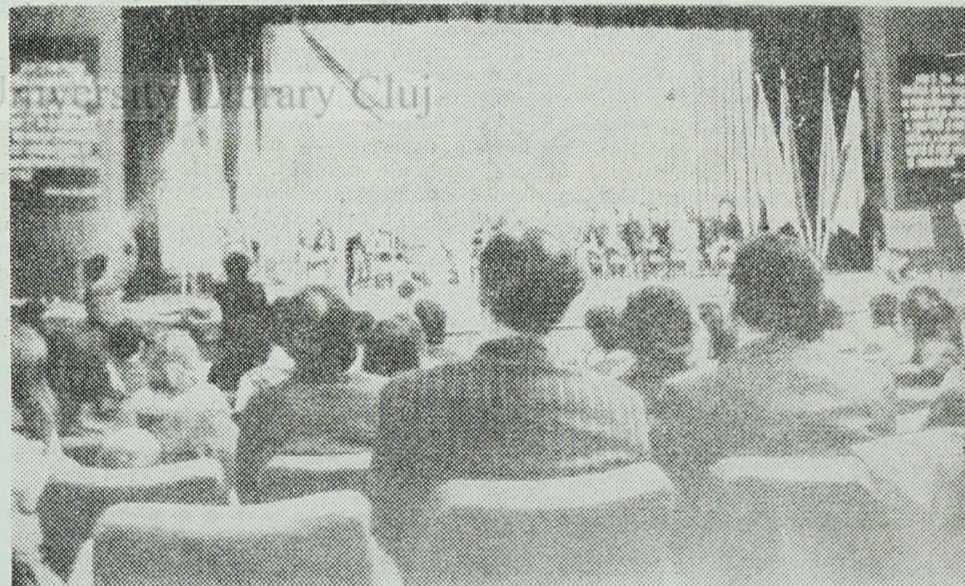
● Diana Mihalca a greșit un microfon, apoi... emoții și uite așa am mai pierdut o diplomă.

● Deși au ratat spectacolul de la șantierul naval, timișoreni au rămas impresionată de tot ce au văzut aici.

● Nesesizînd prezența unui aparat de filmat, timișoreni oprimi la Sibiu pentru „alimentare” au fost mirați cînd au servit prăjituri la „Blănărie” și lapte bătut la „Florăria Nuzzi”.

● Alo! Timișoara? Timișoara, de ce nu răspunzi?... Pesemne că i-am plic-tisit cu atîta vorbărie. Sînt eu de vină că festivalul a fost atît de frumos?

A transmis GHEORGHE CRISAN

Aplauze pentru o ediție jubiliară

Aplauzele au încetat. Cortina a fost trasă peste ediția jubiliară, a X-a, a Festivalului Național al Artei Studențești. Au rămas ecorile și... laureății. Pe ultimii îi cunoaștem, ecorile însă vrem să le auzim. În acest sens-am adresat studentei Carmencita Corcheș, vicepreședinta cu probleme culturale a Consiliului U.A.S.C. din centrul nostru universitar.

— Ce a caracterizat această ediție jubiliară a F.N.A.S.-ului și cum considerați nivelul ei calitativ?

— Această ediție a vrut să fie, și a fost cu adevărat, jubiliară. Am văzut o artă studențească în plină afirmare, o artă reflectînd realitățile zilelor noastre, o artă angajată dar, în același timp, specific studențească. Aș vrea să remarc amploarea „competiției”, buna organizare a fiecărei secțiuni de către centrele universitare gazde și, nu în ultima instanță, imensul salt calitativ. La Suceava, Galați, Cluj-Napoca au fost adevărate manifestări studențești, pline de entuziasm și tinerețe.

— Desigur la ora bilanțului nu putem să nu amintim evoluția bună a mesagerilor artei studențești timișo-

rene?

— Timișoara are o bună tradiție și continuitate în arta studențească. Titlurile de laureate obținute de ansamblul „Doina Timișului” corul Universității, cineclubul „Gaudeamus” ș.a. reflectă o permanentă preocupare din partea studenților noștri îndrumați competent de instructori valoroși: Emilian Dumitru, Sandu Dragoș, Damian Vulpes. Premiile individuale bucură mai mult fiindcă spun că și la Timișoara... nasc talente.

— Remarcă că activitatea formațiilor prezente la festival, și nu numai a lor, nu s-a încheiat. Desigur nu ne vom opri aici.

— Evident. De curînd au avut loc trei spectacole omagiale, dedicate aniversării a 55 de ani de la crearea Partidului Comunist Român la care au participat mare parte dintre laureații timișoreni. Pentru viitor vrem mai mult. E necesar însă mai multă atenție în pregătirea repertoriului, al conținutului tematic (vezi brigada artistică) și chiar al interpretării.

— Ce a constituit festivalul în afa-

ră de marea confruntare?

— Așa dori să cred că a fost pentru toți participanții un util schimb de experiență, un prilej de a vedea la lucru activiști de asociație, și mai ales a fost o studențească întîlnire între studenți din toate centrele universitare ale țării. Impresionante acele spectacole ale studenților în uzine, pe șantiere, în mijlocul țăranilor cooperatori, cum este cazul secțiunilor gălățene și sucevene ale festivalului.

— Ce semnificații majore desprindeți din această manifestare complexă a artei noastre studențești?

— Am avut în fața noastră un imens șuvoi de creație spirituală închinată omului, muncii lui, frumuseților, realităților contemporane. Festivalul s-a constituit într-un veritabil act de cultură, integrîndu-se complet în suita de manifestări ce au avut loc în întîmpinarea primului Congres al educației politice și culturii socialiste. El a demonstrat că arta studențească ocupă un loc de frunte, că potențialul creator studențesc este ascendent.

— Aș dori să cred că și la următoarea ediție se vor spune cuvinte la fel de frumoase, că Timișoara va fi din nou printre protagoniștii festivalului. Pînă atunci însă mai e multă muncă!

— Bilanțul ne îndeamnă să spunem că s-au realizat multe lucruri bune. Aceasta însă obligă la mai mult... și o să vedeți!

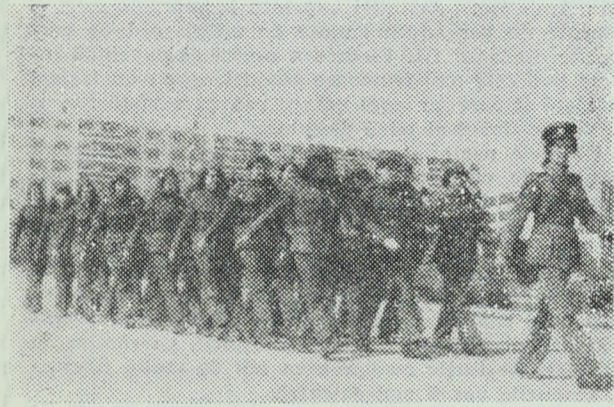
— Vă mulțumesc și... așteptăm!

GHEORGHE NARCIS

Sînt colegele noastre

Ele sînt colegele noastre, alături de care muncim în sălile de curs, seminarii, laboratoare și lucrări, sînt colegele noastre care apoi schimbîndu-și ținuta muncesc cu aceeași tragere de inimă pe terenurile de instrucție, în sălile de specialitate, însușindu-și pe lingă

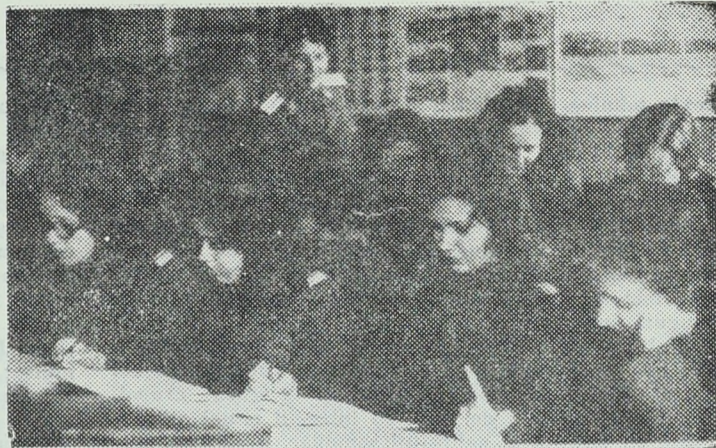

cele necesare profesiei alese și elemente de bază ale pregătirii militare.

Printre studentele care obțin permanent rezultate foarte bune și care fac cinste colectivului în care muncesc, evidențiem pe :

- caporal Rodica Șefer, anul III, Fac. inginerie chimică ;
- caporal Dorina Ciortuz, anul III, Fac. electrotehnică ;
- caporal Liliana Roșiu, anul III, arhitectură ;
- caporal Rodica Stănilă, anul III, Fac. mecanică ;
- fruntaș Silvia Pescaru, anul II, Fac. Electrotehnică ;
- fruntaș Elena Orian, anul II, Fac. inginerie chimică.

Acestea sînt doar cîteva din marea majoritate a studentelor care-și satisfac stagiul militar și care răs-

pund cu pasiune chemării partidului și statului și vor răspunde și atunci cînd țara le-o va cere.

Sînt însă, ce-i drept puține la număr, și studentele care nu se integrează în activitățile colectivului, exemplu negativ fiind dat de studentele :

- caporal Amelia Drăgușin, anul III, Fac. electrotehnică ;
- fruntaș Marinela Buță, anul II, Fac. inginerie chimică ;

— fruntaș Janeta Moțiu, anul II, Sing., Fac. construcții.

Spre satisfacția noastră, numărul acestora este în continuă scădere și sperăm că printr-o muncă susți-

nută vom reuși să le facem să se integreze la nivelul cerințelor colectivului din care face parte.

DUMITRU USCAT,
șeful comisiei de Pregătire pentru apărarea patriei,
de la I.P.T.

Este cunoscut de tineretul zilelor noastre că socialismul înseamnă societatea oamenilor raționali, eliberați de mituri și superstiții călăuziți de idei umaniste și științifice.

Prin înlăturarea vechilor superstiții care în decursul a sute de ani de înfruntare asupra gândirii atîtor generații, care au lăsat urme adînci în cultura și imaginația oamenilor, s-a contribuit la formarea omului nou, a omului epocii socialiste.

Astăzi nici un om înțelept nu mai crede în caracterul supranatural al Bibliei și al glorioaselor sale capitole așa numite „Vechiul și noul Testament” carte arhaică, mai mult monument filologic, decît altceva.

Dar omul ca ființă care gîndește prin analiza fenomenelor și prin studiul materialismului dialectic și istoric va putea primi un răspuns categoric la întrebarea „ce reprezintă mitul superstițiilor?”, toate avînd un izvor comun, Biblia, răspuns prin care se va putea îndepărta de sentimentul unei neîmpliniri în încercările sale de a se debarasa de urmele trecutului. Oamenii de știință, plecînd de la dorința de a da un răspuns ferm, bine argumentat din punct de vedere științific acestor probleme, au reușit să satisfacă pe omul zilelor noastre respectiv pe omul contemporan.

Adevărurile Bibliei au fost căutate în vasta literatură mondială scrisă pe această temă în care au fost adunate roadele căutărilor și descoperirilor atîtor cercetători începînd cu bibliștii și istoricii și terminînd cu filologii și arheologii. În lumina acestor cercetări științifice

s-a dovedit că Biblia este o antologie cuprinzînd descrierea unor evenimente istorice prezentate în aureola legendelor și a miturilor, cît și a unor povestiri populare imprumutate de la vechile popoare mesopotamiene. Știința contemporană a dovedit că Biblia este un document laic de o factură deosebită conținînd o mare cantitate de date valoroase. Începuturile cercetărilor în acest domeniu datează de

ce nu i se potrivește lui D-zeu ; dacă nici nu poate nici nu vrea, este în același timp și invidios și neputincios, deci nu este D-zeu ; dacă vrea și poate, ceea ce se potrivește lui D-zeu, atunci de unde vine răul ? Sau de ce D-zeu nu-l suprimă ?”

Plutarh scoate în relief contradicția dintre providența minuțioasă a zeilor și existența răului : „Cum este posibil ca

nilor ca ultimul cuvînt despre începuturile vieții pe pămînt. Cînd în 1859 Darwin în lucrarea sa : **Despre originea speciilor**, a prezentat teoria privind evoluția, a declanșat o furtună de proteste printre credincioșii bibliei. Toate aceste cărți „sfinte” rupte din aureola singularității, au încetat să mai fie un fenomen unic și extraordinar dovedindu-se a fi unele din nenumăratele mărturii ivite în căutarea adevărului de către umanitate.

Ceața ignoranței a început să se imprăștie abia în epoca marilor descoperiri arheologice de la jumătatea secolului trecut. De sub nisipurile pustului au fost scoase la suprafață monumente admirabile ale culturii trecute. În săpături a fost descoperită o cantitate imensă de documente scrise. Cînd francezul Champollion a descifrat hieroglifele egiptene, iar Grotfeld a pătruns în misterul semnelor cuneiforme, s-a început descifrarea acestor documente. Marx și Engels au scos în evidență că în fiecare religie se reflectă înainte de toate anumite experiențe sociale ale oamenilor pe care aceștia le interpretează apoi în termeni de ideologie. Prezentînd unele din insuficiențele tezei mitologice, Danini consideră că : „Cel ce nu reușește să vadă dincolo de fanteziile religioase oameni adevărați și concreți cu experiențele și suferințele lor, cît și cauzele istorice ale înstrăinării în lumea irealului a întîmplărilor reale... cade fără îndoială în intelectualism dogmatic și abstract”.

Astăzi oamenii societății socialiste au fost capabili să se sustragă acestei autorități, omul socialist posedă inițiativa și deci răspunderea faptelor sale.

NELU PETRIU

„Cărțile sfinte” în aureola miturilor

la jumătatea sec. XIX-lea dar într-un timp relativ scurt de-a lungul a 100 de ani au avut loc transformări revoluționare profunde în concepția oamenilor despre biblie.

Pînă la jumătatea secolului trecut Biblia era un domeniu rezervat doar teologilor. Considerată drept o carte „sfîntă” inspirată de D-zeu, și-a creat în jurul ei un fel de imunitate, păzită cu strășnicie de rigorile instituțiilor bisericești.

De-a lungul generațiilor oameni cu minte pătrunzătoare și o gîndire dialectică au căutat să scoată în evidență adevărul. Epicur formula obiecția răului cu o stringență și impresionantă dialectică : „sau Dumnezeu vrea să înlătore răul și nu poate, sau nu vrea, sau nici nu vrea nici nu poate, sau vrea și poate. Dacă vrea și nu poate este neputincios, ceea

D-zeu să nu fie cauza a nimic din ce este vrednic de rușine și în același timp ca nimic, nici cel mai neînsemnat amănunt, să nu se producă decît după natura universală și legile ei ? Căci din moment ce zeii fac toate lucrurile, și ce este vrednic de rușine trebuie să fie opera lor”.

Orice încercare de a privi critic asupra textelor bisericești a fost apreciată mult timp ca un sacrilegiu și drept atentat împotriva credinței religioase. Astăzi, oamenii, care trăiesc în epoca marilor descoperiri din domeniul științelor naturii, nu e greu să-nțeleagă că pînă nu demult Biblia era considerată singura autoritate în știința despre univers.

Frumoase prin naivitatea lor, povestirile biblice despre Adam, Eva și Rai erau considerate de marea majoritate a oame-

Motto :

„Plecările din tine-n alte lumi
Să nu le iei nicicind drept despărțire“.
(LABIȘ)

Carte de vizită : anul IV filologie, grupa de rusă.
Cifra magică cu o rezonanță aparte, ce aduce zimbet liniștitor pe față : 415.

In aparență una din obișnuitele grupe. In aparență doar, căci încercând să pătrunzi în intimitatea celor 19 vei fi privit drept, apoi cu o vervă neașteptată și se va vorbi despre miracolul 415 ori serile de luni, despre... un album, despre o profesoară.

Albumul — jurnal aduce aminte de cel de-al III-lea an de studenție, de o practică pedagogică ivită la orizont și din nou de tovarăsa lector Galina Cernikova, îndrumătorul educativ, profesorul care a întins mina oamenilor de 20 și ceva de ani.

A serie despre acest album înseamnă să vorbești despre omenie, de activitatea și viața lor.

Răsfoind paginile aranjate echilibrat, cu imagini imortalizate de peliculă, spre aducere-aminte, de ochiul atent și uneori șăgalnic al fotografului, de caricaturi cu hazlii comentarii, de gânduri ascunse după litere mari ori mici, drepte ori aplectate, cu alte litere mai puțin cunoscute mie, căci gândurile sînt scrise cu aceeași dexteritate atît în română cit și în rusă.

Insemnase cineva în album „viața studențească e prin definiție frumoasă, dar mai există momente care nu fac decît să adauge niște dovezi convingătoare la această afirmație“, aș aminti cîteva din aceste momente trăite și simțite adinc doar de ei.

Cine a uitat oare Ciacova, cu liceul și emoția orei conduse : tu singur la catedră, urmărit atent și neiertător de ochii cuminiți dar și curioși ai copiilor ori liceenilor dintr-a... de ochii serioși, gravi în spaima lor de a nu fi ascultați de studentul devenit pentru o oră teribil profesor, profesor căruia-i tremură puțin glasul. Iar colegii studentului-profesor sînt mai neiertători decît elevii. Greșeli tipice prinse-n caricaturi nostime cu comentariul inspirației de moment. Ciacova — cu experiența profesională cîștigată, cu aventurile ei. Ciacova a apropiat alt profesor de cei 19, căci pentru Teofana Corobceanu, metođista din anul III, Ciacova a însemnat cîndva început de carieră, iar grupa 415 ultima dumneaei promoție. Un profesor a predat ștăfeta. Alți 19 răspund : prezent !

Un articol publicat în Drapelul roșu amintește de practica de vară din iunie-iulie 1975, cînd studenții au fost antrenați la un vast program de traduceri din

texte tehnice, beletristice și într-o activitate mai largă pentru realizarea unui ghid turistic și cultural al județului Timiș.

Emoțiile și bucuria premiilor la Sesiunea de comunicări a cercurilor științifice studențești din 9 V 1975 de la Iași, unde au fost prezentate șapte lucrări : trei de literatură și celelalte de limbă, au fost consemnate pentru mai tîrziu. Tot pentru mai tîrziu : excursia de studii la Cluj, dedicația cu „gînd plin de muguri curați spre a înflori de 415 ori“... și autograful poetului Anghel Dumbrăveanu, însemnările a doi colegi de peste hotare, care s-au apropiat de cei 19, din U.R.S.S și Grecia, invitați la scara grupei. Da, neuitatele seri de luni, cu întregul ritual al ceaiului, cu vestitul și nelipsitul samovar, desfășurat numai în prezența Galinei Fiodorovna. La toate aceste

dincolo de stele. Dar drumul e lung. De fiecare pas mare, atîrnă cu greu, un sacrificiu“. Cuvinte-crez ce-ar putea sta ca motto la aceste însemnări despre oamenii grupei 415.

Grupa 415 — un colectiv unit, format, a cărui prezență și opinie se face cunoscută și auzită. Prietenia ce domnește aici e exemplu pentru cei din jur, creînd fascinația aceluși ideal de grupă. Filologistele din căminul 12 C nu pot să nu fi simțit prezența celor de la grupa de rusă. Nu numai pentru că președinta e „de-a lor“, ci pentru că există un grup care e sufletul multor acțiuni. Spre amintire : serile de luni, întîlnirea cu Anghel Dumbrăveanu, seara de poezie Esenin etc.

Bucuria logodnei, a căsătoriei, a nașterii unui copil e trăită mai intens de 19 ori. Fotografii sînt mărturia participării la fericirea colegei ori a colegului : niște lalele care să amintească de lalelele primite la logodnă, o poză de familie cu zimbetul candid al copilului, o altă poză a tinerilor căsătoriți, o alta, alături de urări de mai bine de la ziua unei colege...

„Am încercat să oprim timpul cu spada ce se cheamă : Amintire. Amintiri cuprinse în mărgele mici și colorate ne vor aduce aminte de ultima oră de curs practic din anul III. Fiecare a căutat să cuprindă într-un bob cele mai frumoase gânduri care s-au înșirat pe o ață și care au legat urarea pentru o viață fericită, veșnic tînără și plină de iubire“.

Ultimele pagini — aspecte de la închiderea festivă — ultimele clipe cînd cuvîntul student e însăși rațiunea de a fi. De-acum înainte viața aceasta, extraordinar de firească, acești ani plini de frumos și de gânduri îndrăznețe, căci la 20 și ceva de ani mai păstrezi din candoarea și seninătatea copilăriei, chiar dacă uneori îți amintești de ea din ochii propriului copil, ceva din nebunia adolescentină, mult prea apropiată pentru a fi dată uitării, va rămîne în amintire. Gesturile nu vor avea atît de multă libertate, gândurile vor fi mai calculate.

Sentimentul locului în societate, al devenirii, al omului cu răspundere social-cetățenească, al profesorului care a ghidat pașii celor de azi din acești ani de studenție. Toate iau locul studentului.

Mai de primăvară capricioasă, cu ochi șăgalnici de tinerete prea plină de tinerete, de gânduri sparte-n muguri mustind a viață, ce-au dat în floare, de gânduri de sfîrșit și început...

Sfîrșit de studenție... Căci anii s-au adunat tăcut, ca mărgelele înșirate de ață... Au trecut unul... patru...

RODICA STOIE

Grupa 415 sau cei 19

activități Galina Cernikova e o prezență neobosită, plină de tineretea celor 19 prieteni ai dumneaei, împărțindu-le cite ceva nu numai din tainele limbii ci și din tradițiile rusești, din cultura sovietică, din țara de baștină. De serile de poezie și muzică dedicate zilei de 7 Noiembrie.

Alte amintiri : o poezie a unui coleg publicată în „Forum studentesc“, o excursie la Pădurea verde, încheiată la un pahar de bere. Serile în care erau vizionate filme, urmate de comentarii aprinse. Apoi, pînă cînd impresiile rămîneau calde erau așternute pe hîrtie. Despre filmul „Ana și comandorul“, fericit prilej de a ne aminti de o poezie ce nu și-a secăt încă virtuțile incantatorii sau despre „Talent și admiratori“. „Ori de unde începi, să crezi ! Să crezi și atunci cînd te-ai otrăvit cu neîncredere, cînd unul mai slab a căzut lîngă tine. Să-l ridici. Iar dacă nu poți, fă-l să simtă ce crezi. Numai omul adevărat crede. Cînd crezi ai dreptul să sperî. Dacă sperî ajungi cu fruntea

Neînfricatul Gyula vara și iarna

(O producție a
studiourilor...)

Să punem punctul pe I

Nu știm cum e DÎNSUL iarna.

Dar vara e rău. E rău de tot, fiindcă vara e fr sesiune. Și în sesiune ai griji multe — cu examene, cu arșița...

Mai ales că „eu sînt un tip nervos“ ne spune DÎNSUL.

Nervii i se trezesc DÎNSULUI la tot pasul. Motivele desigur sînt multe, că afară e zi, că e prea lumină... că a fost fotografiat la ușă învîțînd.

Se zice că unora li se urcă sîngele la cap cînd văd anumite culori.

Ei bine, la dînsul asta se întîmplă cînd vede în preajma LUI un inofensiv aparat foto.

„Cum îți permiti să mă fotografiezi tu pe MINE?“ s-a zburliț DÎNSUL la fotoreporterul nostru.

„Cine ești tu?“ a mai tunat DÎNSUL către nerfericitul muritor.

„Am să-ți scot filmul din aparat, am să-ți trîntesc aparatul de pămînt, am să-ți...“

Bine că nu i-a scos și ochii. „Știi tu cine sînt EU? EU sînt președintele căminului 16/C. E ușor de ținut minte.“

Am ținut minte într-adevăr și am vrea să te întrebăm ceva:

— Dar în fond și la urma urmei, cine ești dumneata tovarăse Stoichită?

Cine-ți dă duminale dreptul să ameninți un fotoreporter? Să-i smulgi din mină aparatul de fotografiat și să-i scoti filmul? Constituie oare Universitatea feuda duminale personală?

Noi credem că nimeni nu ti-a dat drepturi de suveran în acest centru universitar și că funcția pe care o ocupi ti s-a cam urcat la cap.

Ba mai mult, credem că dumneata ești un om suferînd de o boală greu curabilă: trandomania. Dumneata ce zici?

Ce părere aveți, stimați colegi, despre acest tovarăș „președinte“ ?

REDACȚIA

Se coc cireșele la S. D. E.

La Stațiunea didactică și experimentală a Institutului agronomic Timișoara toate forțele sînt îndreptate spre întreținerea în bune condițiuni a culturilor. Forțele stațiunii sînt la această oră formate din studenții anului I Agronomie, personalul și conducerea stațiunii, cadrele didactice răspunzătoare de culturi și cîteva din studenții stagiați ai anului V Agronomie.

Porumbul a dezvelit cinci frunze, le plîmbă-n vînt și cere săpă. Încă nu pot să scap de acest vechi cuvînt. Unii spun prașilă, dar studenții spun că săpă porumbul. Unelte străvechi și mîini de viitori specialiști alături de o responsabilitate profesională și cetățenească fac casă bună la S.D.E.

Dacă ar fi numai porumbul ar fi cum ar fi, dar mai sînt încă multe. Via și pomii cer lucrări de calitate și în timp optim.

La fel tarlalele u floarea-soarelui și cu soia.

Grînele par o mare verde. Nu peste mult timp se apropie și aurul cîmpiei. Cu bune rezultate în muncă îi amintim aici pe studenții stagiați ai anului V. Agronomie: Petria Dumitru, Ioan Anton, Aurel Dume. Ei au condus efectiv lucrările de precauție a patului germinativ de semînat a porumbului, soiul, florii soarelui. Acum sînt și ei cuprinși în băltoasa luptă cu buruienile. La S.D.E. culturile trebuiesc întreținute în mod exemplar. Acest lucru îl fac acum studenții și cadrele didactice angrenate în această campanie.

O veste de ultimă oră. În livadă se pîrquiesc cireșele, porumbul are șase frunze și mîine începe o nouă zi de muncă.

LIVIU NADIȘ

A fi...

Zilele atît de senine ale primăverii timișorene se pare că nu sînt condiția optimă pentru meditație, ci constituie mai mult un îndemn pentru o trăire conștientă, intensă a tot ce ne poate oferi tineretea noastră. Amfiteatre, săli de seminarii, laboratoare, biblioteci și ateliere departe de a fi locuri reci și neprietenoase, au prin noi, prin fiecare dintre noi o notă de elan tineresc și totodată de muncă serioasă. Aceasta pentru că aici ne însușim cunoștințe, ne formăm ca viitori specialiști, ne formăm și personalități ale prezentului și viitorului. Ca viitori profesori, cei pe care-i vom învăța nu vor cere de la noi doar cunoștințe, ci vor vedea în noi în primul rînd un om, o personalitate. Se impune deci, cu necesitate să dobîndim în facultate o educație justă, cu adevărat comunistă. Aceasta însă nu numai pentru că alții o cer de la noi, ci pentru că ne stă în fire, pentru

că nu putem concepe viața fără o comportare justă față de noi și față de alții. Condițiile de studiu ne oferă posibilitatea de a ne educa. Important este să ne manifestăm voința de a ne transforma.

Educația trebuie să fie scopul intrinsec al activităților noastre. Nu există o oră de curs, de seminar sau laborator, care să nu ne ceară ordine și disciplină, autocontrol, spirit de colectivitate, respect față de alții. Munca noastră de zi cu zi, devine deci cea mai bună școală de educație.

Se spune că idealul în viață pentru un tînăr înseamnă mai mult decît pentru oricine. Acesta nu pentru că idealul ar fi doar ceva specific vîrstei noastre, ci pentru că el se cristalizează în această perioadă, pentru că acum apare începutul conștient al realizării lui. Cum îl vom realiza?

Prin munca noastră conștientă, prin voința de a ne transforma, și forma prin educație.

ANA SCHREIBER
Fizică-chimie, anul III

Mica publicitate... complex

- Vînd prăjituri și ciocolată pentru supraalimentația în sesiune. Pentru prieteni ofertă gratuită. Student de serviciu, amabil. Cantina 1. C.
- Caut ceartă cu orice preț și la orice oră. Costică, camera 91, căminul 4.
- Pierdut timp prețios înainte de examen, la cantina „U“. Îi dă doar nul.
- Schimb locuință „Nufărul“ cu „Olimp“. „Hercules“ sau ceva „Central“ înghesuială mare, sesiune. Pentru informații — Pierde examen.
- Student anul I, mari emoții, cumpăr morcovi de orice dimensiuni.
- Oferim privirilor ultimele noutăți costume de baie. A se vedea zilele senine acoperișul căminelor 3 și 5.
- Student anul V, găsit melancolia anilor trecuți și a celor „5 stele“ Pun la dispoziția auditoriului noaptea, preferabil înainte de examen.
- Cumpărăm fotolii rezistente și comode. Asigurăm buna funcționare eft o ține căldura. Căminele de f te.

ÎN SESIUNE

Pro și contra

... „PARȚIAL“

În pragul sesiunii și mai ales în sesiune cuvântul „parțial”, așa articulat cum este, e rostit cu două tonuri. Și cum tonul face muzica, iată cum sună: unii îl spun cu părere de rău, aceasta fiind cauzată de mai multe motive: 1) nu s-au prezentat la parțial și acum gândesc: „Ce bine ar fi fost dacă l-aș fi luat”. 2) nu s-a acordat examen parțial la unele materii și „Bine-ar fi fost să fie.” 3) „A fost, dar nu l-am luat”. (sau la plural). Alții așezați în fața materiei la care au luat parțialul sint ceva mai liniștiți.

Dar prin ce-am spus mai sus am rezolvat numai jumătate din titlu. Sint și studenți care nu sint de acord cu examenele parțiale. Cit despre cadrele didactice voi spune părerile unanime ale celor care în mod politicos nu sint de acord să susțină și examene parțiale: 1) nu există coeziune între materia din semestrul I. și cea din semestrul II. și deci studentul nici nu se pregătește și nici nu argumentează logic chestiuni la materia la care are parțialul luat. 2) tulbură procesul de învățămînt la celelalte materii.

Am întrebat cîțiva studenți, în jur de 50, cum consideră ei examenul parțial. Răspunsul a fost 90% pro, 5% contra și 5% discutabil (depinde de materie, profesor, momentul cînd se dă, notă). Dintre cei 50 am reținut doi studenți unul pro și unul contra. Adriana Gligor Morcov fizică II, și Némethi Csaba ing. chimică II.

„Știi cum e, chiar dacă nu-l iei, ai cel puțin mulțumirea că ai cîștit materia aceea. Este mult mai ușor de două ori jumătate de materie, aceea din semestrul II. decît toată odată. Tulburarea procesului de învățămînt nu s-ar produce dacă pentru parțiale s-ar lăsa mai mult timp: să se dea la o lună după începerea semestrului. Atunci nu s-ar chiuli de la școală pentru că într-o lună se găsește timp pentru învățat. Și nu-i adevărat că nu există coeziune între semestre. Nu se poate învăța materia din semestrul II. fără să o știi pe cea din semestrul I., mai ales dacă se recunoaște parțialul de la 7 în sus. Dacă înveți toată materia odată, implicit sint lucruri pe care nu le știi la examen, dar mai puține în cazul în care înveți materia două jumătăți. Parțialul nu e obligatoriu. Dar în tot cazul parțialul e binevenit și-ți dai seama de asta mai ales în sesiune.” (Adriana Gligor Morcov). „Parțialul face ruptură în materie, nu permite revizuirea de ansamblu ceea ce e foarte necesar pentru înțelegerea logică a ceea ce ai învățat. Asta nu se întîmplă numai atunci cînd între materia de la parțial și cea din semestrul II nu este o legătură, ceea ce e foarte rar.

În vară nu pornesc cu șansele egale cei care au parțialul și cei care nu au parțialul luat.

Notarea ulterioară ar putea depinde de acest parțial. Profesorii sint influențați și asta pentru că: 1) Unii nu acordă parțial de bună voie, ci la cererea noastră și atunci cînd ne vîd în vară nu ne vîd bine. 2) ceilalți care nu insistă să dăm parțialul, dacă nu l-am luat, iar nu ne vîd bine în vară.

Noi vrem parțiale și nu se duc decît 2—3, deși la început sint toți entuziaști. Și deci e un compromis pentru tot anul. E o rezolvare dacă tot anul sau toată grupa merge la parțial. Să fie obligatoriu. Și apoi dacă se dau parțiale și se recunosc de la o anumită notă, atunci această notă să aibă la nota finală ponderea materiei avute la parțial. Adică dacă la parțial ai 8 și în vară 5, să se facă media, cu unele lămuriri pentru cele cincizeci de sutimi (întrebări suplimentare, exemplu în plus la subiectul avut etc.). Altfel n-are rost să dai parțial, dacă îți se spune că tot nu are importanță dacă te duci sau nu. Că așa sint unii profesori, nu vor să considere un parțial, alții... te sperie... Așa că... mai bine nu mă duc. (Némethi Csaba).

TINTARU GABRIELA,
Inginerie chimică II.

PREGĂTIRI PREUNIVERSITARE

Febra viitoarei sesiuni de admitere, desigur mai puțin interesantă pentru noi studenții, a început la elevii ultimului an odată cu prima zi de școală. Orele și-au urmat cursul lor dar pe lângă ele cîte nu mai sint.

Tabloul de sfîrșit de an, banchetul, serenadele... și totul, dominat de pasul hotărîtor numit admitere. „Unde dau?”, „Cum o să fie oare...?”, „Cum mă pregătesc?” sint întrebări firești.

Și dacă institutele și facultățile s-au ocupat mai puțin de orientarea elevilor, (lucru reproșabil și multor cabinete de orientare din licee), s-au îngrijit în schimb de organizarea cursurilor de pregătire preuniversitară.

De aceste cursuri, de eficiența și utilitatea lor mi-am propus să mă conving și eu.

Așadar duminică ora 9,00 în holul Universității...

„Am venit de la Jimbolia, vrem să ne familiarizăm cu probele de admitere la educație fizică. La

liceul nostru nu avem sală așa că venim aici.” (Kuschill W., Copil N., Drăgoescu L.).

Stau de vorbă cu două reșitențe, Erika Popescu și Janina Iacob — viitoare medicinistă respectiv chimistă: „De la liceul nostru vine în fiecare duminică un autobuz pentru cei care vor să urmeze aceste cursuri. Aici se face cam aceeași pregătire ca și în liceu, foarte puțin în plus. Vrem în primul rînd să cunoaștem pretențiile, atmosfera, tot ce se poate în legătură cu admiterea.”

M-au convins de acest lucru. Deși cursurile au început la 8 sau 9 noi am stat de vorbă la ora 9.30.)

Dar să mai vedem și alte păreri.

Stau de vorbă cu trei băieți din Arad. „Noi am venit ca să verificăm nivelul clasei noastre, comparativ cu ceilalți, să cunoaștem profesorii de aici, eventual punctajul. (?)”

Cum ne-am orientat spre facultatea asta? Prieteni, colegi mai mari, rude. Nu, nu știam că există un ghid orientativ la facultăți. Într-adevăr nu știu nici că Facultatea de electrotehnică are 4 secții și nici diferențele între ele. Cu mici variații acestea au fost răspunsurile celor aproape 50 de viitori studenți chestionați, veniți din Oradea, Arad, Deva, Reșița și bineînțeles Timișoara.

Să încercăm să concluzionăm.

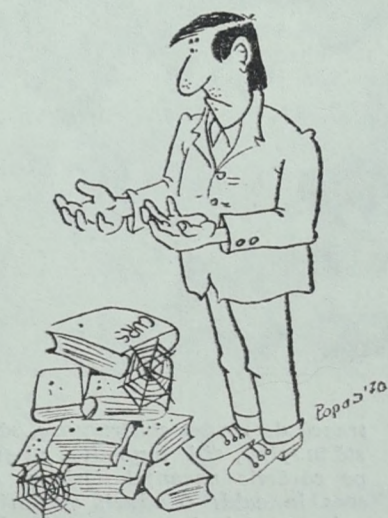
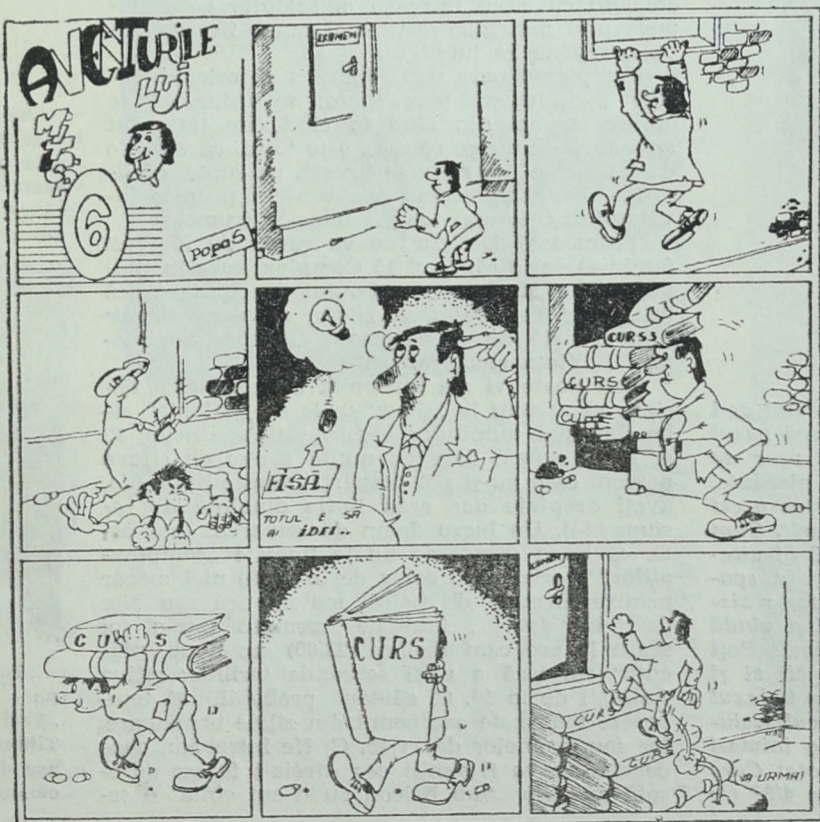
Majoritatea au venit să se informeze, să vadă, să afle cîte ceva despre facultățile care-i interesează. Alții au venit pentru „foarte puțin în plus”. Dar oare această informare nu era de resortul cabinetelor de orientarea profesională din licee?

Mă întreb, pentru două ore de matematică și puțină informare nu sint cam mulți cei aproape 400 de kilometri bătuți, de orădeni să zicem? Se pierde o duminică, se pierde o noapte cînd în acest timp, acasă în liniște, se putea face de patru ori mai mult.

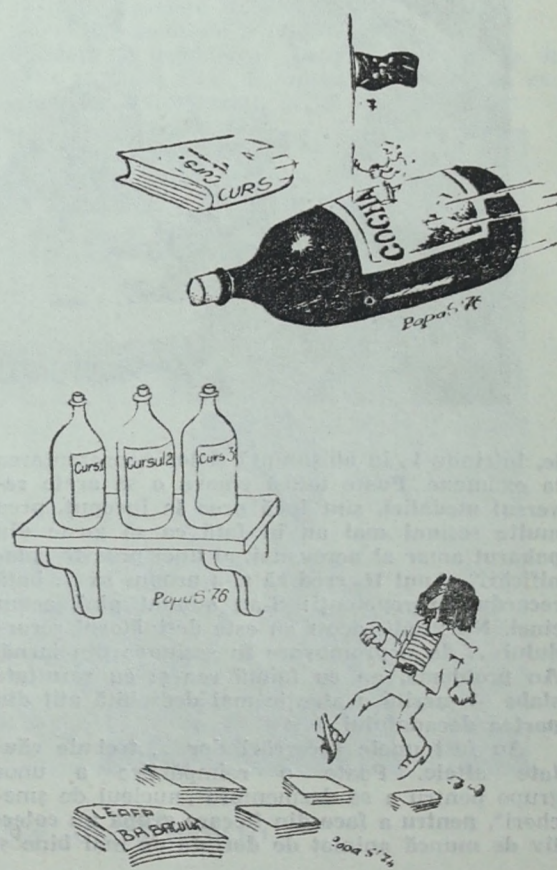
Fără îndoială pentru timișoreni și cei din imediata apropiere, cursurile pot aduce ceva nou, pot fi cu adevărat utile, să reprezinte un real cîștig. Spun pot, deoarece am ținut să cunosc și părerea unor cadre didactice. Și dacă tovarăsa asistentă Dorina Andru mi-a spus: „Sintetizarea pe capitole a materiei, prezentarea aplicațiilor cu participare activă ajută mult elevii. Totodată se discută probleme cu mare grad de generalizare și se accentuează laturile care în general sint neglijate.”; tovarăsa asistentă Mihailovici Dorothea e de părerea că: „foarte mulți din cei veniți, doresc mai puțin să facă materie serioasă și mai mult să schimbe atmosfera de școală, să fumeze o țigară ne culoar. La aceștia este păcat pentru timpul lor pierdut, deoarece studiind individual ar realiza desigur mai mult.”

OCTAVIAN TOBESCU

SESIUNEA VĂZUTA DE POPA'S

— Eu, cu miinile mele fine... să pun mina pe cursurile acestea prăfuite...!?

Asa a fost

Din însemnările unui... implicat

Sesiunea la Agronomie e pe sfârșite. Anii II, III și IV se află în fața ultimului examen. Oglinda sesiunii strânge în jurul ei zi de zi mulți curioși. Pentru nepromovați (notele de 4) s-a ales culoarea neagră, pentru nepromovați culoarea galbenă. Și nu sînt puține imaginile negre și galbene.

Curios lucru este neprezentarea la examene. Ea ține de practica „de a face socoteli”. Își fac socoteli mereu aceiași oameni: „materia (cursul) e dificilă”, „cadru didactic e... dificil...”. O vi-nă poate o au și cadrele didactice (unele) care în timpul anului nu uită să spună că „la disciplina mea nu se trece așa de ușor”, acele cadre care și-au făcut faimă de pe urma examenelor. Un examen nepromovat de 25% din studenți, dumneavoastră, stimați examinatori, nu vă face să vă puneți și următoarele întrebări: oare m-am făcut îndeajuns de înțeles, oare am știut să dau tot ce am mai bun? Știți vorba: Ca să poți cere unui student trebuie să-i dai în egală măsură. Și poate nu e rău nici să ne dați încredere în noi, în forțele noastre. Evident vina cea mai mare noi o purtăm, studenții. Dar să lăsăm vorba și să trecem la fapte care, toate la un loc, fac ca situația profesională la Agronomie să bată pasul pe loc, adică să fie sub linia de plutire.

Dar să trag o linie pentru a face socotelile acestei sesiuni. Pentru anul I, nici într-un fel nu-mi ies mai mult de 50 de studenți integraliști din 130. Botanica deține recordul de nepromovare. Oare n-au fost acomodați acești „boboci” cu rigorile vieții universitare sau ascultă ei poveștile celor mari? O poveste sună în felul următor: „asta nu-i examen. Ca să „pici” trebuie să faci cerere.” Povestea s-a dovedit a fi pînă la urmă cu totul și cu totul fantezistă, căci fără știință nu s-a putut trece. Au învățat și acești tineri studenți obiceiul de a planifica examene-

nu de patima de a specula „slăbiciunile” examenelor.

La anul III examenele cele mai dificile și cu cei mai mulți nepromovați și nepromovați au fost Genetica și Agrotehnica și tehnica experimentală. Lipsa unui vocabular adecvat și slaba pregătire a făcut să crească procentajul notelor negre.

La anul IV, sesiunea își trăiește viața în liniște.

Nici prea, prea, nici foarte, foarte. Nu e ușor nici la Ameliorarea plantelor și nici la Fito-tehnie, Economie agrară și legislație agrară. Și nici notele nu sînt prea mari și nici nepromovații nu lipsesc.

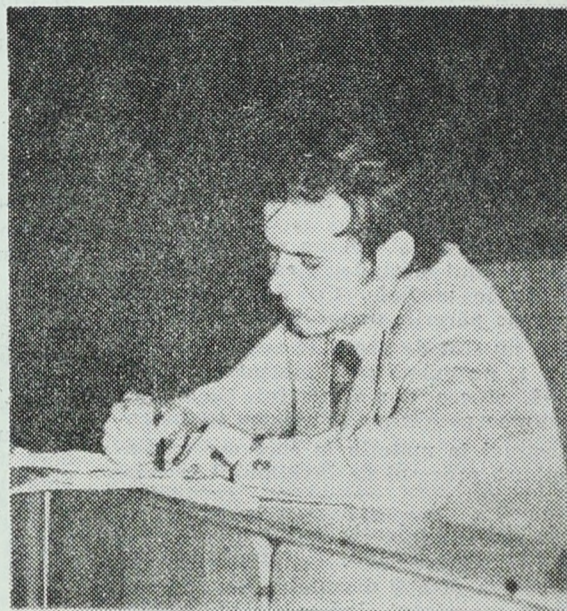
În ciuda faptului că la grădina „Tradafirul” muzica începe să cînte la ora 17.15 zi de zi, sus, în sala de lectură a bibliotecii, se învață pînă la ora 22 în acordurile dulci ale unui trecut șlagăr. Azi 25. V. 76. orele 21 în sala bibliotecii învață 10 studenți. În ciuda acestei situații și a argumentelor anterioare, sesiunea agronomilor nu se dezmente în a fi grea, poate cea mai grea.

L. P.

Cui îi pasă?

Cuiul ăsta, zis mai ca lumea examen greu, ce fiecare sesiune îl aduce cu ea și-l plantează printre noi, răspîndind nesiguranța și incertitudinea, vine așa în viața omului și cînd țî-e lumea mai dragă, hop, te-nțepă! Stă singur la început sau sfîrșit de sesiune și așteaptă să-l scoată cineva. Sînt cuii mai mari, sînt cuii mai mici. Le întîlnești oriunde: la Mecanică, la Materiale de construcții, la Chimie și nu poți să treci de ele fără să te-mpiedici. Totul e să fii tare pe picioare și să nu cazi. Copăcel, copăcel, cei mai curajoși îl iau în brațe și trag... și trag... de el. De abia cite unul îl urnește din loc. Cei mai mulți însă renunță să dea față cu duritatea lui de oțel.

Și așa ruginește, sau nu, o vară întregă producînd rîni adînci în memoria celui traumatizat de gîndul că odată și odată, tot trebuie să

caracteristici superioare are cuiul de 6/7? Care este ecuația generală a cuiului? Cui îi aparține primul cui de formă aerodinamică? Cui?!... Cui?!... Și uite așa toate proprietățile fizice sînt derulate prin fața ochilor care au început să vadă doar cui! Și studentul nostru simte că nu-l mai țîn puterile! O ia încet spre casă. Că pînă-n toamnă legăturile cuiului tot vor mai slăbi!

Și astfel sesiune de sesiune, stăm ca pe cui, și așteptăm doar, doar cineva va desființa cuiile astea atît de incomode. Cu timpul însă te obișnuiești să le scoți afară din viața de student. Dar cu greu și după ce ai învățat că totdeauna trebuie tras drept, cu putere și cu... noroc. Că dacă dai de un cui mai zimțos te trec toate apele pînă ce-l aduci la liman!

Cui pe cui scoate! Dar se acumulează! Și vorba-i valabilă doar pentru nepăsători! Iar cînd nu știi cui să te adresezi pentru a face ordine în lumea cuielor stai pînă la toamnă cu capul... cucui!

P.S. Feriți-vă de cuiile cu capete pătrate.

GHEORGHE CRIȘAN

In complex

Sesiunea, învăluită de mireme de salcîm și trandafiri, a venit poate prea repede și prea în contrast cu parfumurile acestea care te îmbrăie mult la somnolență decît, știu și eu, matematică, chimie, filozofie, etc. Deci sesiunea a venit și ne-a umplut de exagerate îngrijorări aducînd cu ea o întregă crescătorie de... iepuri, unii mai mici, alții mai mari, fiecare după posibilitățile lui...!

Complexul pare mai adormit ca oricînd. Figuri îngîndurate, preocupate; se întîlnesc, se opresc, arunci din cînd în cînd cite un salut anemic și s-ar zice că asta este totul, că dincolo de ferestrele luminate se învață, pe rupte, că liniștea domnește creînd o atmosferă propice învățatului, căci mai toate-s bune și frumoase.

Frumoase? Desigur ne va răspunde X (vezi feminin) de la căminul 15 Complex, care în timpul zilelor afectate examenului de chimie-fizică (pînea ei cea de toate zilele) se transformase dintr-o dată într-o pasionată cititoare a revistei... „Viața studentescă”.

Sau poate vi s-a întîmplat (din greșeală desigur să asistați la „show”-urile de „palome” albe din fața numitului cămin sau căminelor 12 și 13 Complex, date cu multă grație de cîteva perechi care nu-și pot despărți mîinile lipite (da, aveți dreptate dar erau lipite dinainte de sesiune!!). Un lucru demn de remarcat însă este, că buna dispoziție nu le lipsește „complexaților” (vorba unui coleg de breaslă) nici măcar printre formule de fizică, matematică sau alte de felul ăsta... Iată de exemplu într-o joi seara la ore cam înainte (23.30) am avut „plăcută” surpriză a unei serenade teribile: cîțiva folk-iști de la 16. C. căutau probabil, să tempereze teama de examenul din zilele următoare, lor sau vecinilor de la 15. C. Ne întrebam, oare ce plăcere va fi simțit cea căreia-i fusese adresată melodia „Sub balcon eu țî-am cîntat o se-

renadă” mai ales dac vreun examen „cel din ță sa...! Și cum să rîzim de doi buni prietenii mei, întrebîndu-se „cine oare o fi lauzit de el?” (vezi cum pentru cunosători).

Ar fi fost și greu unii să afle ce scrie în terților pe care le s „Termal” sau cafenele. În fond, de ce nu încă un an, și încă pîrceanu:

„Zău că-mi...
Să-mi las b...
Toate interes...

Cînd primăvara întîline vara, și florile stringem rîndurile și drumul sesiunii.

Ne risipim prin part bibliotecii și amfiteatrelui și miresmelor flor.

Pătrundem cu îndrăg greu încărcătura cifră bucuria fiecărui curs în tarea ei, devine un mo înșine.

Ea înseamnă voință și siune studiului.

Și bucuria notei ma simțim atunci cînd iud floarea, încă umezită început de zi cu cer a

Culegem cu grijă r muncă. Sînt coapte și toasă ce le-a dat viață reprezentă o dovadă a aici, în frumusețea r prezență ce demonstre resc. Sînt fructe ale i cu verbal a munci la e

Sesiunea e un ciresc arată fața sănătoasă și cu dragoste și dăruir pentru toți ce vin și-ția muncii.

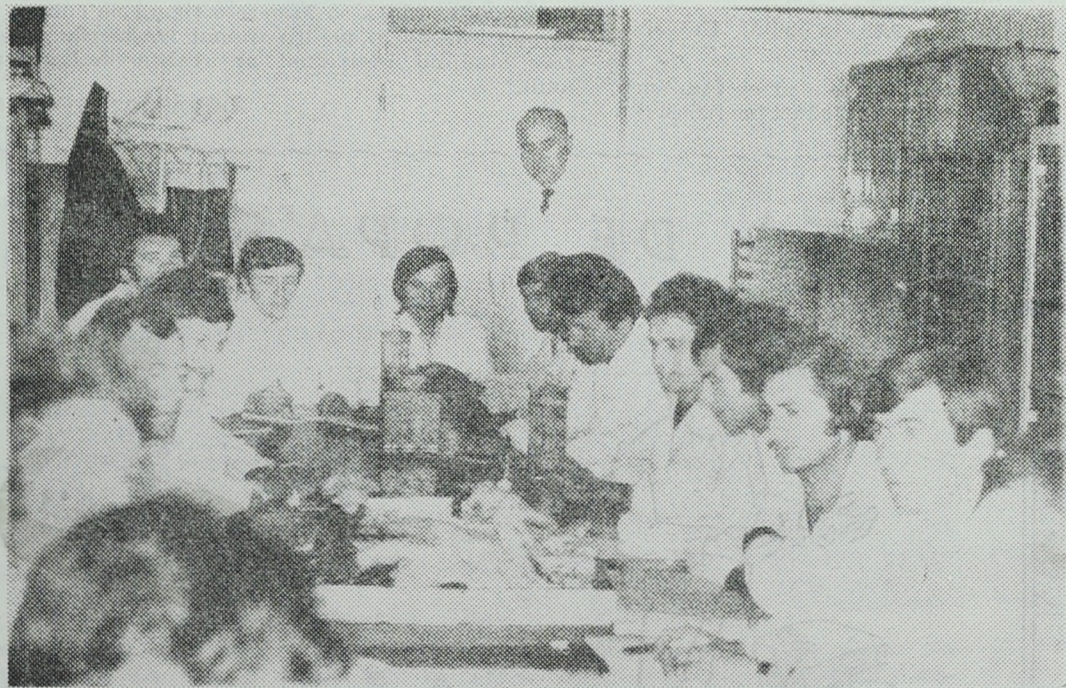
E a-l nostru, al tut cît mai bogată coroa

Un gînd

Aș fi vrut, așa din-besc despre camera n-asta în 6, cu bucuriile petat însă spunînd lu că aș fi renunțat dac mi-ar fi dat prilejul.

Totul ar începe d pe lista premiați: „Traian Lalescu”: B.D. Tiberiu Budura. Și p așa de mult. Recent și concursului, la mate

le, intrîndu-le în obișnuință și lor neprezentarea la examene. Poate totuși cineva o să arate reversul medaliei, sînt încă prea la început, prea multe sesiuni mai au în față ca să guste din paharul amar al nereușitei, al unei proaste „planificări”. Anul II, cred că și-a propus să... bată recordul la repetenți: S-au adunat pînă acum cinci. Nu uitați: acest a este deținătorul recordului... de nepromovare în sesiunea din iarnă. An problemă, an cu faimă rea și cu rezultate slabe — merită o atenție mai deosebită atît din partea decanatului.

Au fost unele încercări dar... trebuie căutate altele. Poate o reimpărțire a unor grupe pentru a se dezmembra „nucleul de șmecheri”, pentru a face din fiecare grupă un colectiv de muncă animat de dorința de mai bine și

trecă de marea confruntare, să scoată cuiul ce-i stă în talpă, și-l împiedică să-și pornească pasul pe cărările vacanței. Oricum era mai ușor de scos la cald! Gînduri, gînduri, nopți pierdute, cafea, țigări și mecanismul tehnic pentru acest „cui al lui Pepelea” tot nu s-a descoperit. Cum de stă așa de înțepenit? Cine-l susține? Și uite-așa curiozitatea te îndeamnă să te uiți în spațele lui și să vezi niște ancore vechi, dar rezistente. Desigur titularul cuiului vrea să-și vindă scump marfa și nu țî-o dă cu una cu două. Poți să-i spui că pentru cuiul ăsta ai muncit zi și noapte, că vrei să-l duci cadou iubitei în indexul atît de găurit de alte cuii încinse de focul sesiunii! Degeaba! Nu-i încălzește cu nimic inima-i de fier! În schimb te pune-n dificultate: Care sînt aspectele particulare ale cuiului de 4/5? Ce

Sesiunea

oua zi va fi avut și cel din urmă-n" viamai mirăm cînd auamîndoi „picăți“ la loc unul pe celălalt: ton ăsta că n-am e mecanică analitică,

mai fi greu pentru surile ultime ale ma-ă cu atîta patos la așului....

este și o toamnă, și încît vorba lui To-

A. MATEESCU

ina sorei sale mai se- mbesc parfumate, ne cu pas încrezător pe sesiuni. săli de lectură, prin rezistăm tentației soa-

printre filele purtînd și formulelor. Simțim și sesiunea cu înțeleș- de verificare cu noi

fi ea și cea pe care o răsplătește, pentru ouă, dăruită, într-un u.

unui an de căutări și vorbind de seva sănă- tangem cu atenție căci prezenței noastre, acum, răților zilelor noastre, o pricepere și elan tine- enței noastre conjugate persoanele.

mai ce ride în soare și-și aua bogată. Să-l creștem a dea roade frumoase roșul aprins de bogă-

studentilor! Să-i facem i bogată vor-

In gînd pentru tari

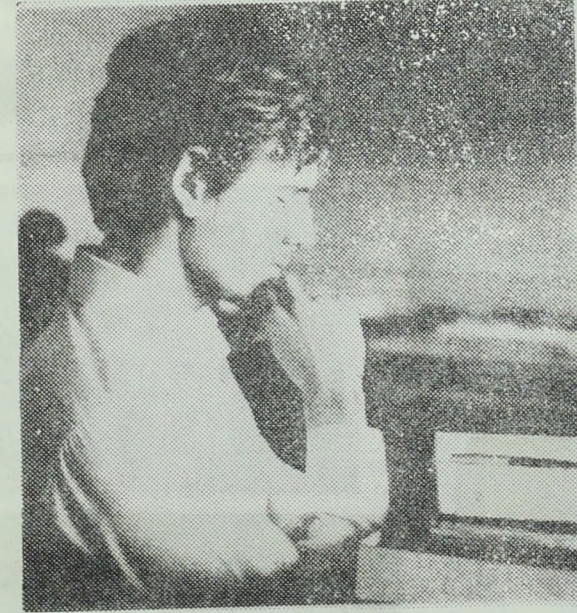
pornire lăuntrică să vor- despre ce înseamnă viața necazurile ei. M-aș fi re- ce se cunosc. Și poate legii mei de cameră nu

la niște nume aflate concursului profesional s Gavra, Adrian Budura, că atît nu ar fi însemnat la Cluj la faza finală a e mult. Recen- că, Bradius și Adrian au

repetat performanța. Ce se ascunde în spatele acestor performanțe ale debutului în viața de student? O știe foarte bine cel care a trăit și învățat alături de ei. Aș spune din nou lucruri știute: multă muncă, ambiție, perseverență. Și aș mai adăuga ceva: pasiune. Căci e vorba de pasiune! Adrian și-a redescoperit dragostea pentru matematică. Gavra continuă ce a început încă din liceu, iar Tibi tace și... face. Și portretul s-ar încheia aici. Ce-aș mai putea să spun? Că reprezentă o ecuație cu două necunoscute problema deosebiri lui Tiberiu de Adrian (printre altele, frați gemeni) că acei 1,96 metri înălțime și nu numai

ei, i-au adus printre componenții echipei de baschet a Institutului Politehnic. Lui Adrian îi place istoria. Tibi vrea să citească cît mai mult. Spiritul de analist al lui Bradius îl îndeamnă spre științele exacte.

Și în tot acest timp nu uită că trăiește alături de prieteni. Seara glumele și voia bună vorbesc de tinerețe. E o destindere după o zi de muncă intensă și toți știu că e așa. Dar cînd pauza s-a terminat e liniște deplină. Respectul pentru munca celui de lingă tine e respectul pentru un prieten. Și e reciproc! O zi trece și aduce cu ea o altă zi. Munca aceasta duce la acumulări și la performanțe. Dincolo de performanțe e bine să vedem omul! Dincolo de performanțe e o idee și multe sacrificii. A ști la ce să renunți și cum să renunți în-

seamnă curajul de a spune: da, se poate! Și de a transforma în certitudine gîndul.

Se încheie un an universitar și notele de 10 ale celor 3 nu mai miră pe nimeni. Aș vrea să cred că sînt doar la început, că pasiunea de a învăța va da roade și mai tîrziu. E o satisfacție morală deosebită de a ști că lingă tine, aici, odată, au crescut oameni, au trăit prietenii tăi.

Faptele sînt simple! Și tocmai simplitatea lor, provenind din „obișnuite“ rezultate profesionale, excelente, te îndeamnă la un gînd frumos.

Îl închin lor și celor care știu că a trăi cu adevărat studențește înseamnă printre altele și pasiune, muncă, colectivitate.

GHEORGHE CRÎȘAN

Autogospodărirea — vacanță de sesiune?

Am căutat să găsim răspuns întrebării din titlu într-o zi de plină sesiune. Cu dorința de a deranja cît mai puțin am intrat în cîteva din căminele complexului studentesc la ora cînd preocupările noastre sînt cele mai diverse. Dacă dimineața toată lumea se dedică studiului după servirea mesei lumea se retrage în cămine și începe o diversitate de activități. Cei mai mulți fac o scurtă pauză și reîncep studiul. Unii sînt de principiu „în sesiune să înveți, să mînci și să dormi“, adică să tragi perdelele, să închizi difuzorul și să fixezi deșteptarea peste una, două ore (sau chiar mai mult). Sînt puțini, dar sînt, acei care se întorc la studiu după nelipsita țigară și cafea la Nufărul, Bistru sau Hercules.

Dar oricum cea mai mare parte a timpului și-o petrec în cămin.

E firesc ca să-i căutăm aici, unde își desfășoară mare parte din viața de student.

Deci... Căminul 13 (nu, 13 nu este un număr ghinionist), ne întîmpină prin prezența directorului educative, tovarășa asist. univ. Stela Mirel și a președintei de cămin Magdalena Ștefănuț. Prima impresie e bună. Ordinea și curățenia dovedesc că fetele sînt bune gospodine. Aceasta în condițiile în care există o singură femeie de serviciu pe cînd la alte cămine există 3 sau chiar 4. Rezolvarea situației e simplă. „Totul depinde de noi“ ne spune Drobotă Georgeta și termenul de autogospodărire se pare că a devenit o realitate chiar și în zilele calde ale sesiunii. „De fapt totul pornește de la buna înțelegere dintre colegele de cameră“ intervine Andras Olivia (fizică IV). Este nevoie de un colectiv, element sesizat de fosta președintă de cămin Eugenia Hălmăgeanu (fiz. V) a cărei „celebră cameră“ (205), strălucește de curățenie: „Cred că la repartitia în cămin ar trebui să se aibă în vedere formarea unui colectiv care să rămînă mai mulți ani în același cămin. Și aș mai adăuga că e nevoie de un comitet de cămin intransigent și ferm care să conducă cu hotărîre întreaga activitate“. Deși, după cum spunea Magdalena Ștefănuț, decanatul Facultății de învățămînt pedagogic nu acordă un sprijin efectiv acțiunilor educative din cămin, se pare că fetele de aici se

descurcă destul de bine. Și colegele de la căminul 12 nu se lasă mai prejos chiar dacă camera 39 era dezordonată. Oricum excepția întărește... curățenia! Imaginea frumoasă pe care ne-am format-o aici avea să fie deformată de cele întîlnite la căminele 5 și 15, cămine ale Institutului Politehnic și al celui de Medicină.

Nota obișnuită întîlnită în multe din căminele de băieți și situația de aici ne-a făcut să ne punem întrebarea: Oare fetele nu vor să dovedească băieților calitățile lor de fete harnice și gospodine? Sau au luat o vacanță în sesiune pentru curățenie și ordine? Nu putem însă să nu amintim camerele 123, 319 și 411 de la căminul 15 care făceau notă disonantă cu celelalte, prin curățenia lor.

Și fiindcă era plină sesiune fetele de la căminul 3 nu au uitat să spună că au mese prea puține în sălile de lectură (de ce la căminul 5 erau în plus?) iar cele de la căminul 13 să le aducă aminte colegilor de la căminul 17 că în sesiune nu se cîntă, mai ales după miezul nopții.

Căminele de băieți ne-au primit cu indiferență lor totală față de acest termen: autogospodărire. Și mai ales că era sesiune. Aceleași concluzii ca și cele înainte de sesiune te fac să crezi că aici dacă nu sînt femeie de serviciu, nu se face curățenia pe holeri. Ce părere au comitetele de cămin? Ca să nu mai vorbim de dezordinea din cameră explicabilă prin acea replică stereotipă „stare de sesiune“.

Le-am pune aceluia care te făceau să renunți a mai intra în camerele lor din cauza murdăriei o întrebare: Credeți că formația voastră de studenți, ce se vor cu bune rezultate profesionale, poate să accepte compromisul evident între noțiunile de student studios și student civilizată?

Răspunsul pe care îl căutam se poate da prin înțelegerea faptului că în cămine noi trăim, aici e casa noastră, și trebuie să o facem cît mai frumoasă. Și concretizarea o vrem prin fapte.

REDACȚIA

CONSELIUL U.A.S.C. CENTRUL UNIVERSITAR TIMIȘOARA organizează concursul de creație „STUDENTII CINSTESC GLORIA NEAMULUI“ dedicat împlinirii a 100 de ani de la eucerirea independentei de stat a României

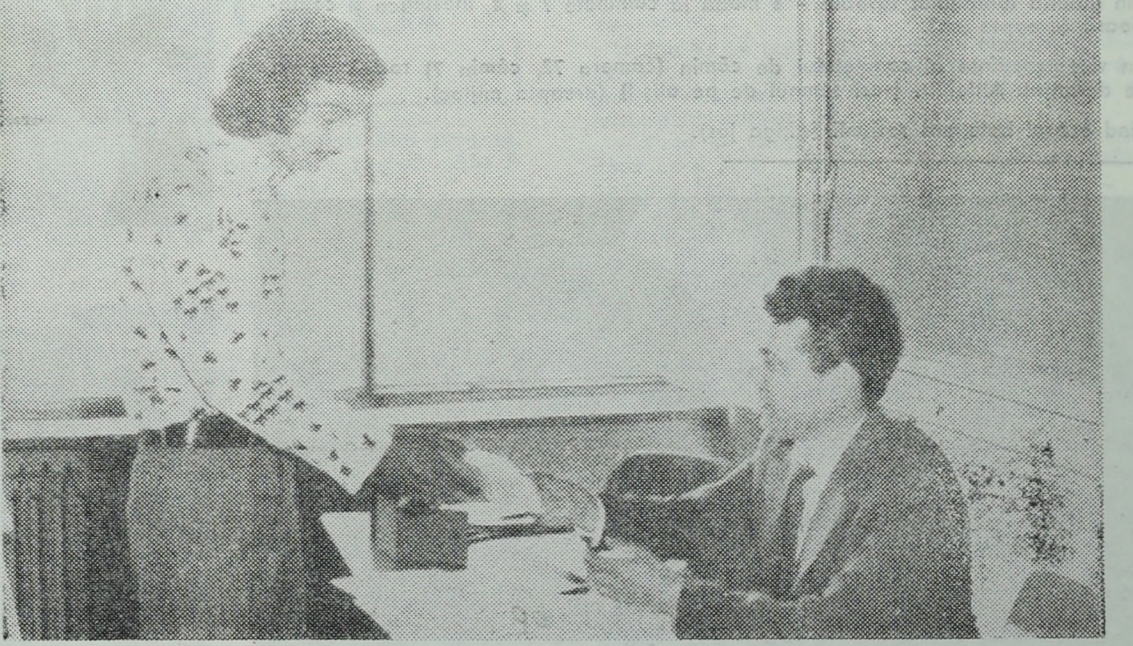
Compartimente

- literatură (poezie, proză, dramaturgie, eseu etc.)
- muzică (vocală și instrumentală)
- artă plastică (pictură, grafică etc.)
- fotografii și diapozitive
- filme și scenarii de film

Concursul este deschis tuturor studenților Centrului universitar Timișoara.

Premii:

- Cîte 1 premiu I a 400 lei
 - Cîte 1 premiu II a 300 lei
 - Cîte 1 premiu III a 200 lei
 - Cîte 2 mențiuni a 100 lei.
- Informații și depunerea lucrărilor: pînă la 31 martie 1977, la Casa de cultură a studenților, camera 6 (Bulev. Tinereții nr. 9, telefon 1-49-07).

...Și s-a sfîrșit. Vă dorim vacanță plăcută și plină de satisfacții.

Cenaclul „M” — o fantomă?

NU! Cenaclul „M” este o realitate, una din realizările artistice ale studenților de la Facultatea de mecanică. Existența faimosului Cenaclu M va putea fi certificată cu ocazia primei apariții a sa în fața studenților timișoreni. Până atunci însă voi căuta să mă opresc cu câteva scurte sublinieri asupra punctelor esențiale ale acestui cenaclu.

Inițiat pe formula cenaclu-spectacol, Cenaclul „M” a reprezentat inițial reu-

Cea de-a doua apariție, de astă dată în fața unui public mai numeros (500 spectatori) a fost la Lipova.

Voi încerca să dau câteva nume dintre membrii cenaclului și să prezint succint câteva trăsături.

Voi începe cu Petrică Sirbu, nume ce nu are nevoie de prea multă prezentare. Cântăreț de folk cu remarcabile calități, a cunoscut o ascensiune rapidă. Este student în anul I și se numără printre reprezentanții folk-ului timișorean la faza finală a FNAS Galați 21-23 aprilie 1976. Ii dorim succes.

„Pe culmița bradului”, piesă care i-a adus calificarea la Galați, „Păsările”, „Văd altfel”, și „Răspuns”.

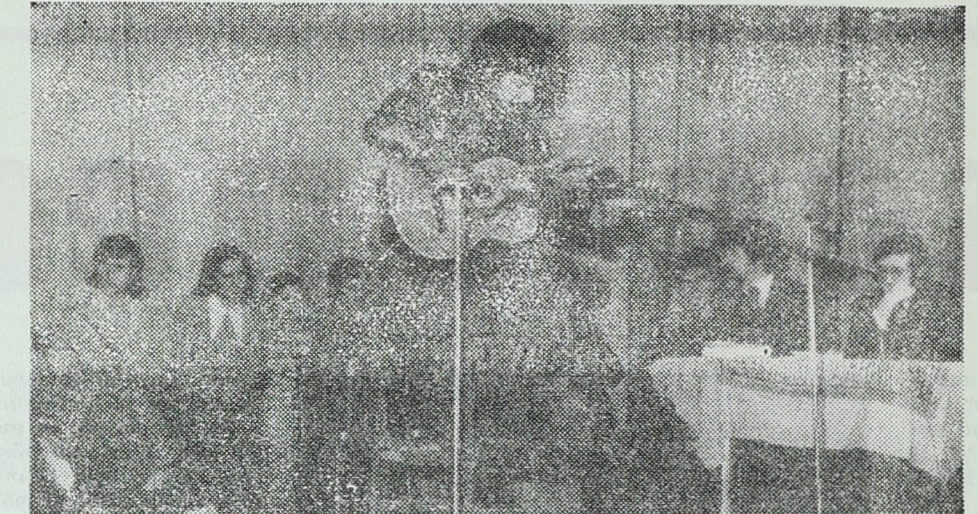
Traian Neagu, tot student anul I, calități vocale bune, stăpânește cu siguranță instrumentul (chitara) este unul din foarte bunii cântăreți folk ai cenaclului. Are o înclinație deosebită spre teme muzicale cantabile.

Din repertoriul său se remarcă „Furtuna”, „Amintiri din războiul din Spania”.

Călin Spineanu, anul I, cu o voce caldă a avut o evoluție ascendentă în cadrul cenaclului. La Lipova a purtat un frumos succes cu un repertoriu îmbogățit din care citez: „Nopti”, „Speranțe de doi bani”, „Am să vin”, „Am vrut să fiu”.

Adi Irinca anul II, un cântăreț al frumoasei muzici spaniole. Avînd un temperament latin, Adi Irinca reușește în scurt timp să cucerească publicul cu al său „porturiu de spaniole”. Din repertoriul său folk citez: „Melancolie”, „Omule”, „Albatrosul ucis” (pe versuri de N. Labiș).

Doi proaspeți membri ai cenaclului Romică Pop și Cristian Dulgheru studenți anul IV, cu un repertoriu bine încheiat se contopeau parcă într-o armonie perfectă, ne dau imaginea unui duet bine sudat. Au cântat „Dulce Românie” a lui Mircea Vintilă, „Cosma Răcoare”

completînd lirica melodică cu sunetele muzicuței. Ei au mai apărut și separat: Cristian Dulgheru cu „Pleoapa de argint” de M. Florian, iar Romică Pop cu „Nopti de vară” de Dorel Prodan, an III, UTS.

Momentele lirice au fost create în cadrul cenaclului de către Nicu Popovici an IV, cu câteva din poeziile sale („Nemărginire”, „Străbunii”, „Caii liberi”).

Zenovia Constantin poetă, an I, cu „om”... „Țara” și „Lumina de albastru”, Vasile Coroiu cu „Capricii” de Marin Sorescu. „Prevăd trecutul” cu A. Păunescu, „Romănu de la Grivița” de V. Alecsandri, Mariana Romanescu cu „N-ai înțeles”, și Adriana Toncu cu „Abisuri”, Elena Grosu, an I, cu „Linște” de L. Blaga și „Florile-nserării” de Doru Moldovan pe un frumos fond muzical realizat de Traian Neagu.

N-au lipsit momentele vesele cu Ghiță Căteanu anul I, cu un original „monolog” cu „olteni” scris de Popa Ștefan anul I și o mică scenetă „Vă rog să întrebați exact” de Karinty Frigyes realizate împreună cu Mihai Tăutu, anul I.

O prezență inedită la ultimul spectacol: „Grupul M” cu Mitică Mnerie (voce), Traian Neagu (ch.) și Eugen Biro (ch.) a

cărui evoluție o așteptăm în continuare.

Muzica populară a fost prezentă în spectacol prin: Petrică Pircălabu solist vocal, Mitică Mnerie (clarinet), Traian Neagu (vicoară) Eugen Biro (chitară).

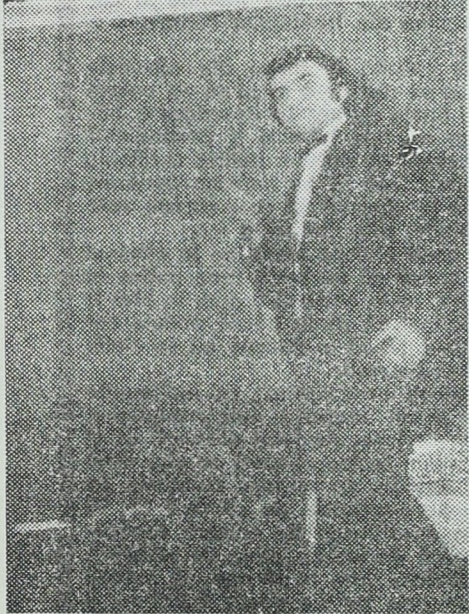
O apariție persistentă a cenaclului: Adrian Melinte anul I, cu câteva melodii de muzică clasică interpretate la chitară.

La realizarea unor momente de „respiro” în cadrul bogatului repertoriu folk, o contribuție au avut studenții Mihai Tăutu, Adi Copecă, Ghiță Căteanu, Daniel Tunea, Mihai Moldovan, Marian Anicală, Petre Pircălabu (toți din anul I) care au interpretat rolurile unei mici scenete de Karinty Frigyes: „Cer restituirea taxelor școlare”.

Invitat al cenaclului „M”, Doru Cămpănu, Facultatea de electrotehnică și-a adus contribuția la realizarea spectacolului de la Lipova cu un „Monolog cu Făt-Frumos și Ileana Cosînzeana”, o parodie și câteva epigrame și poezii proprii.

În încheiere doresc multe succese acestui colectiv foarte tânăr (majoritatea membrilor cenaclului sînt în anul I) și o evoluție ascendentă pe linia realizării unei ținute artistice cât mai ridicată.

DINU POIANA
Anul IV, Mecanică

nirea tuturor celor talentați în muzică, și poezie, interpreți sau creatori de frumos, din Facultatea de mecanică.

Prima prezentare în fața publicului a avut loc la Buziaș, așa cum se anunța în numărul 3 din 1976 al revistei „Forum studentesc”.

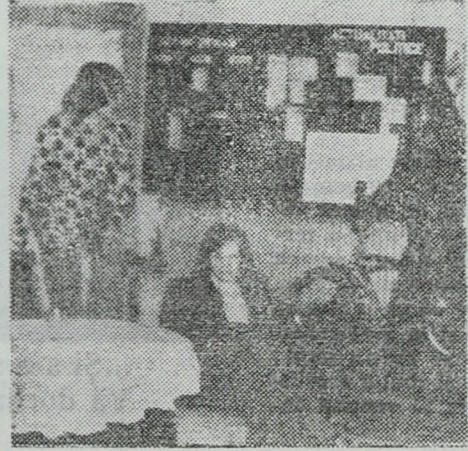
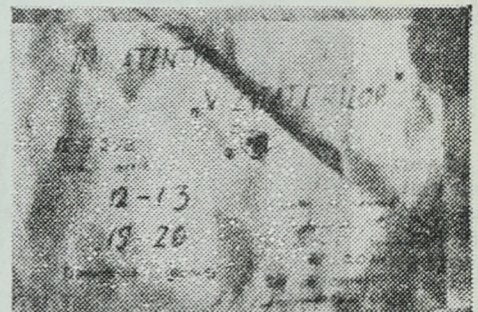
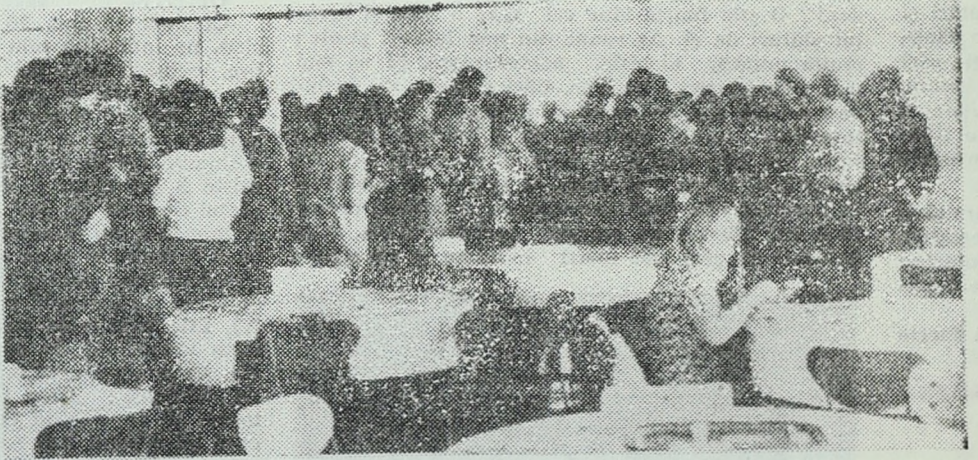
BLITZ complex și nu numai

S-a mai scurs un an universitar din clepsidra vremii și sesiunea intră încet în amintiri. A mai trecut un „Gaudeamus” cântat cu emoție și o floare a poposit pe feaștră unui prieten însoțită de privirea tristă al unui adio spus vieții de student.

Am mai adăugat un an în zestrea anilor de studenție. Și totuși în trecerea noastră am lăsat imagini surprinse atent de ochiul fotoreporterului și constituind nu doar prilej de aduceri aminte ci și o luare de poziție.

Deci...

- Ce ne-am face în sesiune fără interminabilele cozi de la cantina 1C? (dreapta sus).
- Farmecul meciului de adio (centru).
- Stop-cadru; parcare în holul căminului 1C (centru).
- Din galeria formațiilor favorite — o modă la căminele 7 și 4, inestetică și contagioasă (dreapta jos).
- Un vicepreședinte al comitetului de cămin (camera 72, cămin 7) roagă să nu fie deranjat. Altfel... (vezi semnul de pe afiș!) (dreapta mijloc).
- Când ceasul bate ora sesiunii (stînga jos).

Sfârșitul lunii aprilie a constituit pentru iubitorii literaturii de anticipație, un interesant prilej de întâlnire în cadrul celei de a VI-a Consfătuirii naționale de literatură științifico-fantastică. De astă dată, calitatea de gazdă a revenit craiovenilor, ce în plăcuta ambianță a Casei tineretului, au oferit vremelnice acoperăminte amatorilor și iubitorilor de literatură, științifico-fantastică.

Fără îndoială membrii cenaclului „H. G. Wells” al Casei de cultură a studenților din Timișoara au fost prezenți alături de reprezentanții cenaclurilor „Solaris” (București), „Henri Coandă” (Craiova), „Horeni” (Oradea) și „Cronos” (Tirgoviște).

Timp de trei zile, cit a durat consfătuirea, participanții la manifestare au avut prilejul să facă utile schimburi de idei, în cadrul unor discuții ce s-au dovedit a fi generoase. Reținem, din programul consfătuirii, alături de lecturi și discuții purtate pe marginea lor, un vernisaj de grafică științifico-fantastică cit și o interesantă masă rotundă — „Viitorul, latură esențială a literaturii științifico-fantastice” condusă de Ion Hobana, secretar al Uniunii scriitorilor din R.S.R. Și-au spus cuvântul cu acest prilej cit și pe parcursul consfătuirii, scriitorii Vladimir Colin, Victor Zednic, Adrian Rogoz, publicistul Victor Birlădeanu ș.a. În sfârșit se cuvine să menționăm și aprecierile făcute de un foarte exigent juriu — la adresa lucrărilor prezentate de „S.f.”-ști timișoreni — Mircea Ioan Popp, premiul I pentru literatură, Robert Kocher premiul II, Claudiu Iordache premiul III, Mihai Cornelii Donici, premiul III. Și din nou, Mihai Cornelii Donici premiul special al juriului pentru grafică S.f.

DANA DINU

N. R. : Felicitându-i, supunem atenției și aprecierii d-voastră câteva fragmente extrase din lucrările premiate :

G. S. F. — 1001 (SITUAȚIE)

Mă gândesc, că s-ar putea ca o dată, un om să fie pus într-o astfel de situație :

În timpul său se conturează o nouă strategie a zborurilor la mari distanțe. Dintr-o posibilă „Istorie a civilizației — TEREA 24”, am putea afla :

„De la centrul de cercetare 215 — cu program asupra relativității — se comunică încheierea cu succes a experimentărilor asupra transmiterii ființelor la viteze (+). Se conturează o nouă strategie pentru zborurile la mari distanțe. Se trimit nave automate către zonele cercetate : ajunse la destinație ele urmează să primească echipajele de cercetători”.

Din rațiuni vechi de când lumea, se trimiteau nave în formație de cel puțin două. S-ar putea ca totul să decurgă normal, dar s-ar putea ca echipajul transmis pe prima navă să nu răspundă.

Ce s-ar putea întâmpla și ce s-ar putea întâreprinde... ?

S-ar impune ca un om să fie transmis singur pe a doua navă. (Singur, pentru simplul motiv că un este cel mai mic număr întreg pozitiv compatibil cu calitatea de om de sacrificiu).

Ținând cont de anumite considerente, s-ar putea ca acel om să-și exprime dorința de a fi transmis împreună cu o al-

tă ființă, cu care, în acea perioadă, se afla în rezonanță.

Mai târziu, analizându-se fluxurile de activitate ale cuplului format și constatându-se disponibilitățile lui de a rezolva situații limită, s-ar putea hotărî perpetuarea metodei.

Cei doi ar putea recupera în caz de reușită câteva zeci de ani de efort uman. Fabulind, dintr-o viziune personală, am obținut următoarea desfășurare :

Eram singuri în centrul de transmițeri la mari distanțe. Spațiul nu era gândit pentru oameni și ne simțeam intruși, stânjenți, stânjenitori. Descopereai însă spațiului calității plastice care rețineau. Sunetul, rece, asemeni spațiului, de fapt vălmășagul acela de sunete alcătorii în care cauza sau chiar efectul în funcționare erau strict programate.

— Ți poți stăpâni nesiguranța ?

— Da ! — era singurul fel de fals pe care-l puteam pronunța, nici eu neputându-mi stăpâni nesiguranța, sau emoția, trebuia însă să o încurajez pentru ca la rândul ei să mă încurajeze. Curios, simțeam nevoia să o țin de mână, pare-se că și ea.

Deconcentrând privirea, senzațiile cromatice te înabușeau prin alăturări cu dominante apăsătoare

rezi

de multe ori negru

colorat. Am notat timpul și spațiul, senzațiile TREBUIAU CUNOSCUTE NU NUMAI DE NOI

A urmat transmiterea „punct cu punct”, care n-a lăsat urme, cel puțin pentru moment, apoi analizatorii ne-au confirmat transmiterea nealterată.

Sistemele de bord au detectat cealaltă navă, era intactă, dar echipajul ei debarcase pe una din planetele sistemului în care ne aflam, sistemul unei stele roșii.

Am debarcat și noi.

Am surprins un cer negru
un sol verde

UN GRUP DE FIINȚE

UMANOIDE SE AFLAU
ÎMPIETRITE ÎN FAȚA
NOASTRA !

verdele solului a devenit

fosforescent

ondulant

încet

mici

au apărut sfere GALBENE

apoi mai mari, din ce în ce mai mari
printr ele lujere se împleteau contorsionat

se complicau într-o...

REȚEA

din lujerele subțiri au apărut altele
de o structură aparte
din care au...

înflorit

SFERE ROȘII
NE PRIVEAU

apoi

au apărut arcuri metalice

și

o coloană.

mișcarea încetă

o sferă

IMENSA

GALBENA

TRANSPARENT

învăluî totu,

totu nu era și coloana,

care pe ultima porțiune

rămânea

NECUPRINSA

mișcarea încetă

o explozie imaginată (probabil) și

neștiințifică (sesizabil)

elimină acele posibile desfășurări

Acel grup de ființe umanoide erau...
ceălalt echipaj. Ei înțelesesă drama unei
civilizații care se autodistrusese acciden-

tal

inconștient

și viziunea i-a ținut

repetându-se, pentru a lăsa loc unei alte

posibile evoluții.

MIHAI-CORNELIU DONICI

Rătăceau prin labirintul munților, cu speranța că în cel din urmă vor găsi o ieșire. În jurul lor se ridicau amenințătoare metereze de granit și brazi uriași ca niște străjeri medievali, neînduplecați. Cei trei tineri își amăgeau teama discutând mereu, parcă pentru a întimida un dușman imaginar.

— De fapt, nici nu-mi dau seama cum am pierdut drumul, se miră Ionuț, mezinul, chinându-se să țină pasul cu ceilalți. E cam ciudat...

— Te înșeli, se opuse Vali și o clipă chipul lui trist, întunecat de gânduri și de ochii săi negri, se lăsa mîngiat de un zîmbet.

Dimpotrivă, eu găsesc că nu e nimic deosebit în asta. Răspunsul se află chiar în întrebare. Cu alte cuvinte, pur și simplu nu ne-am dat seama. Desigur, explicația e prea banală la prima vedere, dar, reușeați, nu poate fi altfel, nu ? E atît de firesc, încît n-am remarcat-o. Ne-am lăsat furia de frumusețea peisajului...

— Și totuși, îl întrerupse nervos Marian, cum vom scăpa de aici...

Vali se opri, scoase din rucsac o hartă a regiunii și o desfășură, studiind-o nedumerit ca de altfel și Marian și Ionuț.

— Vedeți, conchise Marian, cu un tremur în voce, nu cunoaște nimeni din noi poziția locului unde ne aflăm.

Sensibil și pesimist din fire, abia își mai stăpinea neînșiștea scursă picătură cu picătură în trupul lui rotofei.

Perspicațitatea lui Vali îl ghici fără întârziere și-l determină să intuiască eventualele urmări. Își spuse că fiind mai mare, calm și lucid ar fi bine să-i liniștească într-un fel pe cei doi.

— E suficient că știm că undeva pe aproape se află cabana, interveni el. Noi am plecat spre nord, înseamnă că, fără îndoială, o vom găsi, păstrînd direcția sud.

— Dar mergem de cîteva ore, insistă Marian, în vreme ce, pînă să fi pierdut cărarea nu trecuse decît o oră-două.

— E un lucru obișnuit în asemenea cazuri, îl lămurî înșată Vlăjganul. Să avem răbdare și vom reuși.

În fine, o porniră din nou la drum, privindu-și atenți busolele. Urcău cu mai multă rivnă povârnișul pietros, dincolo de care doreau să zărească locuri cunoscute. Aveau însă să fie dezamăgiți, cînd ajunseră în virf Pînă departe înspre orizontul deformat de contururile stîncilor, se vedea doar aceeași privești pustie, sălbatică începuse să coboare în tăcere. După vreo cinci sute de pași, calea le fu tăiată de o mică cascadă ce se prăvălea șipotind într-un pîru destul de lat.

— Cred că va trebui să ne odăm puțin, constată Marian suflecîndu-și deja, fără chef, pantalonii de trening.

— Nici nu ne-ar strica, se bucură Ionuț, soarele ăsta nemilos m-a prăjit de-a binelea... Eu, de exemplu, o să fac o baie.

Abia acum observă Vali că Ionuț nu era prea afectat

de situația lor dificilă. „Tot timpul s-a zbuguit fericit, bucurîndu-se de toate minunățiile peregrinărilor. Poate pentru el faptul că ne-am rătăcit e o binecuvîntare, e norocul de a i se oferi o nouă aventură. Așa și visase, să cutreiere codri, munți și izvoare... în felul său...”

— Să știi că ai dreptate, consimți el încîntat și-l urmă împreună cu Marian în apa răcoroasă, adîncă pînă la brîu. Ionuț se bălăcea sub dușul inspumat al avalanșei lichide.

— Voi nu veniți ? îi îndemnă el, agitîndu-se. E formidabil !

Nu se apropiară bine și ei, că auziră deodată o exclamație de uimire :

— Extraordinar ! Băieți, veniți ! Am descoperit ceva ! E o peșteră !

Vali și Marian nu avură cînd să se mire de acele cuvinte, fiindcă o văzură și ei. Mascată de perdeaua învolburată a cascadei, se afla intrarea strîmtă a grotii.

PEȘTERA TIMPULUI

— Fără îndoială că nimeni n-a călcat încă prin ea, nădăjdui Ionuț, scrutînd întunecimile peșterii. Am fi astfel, noi înșine... descoperitorii ei !

La gîndul acesta, cei trei nu mai simțiră deloc răceala apei, infierbîntați și de ideea unor peripeții pe tărîmul de sub pămînt.

— Ce-ar fi să o cercetăm, propuse nerăbdător Marian. Cîte taine ascunde oare ? !

Vali își amînti că-și impuse de la începutul expediției să fie conducătorul, ceea ce-l obliga printre altele să aibă grijă de ceilalți. Cu greu se lăsa convins să accepte pericolul doritei incursiuni.

— Deocamdată însă nu avem cum să intrăm înăuntru, doar în slip, roști el. Vom înveli hainele într-o foaie de cort și le vom aduce aici. Deci, la treabă !

Curînd, intrau în împărăția devorată de beznă. Acolo, răsunară primii pași, primele exclamații de surpriză și uimire. Razele lanternelor dezvăluiau frumuseți ascunse de milenii în adîncurile lumii. Palate de cleștar, împodobite cu arabescuri, dantelării și filigranuri, cu colonade și stilobați, cu arcade și cupole.

— Hei, pereții grotii arată cam bizar, remarcă Marian cu înfrînzare, rotîndu-și privirea de colo-colo, cu aviditate. Și unde sînt stalactitele și stalagmitele ?

— Așa ceva n-am văzut niciodată ! se minună Ionuț.

Avea perfectă dreptate, nici Marian, amator pasionat de geologie, nu găsea printre cunoștințele sale o concluzie. Era și părerea lui Vali ; a cărui lanternă pipăia cu raze-i puternice suprafața pereților.

— Sînt dintr-o rocă nemaiîntîlnită pînă acum, necunoscută, sînt siguri... Dar...

Nu li se îngădui să mai continue discuția, deoarece un tuneric greu, de nepătruns, se cernea încet în jurul lor. Lanternele deveniră neputincioase, luminile lor fiind mistuite de beznă. Apoi, subterana începu brusc să vibreze, zguduită ca de un monstru invizibil. Un cutremur, înfricoșător, sesizînd primejdia, cei trei se grăbiră spre ieșire. În urma lor, liniștea mormîntală se năruia în răpăitul surpărilor de galerii. Apurcară să zărească însă, în ultima clipă, cum autostăpînitoarele tenebre sînt sfîșiate de o imagine mirifică, imaginea unei lumi, a unei alte lumi...

Cei trei tineri expediționari reușiseră să scape nevătămați din ghearele seismului și, în plus, să găsească drumul spre cabană, de unde se întoarseră acasă la Ionuț.

— Oricum, avem certitudinea că am zărit ceva real, începu el, servindu-i pe Marian și Vali cu cite o dulcețe. Ținea, în ciuda interesului stîrnit de fenomen, să-și îndeplinească întii oficiile de gazdă.

— Da, încuviință Vali, fără să se atingă încă de vișinile apetisante. Toți sîntem convinși de imposibilitatea unei halucinații. La fel de clar e că am fost martorii unei secvențe din existența unei lumi nemăvăzute...

— Era ca un peisaj de pe o altă planetă, dintr-o altă galaxie..., sugeră Ionuț visător, lăsîndu-și liberă imaginația să gonească prin spațiile siderale atît de familiare idealurilor lui.

— Cred că exagerezi un pic, fu de părere Marian, după ce-și golî paharul aburit, cu apă minerală. Problema e însă cum a apărut chiar în peșteră...

— Și ce rost avea ?

Multe întrebări se iviră pe buzele lor, pînă cînd se lăsa o tăcere profundă, tulburată doar de cearta gîndurilor în căutarea unei soluții.

— Am găsit ! izbucni deodată Vali. Evrika ! Vlăjganul sări de la masă, aproape țopăind prin mica încăperez. Cum de nu ne-a venit ideea asta mai devreme ? Nu era o imagine a unei lumi, era chiar... o lume !

— Așa ni s-a părut nouă în fracțiunea de secundă, jubilă și negriciosul Marian, lovindu-se semnificativ cu palma în frunte.

— Deci am fost la doi pași de o mare descoperire, se necăji Ionuț. Își frămîntă încudat părul auriu, ciufulit, ce-i cădea adesea peste ochii strălucitori de albaștri.

— Lasă asta, îl repezi Marian. Acum nu contează... Alteceva e important...

Se ridică de pe scaun, măsurînd camera cu pași mici și nervoși, cu miinile infundate în niște buzunare interminabile.

— O lume paralelă cu a noastră, o țară subpămînteană ? Sau ce ?... bombănea el.

ROBERT KOCHER

Cu dragoste

Va trebui să urc pe munți
Să pot ajunge-n cer
La stele
Și la tine
Să îți adun un suflet
De soare și senin
Și să ți-l dau cu roua dimineților
Pe maci
Sau într-un trup
Mustind a primăvară
În-ăș da culoarea
Visului
Ce îți sărută noaptea
Sau a luminii
În drumurile către-apus
Sau poate-a mării
Cu tainele adînci
Și mari
Cît toată neființa ta
De dincolo
De mine.

LUCIA ȚINTARU

încît spuneam casă
și vedeam și nu vedeam decît
severitatea verde a obloanelor
trase
pe retină visul interior
al acoperișului.

LUCIA MORARU

Iubite, iarna e aproape

Iubite, vino mai aproape,
să ne închipuim corăbii,
în brațe răstignind catarge,
rememorînd în noi un fărîm
cu geruri tot mai mult de săbii.
Iubite, vino mai aproape,
să ne închipuim corăbii,
cu visul sfirtecînd corali
și pleoape scoici ca să adunî
uscate fluvii și oceane,
nisipul noilor furtuni;
refluxul să nu te mai mire
cînd ruptă, rădăcina-n fărîm
va tremura puțin, subțire;
corăbiile cu sternul spart,
vor fi departe atunci de geruri
de lupi hupavi cu soamea-n gheare,
simt iarna tot mai tare doare,
un viscol răsucindu-mi trupul
cu geru-i tot mai mult de săbii.
Iubite, vino mai aproape,
să ne închipuim corăbii,
în trupuri răstignind catarge,
rememorînd în noi un fărîm.

RODICA COJOCĂRU

Natură moartă

Era o atrofiere a gîndului
gîndului despre esențe
și lumea se golea treptat de
lucruri inutile
În așa fel încît a trăi înseamnă
a vedea dinafară
un cenușiu paralel cu drumul
sau poate
lespezile pe care se țirăse
înșelătoare cărările lunii

Jacques Prévert

S-a născut în 1900. Poet popular, simplu, profund și spiritual. Foate tinăr, Jaques Prévert a suferit influența suprealismului, de la care păstrează cultul și secretul „imaginii-surpriză”. Prévert și-a continuat cariera scriind scenarii de filme curînd celebre, publicînd apoi, imediat după Eliberare cîteva culegeri de poezii, în care se simte gustul unei poezii eliberate, adesea chiar revoltate. Jocurile de cuvinte capătă sub pana lui un tîlc satiric împotriva puterilor lumii capitaliste. În același timp, adevărat copil al Parisului, poetul se amuză sau se înduioșează în fața spectacolului străzii pariziene, se interesează de umilul deta-liu cotidian, împărtășește dragostea oamenilor simpli.

Pentru tine
dragostea mea

M-am dus la piața de păsări
Și-am cumpărat păsări
Pentru tine
Dragostea mea
M-am dus la piața de flori
Și-am cumpărat flori
Pentru tine
Dragostea mea
M-am dus la piața de fiare vechi
Și-am cumpărat lanțuri
Grele lanțuri
Pentru tine
Dragostea mea
Și pe urmă m-am dus la piața de sclavi
Și te-am căutat
Dar nu te-am găsit
Dragostea mea.

(PAROLES, 1946)

Pisica și pasărea

Un sat ascultă dezolat
Cîntecul unei păsări rănite
Este singura pasăre din sat
Și singura pisică din sat
A devorat-o pe jumătate
Și pasărea a încetat să cînte
Pisica a încetat să toarcă
Și să-și mai lingă botul
Și satul îl face păsării
Minunate funeralii
Și pisica care-i invitată
Merge în urma micului sicriu de paie
În care pasărea moartă e culcată
Purtat de o fetiță
Care nu mai conținește cu plînsul
Dacă aș fi știut că o să-ți provoce atîta necaz
Îi zise pisica
Aș fi mîncat-o în întregime
Și pe urmă ți-aș fi povestit
Că am văzut-o zburînd
Zburînd pînă la capătul lumii atît de departe
Acolo de unde niciodată nu revii
Ai fi fost mai puțin necăjită
Ai fi simțit doar tristețe
Și regrete

(HISTOIRES, 1946)

Traducere MIHAELA BUGARIU

„E sîmbătă și după colț este un cort, spuse în sfîrșit un om mic de statură.”

„Poți să te duci acolo și să spui orice teorie vrei?”

„Nu e ce crezi tu. E mai bună. E adevărul.”

„Ce?”

„Jake își supse mustața și nu răspuse. După un timp el spuse, „Ați avut vreodată greve aici?”

„O dată”, răspunde cel înalt. „Ei au avut una din acestea acum vreo șase ani.”

„Ce s-a întimplat?”

„Omul cu rana la gură își tiră picioarele și aruncă mîncutul de țigară pe jos. „Ei bine, el au părăsit lucrul pentru că doreau 20 de cenți pe oră. Vreo 300 au făcut-o. Ei doar stăteau pe străzi toată ziua. Așa că moara trimisese camioane și într-o săptămînă întregul oraș era ticsit de oameni veniți aici să primească o slujbă.”

Jake se întoarse în așa fel să fie cu fața spre ei. Oamenii stăteau cu două trepte mai sus de el așa că el trebuia să-și ridice capul pentru a putea să se uite în ochii lor. „Nu te înnebunește asta?” întrebă el.

„Cum adică te-nnebunește?”

Pe fruntea lui Jake vena era umflată și stacojie, în-ne-bu-nește — înnebunește.”

Se uită furios la fețele lor palide și nedumerite. În spatele lor prin ușa din față deschisă, el putea să vadă în casă. În camera din față erau trei paturi și un lăvoar. În camera din spate o femeie cu picioarele desculțe doarme pe un scaun. De la una din tînde le în-tunecate din vecini se auzea un sunet de chitară.

„Am fost unul din cei din camioane” spuse cel înalt.

„Asta n-are importanță. Ce încerc eu să vă spun este clar și simplu. Bastarzii care sînt proprietarii a-

INIMA ESTE UN
VÎNĂTOR SINGURATIC

cestor mori sînt milionari. În timp ce muncitorii la carde și toți cei care stau la mașini și torc sau țes haine? abia pot să scoată cît să-și plădă burțile liniștite. Vezi? Așa că, atunci cînd mergi pe străzi și te gîndești la asta și vezi oameni infomețați și zdrențuiți și tineri cu picioare răbitice, au te înnebunește. Nu?”

Fața lui Jake se înroșise, iar buzele îi tremurau.

Cei trei oameni se uitau la el cu prudență. Apoi omul cu pălărie de paie începu să ridă.

„Hai, rizi?”

Oamenii rideau într-un fel mai ușor și încet, încît părea că cei trei rid ca unul. Jake își șterse praful de pe tălpile picioarelor și își puse pantofii.

Pumnii erau strîși, iar gura se schimonosise cu un furios rinjet de dispreț.

Rideți, chicotiți pînă muriți.

În timp ce mergea țepăm în josul străzii sunetul risului lor încă îl mai urmărea.

Al doilea fragment.

„Și cîți dintre noi se află în această țară? Poate 20 de mii. Poate mult mai mulți.

Am fost priatr-o mulțime de locuri, dar a-am întilnit decît puțini dintre noi! Dar să zicem că un om știe. El vede lumea așa cum este și privește înapoi cu mii de ani în urmă să vadă cum s-a format totul.

El urmărește aglutinarea înceată de capital și putere și el vede punctul culminant astăzi. El vede America ca o casă nebună. El vede cum oamenii trebuie să fure pe frații lor pentru a putea trăi. El vede cum copiii rabdă de foame, iar femeile lucrează 60 de ore pe săptămînă ca să aibe ce mîca. El vede o întregă armată blestemată de șomeri și miliarde de dolari și mil de mîle de pămînt risipite. El vede războiul venind. El vede cum oamenii suferă atît de mult că de-vin fosilici și urîți și ceva moare în ei. Dar cel mai important lucru pe care el îl vede este că întregul sistem al lumii, este construit pe o minciună, și aleși, e tot atît de clar ca și soarele care răsare — neștutorii au trăit cu acea minciună atît timp cît nu o pot vedea.”

Vina roși de pe fruntea lui Jake și se umflă de furie. El apucă găleata de cărbuni de po șemineu și puse cu zgomot o avalanșă de cărbuni pe foc. Picioarul său amorțise și el apasă atît de tare că podeaua se zgudui.

Am fost prin toate aceste locuri. M-am invîrtit pe acolo. Am vorbit. Am încercat să le explic. Dar la ce bun? „Oh, dumnezeule!” El se uită la foc și o roșeață de la bere și căldură adînci culoarea feței sale. Furnicătura din picior îl face să-l întindă. Moțăia și vedea culorile focului, de verde și albastru și de galben arzînd.

„Tu ești singurul” spuse el visînd. „Singurul.”

Nu mai era un străin. Acum cunoștea fiecare stradă fiecare alee, fiecare gard al tuturor acestor cartiere sărace ale orașului.

Traducere din
CARSON MC. CULLERS
de DELIA POENARU

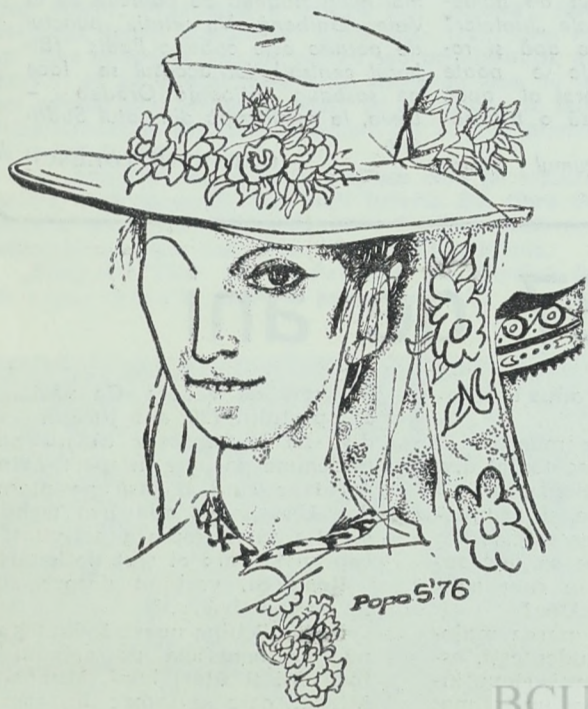

Debut Forum studențesc

Sanda Părduțiu

De cind strămoșii...

Nu vă fie teamă
Să sloboziți
Gîndul,
Gîndul ce dăinuie în noi,
De cind strămoșii
își luau arcul

și tolba cu săgeți în spinare
încălecau cai năvălași,
își lăsa nevestele
cu treburile lor cumiști,
Și treceau cu libertatea
de cealaltă parte

construcții, anul I

a sufletului,
acolo unde îi chema
pădurea lor de bărbăție.

Numai toamna,
cînd mestecenii
își scutură frunza
cail se întore obosiți,
spumegînd,
dar cu ochii sălbatici
plini de lumina zărilor.

Baladă

Magellan tu,
n-ai știut,
Că la Capul Bunei Speranțe
sînt și oameni,
nu numai furtuni?
Te-ai oprit numai,
înainte și după furtuni,
înainte și după oameni,
Eu sînt un om
La Capul Bunei Speranțe.

Bacoviană

Azi noapte mi-a cîntat o cucuvaie
Nu de moarte
Ci de numele tău.
Azi noapte, a plouat
ploaie de toamnă tîrzie.
nu de durere,
Ci de uitare.
Azi noapte am dat drumul sufletului,
Să zboare-n înalțuri,
În cîntec de cucuvaie,
Și să coboare
În ropot de ploaie
de toamnă tîrzie;
Nu de durere,
nu de numele tău.
Ci de iubire

Baladă

Bătrîni și adapa
flacăra tîrzie
Bătrîni se-ncurcă
în viață de vie

Bătrîni-au jurat
să trăiască
soare de-amiază
să mustească

Printre avînturi
carpatine urcă ușor
temeinic
îndemnuri
bătrîne.

Prin curtea cu iarbă și lemne
stropoște din cînd
în cînd
cu vreme.

În casa veche
înaltă
să existe
existența și-o saltă
proaspătă și dreaptă.

MARCELA STOICA

Ciinele

Stătea în mijlocul drumului
ca în mijlocul unui lucru foarte sigur
și eu îl priveam, fluieram spre
locul acela
hipnotizată de ochii înguști,
treceam pe alături
gîndind că poate
o să-l calce autobuzul...
el, ciinele, se sculptase în somnolență,
era
un fel de suflet al drumului,
un suflet lipit în exerior
gata oricînd să plece către
aiurea
făcînd abstracție
de fluieratul meu
binevoitor.

LUCIA MORARU — Filologie anul II

Vorbim de lumină...

Vorbim de lumină și nicăieri nu putem
trăi fără ea.
Vorbim de dragoste și învățăm să iubim.
Vorbim despre oameni să credem în om.
Vorbim despre timp să ne putem cunoaște...
Cîntăm dimineața în soare
să ridă
femeia, copilul, pasărea care
tînd în lumină,
spre ziuă,
spre zarea ce purpură-albastră
ca cerul,
ca marea
cînd plină și revarsă culoarea
pe mîini și pe soare

Vorbim de lumină și nicăieri nu putem
trăi fără ea.

ALEXANDRU BERCEANU

Scrisoare

Dragui meu,
Am uitat să-ți spun cînd ai plecat
S-aduci cînd te-ntorci
Un pumn de Soare
Și-un suris de vară
Un mac, un gînd și o cicoare
S-aduci,
Și-un greier mic
Să cînte
Să ceri și cîțiva metri de-ntuneric
Dintr-o noapte
Și un pîriu
Ca să mă-ncingă-n mijloc
Să-mi mai aduci te rog și o stea
S-o pun în păr
„Iartă-mă că am uitat să-ți spun cînd ai plecat.

P.S. — Să puț un semn la inelarul stîng cînd vii,
Să văd că n-ai uitat
Să mi te-aduci pe tine.

LUCIA ȚINȚARU

Cînd iarna se topește...

Cînd iarna se topește, tulbure,
Curgînd, încet, în raze, dimineața,
Dorînd singurătatea apei pure
Purtînd coroana — abur — adormită
Printre copaci cu frunzele căzute
Din altă vreme, cu nume de zenit
Printre șoapte și urări de bun venit
Căprioare de lumină și de rouă
Ghocei, ne dăruiesc, de lună nouă!

ADRIAN SIMANDAN

Braconaj sentimental

Te-ai tăcut așa de mică
și cu pași ca de lîncă,
ai înaintat pînă la pleoapele mele
ascunzîndu-te între gene
ca după niște trestii,
privind în ochiul meu ca la un lac
cu apă sărată.
Ai aruncat undița
Te-ai folosit și de năvod,
să prinzi o mulțime de pești.
Apoi ai construit un pod
de teamă să nu te topești
de inundația lacrimilor,
ca și cum... ai fi de zahăr.

PAUL SIMA

„20 de sporturi olimpice“ (III)

În continuare jocurile olimpice au fost într-o anumită perioadă — o simplă atracție, organizate cu prilejul unor târguri internaționale, ca cel de la Paris din 1900 și cel de la Saint-Louis din 1904. Aceste ediții total lipsite de organizare au fost teatrul a numeroase incidente de neuitat. În primul rând, campionii olimpici de la Paris nu-și primiseră medaliile pentru că parizienii, prea ocupați cu expoziția internațională au uitat de ele. De abia după 2 ani, în 1902, au trimis medaliile, scuzându-se cu binecunoscuta zicală: „mai bine mălțirziu decât niciodată”. De asemenea probele de atletism au fost amânate pe ziua următoare și pentru că aceea zi era duminică, mulți concurenți nu s-au prezentat la start. Theato care a câștigat maratonul, era grădinar al clubului francez al sporturilor și unii spuneau că învingătorul o luase pe scurtătura pe care numai el o cunoștea.

La Saint-Louis (1904) atletismul a fost centrul atenției generale, dacă se poate spune așa după numărul maxim de spectatori (2.000). Stadion olimpic nu exista. În lipsa lui a fost amenajată o arenă sportivă în incinta Universității Washington, o clădire în stil gotic. Aici s-a disputat atletismul începând din 29 august.

Performanțele au început să fie mai demne iar instalațiile tehnice de o bună calitate. Archie Hahn a colecționat titlurile în probele de sprint (la 200 m a realizat timpul foarte bun de 21,6' care nu va fi întrecut decât în anul 1932!). El este socotit un inovator în tehnica alergărilor pe distanțe scurte despre care a scris și o carte „Cum alerg”, el a fost primul care a subliniat importanța „lucrului” cu brațele în alergările de sprint și tot de la el au rămas până astăzi elementele esențiale din tehnica startului.

La această ediție au existat grave deficiențe în organizare, perturbând bunul mers al probelor: pistele pentru cursele de durată erau rău marcate, reperele erau insuficiente și rău plasate. Mulți alergători intrau din greșeală în curtea vreunei ferme de unde scăpau cu greu de furia clienților.

Roates din S.U.A. care abandonase cursa cu mult timp înainte de sosire se întoarse pe bicicletă la stadion și alergând să se îmbrace din greșeală a fost luat drept învingător; rezultatul acestei confuzii a fost o teribilă încăierare, după ce a fost anunțat adevăratul învingător.

Henri Keener vorbea de un alergător care-și ascunsese bicicleta pe marginea drumului, folosind-o pentru parcurgerea unei porțiuni din traseu și de un alt alergător ai cărui prieteni susținători se postaseră pe la jumătatea traseului pentru a da indicații false concurenților cu scopul de a-i ușura prietenului lor câștigarea cursei.

Aceste episoade desigur ni se par comice. Dimpotrivă, cu ocazia ediției următoare, la Londra, (1908) s-a produs faimoasa „tragedie a lui Petri”. Din paginile îngălbenite de vreme apare imaginea maratonistului italian Dorando Petri, susținut pe brațe de organizatori care-l ajută să treacă linia de sosire. După ce-i întrecuse cu mult pe ceilalți concurenți și mai avea de parcurs doar 10 m până la firul alb al sosirii, Petri epuizat se oprește pe loc. Cei câțiva metri ce-l despărțeau de victorie însemnau prea mult. Dorando încearcă cu un ultim efort să înainteze dar se prăbușește pe marginea pistei. Medicii și organizatorii se reped spre atlet, îl ridică, îl repun pe pistă pe direcția cea bună și în poartă pe brațe până la linia de sosire. El uitau că violează regulamentul jocurilor olimpice. Dar mulțimea îi acclamă. Oamenii aprobă gestul și iartă. Arbitrii însă dictează descalificarea atletului Petri, locul I revenind americanului J. Hayes. Compătimitoare, regina Alexandra i-a oferit ghinionistului alergător un trofeu de aur.

La câțiva ani după aceea s-a descoperit că starea de „somnambulism” a lui Petri s-a datorat drogurilor pe care le lua pentru a se stimula înaintea competiției. Fie că este adevărat sau nu, numele lui Petri poate fi găsit în istoria jocurilor olimpice nu pentru că a fost învingător al maratonului, ci pentru că el a fost cel care l-a pierdut.

Tot la această ediție, pentru prima oară discul se aruncă după modelul cunoscut și azi cu piruetă.

De la această ediție cursa de 400 m se aleargă pe culoare datorită incidentului.

Lector DOINA COSTE

Rucsac turistic

Atunci când spuneam Munții Apuseni, ne-am obișnuit să ne gândim la Scărișoara, Ponoare, Meziad — mulți dintre noi ignorând unul dintre cele mai frumoase trasee ale acestui masiv: Valea Galbenă.

De-alungul unui drum de 10 ore, găsim aici tot ce poate constitui atracția munților noștri: peșteri, cascade, avene etc.

Porbind de la cabana Padiș, vom trece pe deasupra căldării uriașe a cetăților Ponorului, admirându-le de la înălțimea unui balcon suspendat la mai bine de 150 m. Apoi cărarea ocolește avenul din Bortig, a cărui gheață se presupune a fi în legătură cu cea de la Focul Viu; de aici începe de fapt traseul „Galbenă”.

Apă adunată pe neștiute căi subterane țșnește cu presiune de sifon la Izbuț și se rostogolește nă-

PITORESCUL UNUI TRASEU MAI PUȚIN CUNOSCUT

VALEA GALBENĂ

valnic printre doi pereți a căror înălțime o simțim numai la urcare.

Defileul este mărginit de numeroase peșteri, măturii ale „luptelor” pentru supraștie între apă și rocă. Printr-una dintre ele se poate merge alături de un braț al apei, care, la ieșire formează o frumoasă cascadă.

Părăsind defileul, drumul nostru

traversează Poiana Florilor, monument al naturii, covor natural de neasemuită frumusețe, în a cărui culoare s-au adunat parcă toate petalele florilor din Apuseni.

Ultimul popas îl facem la Peștera Focul Viu. Tavanul prăbușit permite razelor de soare să lumineze cele două coloane centrale de gheață. Datorită difracției luminii în față ne apare un tablou extraordinar, un foc milenar ce arde liniștit în strătundurile pământului.

Departa de a epuiza în cuvinte frumusețea traseului, am ajuns la punctul terminus. Am încercat să vă trezesc curiozitatea și sper ca la vară, în vacanță, ne vom întâlni cit mai mulți studenți pe potecile de la Valea Galbenă. Nu uitați, punctul de pornire este cabana Padiș (Bihorul central), iar accesul se face pe șoseaua națională Oradea — Deva, la ramificația din satul Sudrișiu.

OCTAVIAN TOBESCU

Viciu — la 37 de ani

Deși tentația de a scrie despre fotbal este mai mare ca oricând acum pe malurile Begăii, o discuție cu Nicolae Viciu, antrenorul echipei de baschet „U” Timișoara este oricând interesantă. La cei 37 de ani, cartea de vizită a antrenorului jucător este impresionantă.

Prima legitimare în 1954 la Tinutul dinamovist Tg. Mureș (1956 div. A); 1958 Știința Cluj div. A; 1960—1961 Știința Craiova; 1962—1964 Știința Timișoara; 1964—1968 Dinamo București; 1968—1971 „U” Timișoara; 1971—1974 Vointă Timișoara și din 1975 din nou la „U” Timișoara ca jucător și antrenor...

Rep.: Ca și component al unei echipe de primă valoare ale baschetului românesc știu că ați fost și în atenția selecționeților lotului reprezentativ.

N. V.: Da, în 1956 am făcut parte din lotul național de tineret și din 1960 aproape 7 ani din lotul național de seniori, jucând 146 de meciuri internaționale.

Rep.: În toată această perioadă, care au fost cele mai mari satis-

facții pe care vi le-a adus baschetul?

N. V.: Titlul de maestru al sportului în 1967, coșgeter al div. A de patru ori, participarea la 3 campionate europene și campionate mondiale studențești...

Rep.: Ce ați putea să ne spuneți despre echipa în care activați ca antrenor-jucător?

N. V.: Echipa, ca marea majoritate a echipelor studențești, este formată din studenți, elevi, intelectuali, creându-se un climat sănătos, cu preocupări pentru studiu și sport.

Prin descompletarea în această toamnă (când au plecat 7 jucători) echipa a slăbit mult în valoare, dar prin felul în care s-a mobilizat și a luptat s-a menținut printre primele echipe fruntașe, calificându-se în turneul final al primelor 6 echipe din țară.

Rep.: Bănuiesc că sînteți mulțumit de evoluția echipei și de comportarea elevilor dvs.

N. V.: Atît ca antrenor cit și ca jucător sînt mulțumit de colegii mei de echipă din toate

punctele de vedere. Ca pasionat al sportului (20 ani jucător în div. A) le reproșez că nu pun totdeauna pasiune în sport, avînd perioade cînd îl lasă pe planul doi. Un sportiv adevărat trebuie să știe să-și împartă activitatea, capitol la care ei sînt deficienți.

Rep.: Și, vorbind despre „U” în perspectivă...?

N. V.: Echipa noastră, din toamnă, va beneficia de aportul a încă doi jucători buni, Minius și Minzat, care se întorc din armată, în plus ducem lipsa unui pivot înalt, pe care sperăm că vom reuși să-l aducem. Cu acești jucători, cu tinerețea și vigoarea și pofta de joc a celorlalți, sperăm să ne menținem mereu în plotonul fruntaș.

La acestea mai trebuie adăugat, că antrenorul jucător al echipei de baschet Universitatea a absolvit... Politehnica timișoreană în 1964 și că actualmente este inginer la Electrotimis. Unii spun că la cei 37 de ani ai săi Nicolae Viciu — are un viciu — BASCHETUL

T. TETILEANU

Bucuria fotbalului trăit pe spațiul de parcare (pînă cînd oare?)...

... și în tribune, la noile succese ale echipei Poli.

„CUPA PRACTICII” — o competiție atractivă

Comisia „sport-turism” a Consiliului U.A.S.C. din centrul universitar Timișoara organizează pe perioada practicii de vară a serie de întreceri sportive în diferite ramuri, întreceri dotate cu „Cupa Practicii”.

Meciurile de fotbal se vor desfășura pe terenul de lângă sala Olimpia, cele de handbal și baschet vor avea loc pe terenul de bitum al Universității, iar întrecerile de volei se vor desfășura în sala Universității. Aceste competiții sînt programate în perioada 11. iunie — 4. septembrie. Tot în această perioadă se organizează și excursii de sfîrșit de săptămînă. Inscriserile se fac zilnic între orele 14 și 15 la Căminul 15 C, camera 1.

SINTEZE

Primăvara nu e numai anotimpul florilor, dar și al festivalurilor.

La scurt timp după „Primăvara baladelor”, ajunsă la a IV ediție, la Făgăraș s-a desfășurat prima ediție a Festivalului Național de muzică folk „Cetățile lui Mihai”, unde, printre laureați au fost și doi timișoreni: Romeo Radu premiul special al juriului și al muzeului și Victor Georoceanu — premiul de creație. La sesiunea gălățeană a F.N.A.S. studenta I.P.T., Irina Morcov a obținut titlul de laureat la soliști folk.

Cite ceva despre cei care au cântat în acest an pe „scena” sălii Olimpia:

Formația „Savoy” a împlinit zece ani de existență, rămânând aceeași în ceea ce privește componența și stilul „savoian”, cum îi numea conducătorul lor, Marian Nistor. Practicnd o muzică mai „ușoară”, fără pretenții, totuși binevenită după ațita rock. Deși nu au atins niciodată culmile valorii sau popularității, au meritul că au existat ațita timp, lucru cu care nu se pot mindri prea multe formații. În momentul de față înregistrează la Electrecord primul lor L.P. și promit să treacă la pop.

La „Mondial” de la care așteptam ceva pe măsura firmei, a impresionat mai mult bateria din fibre de sticlă a lui Cornel Liuba (ex. Ph. Cl. XX) decât retrospectiva rock& roll prezentată de Filip Merca.

„Progresiv TM” (cu M. Farcas și L. Herdina în în stagiul militar) așteaptă primul lor L.P. „Dreptul

de a visa”, care va apărea în aceste zile. Grafica acestuia e semnată de S. Valeriu. În plus i-am dori în concerte cu piesele lor care plac mai mult ca arhicunoscutul „Toobacco road”, al lui Eric Burdon. Valabil și pentru alte formații.

După o lungă absență „Stelele” au putut fi văzute din nou pe scenă. Din păcate, muzica lor nu mai strălucește ca pe vremea când erau premiați la F.N.A.S.

Am avut plăcerea să ascultăm și să vedem formația „Catena”, fete care au pus pe gânduri „trupele” bărbătești... Dacă celelalte formații feminine Venusurle, Madix-urile erau cunoscute ca „liniștite”, Catena cântă pop în forță, show modern, joc de scenă, lumini, costume. Piesa lor de rezistență: „Sună albastru”.

Le-am revăzut la București în spectacol și la repetiții, munceau, nu glumă, atacaseră genul „progressive”. Componența în ordinea din foto: Anca Vijan Graterol (lider, g. voc.), Lidia Creangă (ds, voc.), Ortansa Păun (fl, s, voc.), Elvira Ionescu (gh, voc.).

După o absență îndelungată pe scenele timișorene a unui concert de jazz, formațiile sibiene Erick Manyak, Radu Chizășan și Vocal Jazz Quartet au spart gheața. Misiunea grea, din păcate, în fața unui public restrâns, dar reușită datorită programului variat de la tradițional la modern, (Jimmy Smith, Billy Cabham) plus multe compoziții originale și comentariul profesorului Nicolae Ionescu, sufletul clubului de jazz Sibiu.

Al doilea spectacol al grupului timișorean Gramafon condus de Paul Weiner și invitații lor bucureșteni, Johnny Răducanu, Eugen Gondi, Radu Goldiș, s-a bucurat de un public mai numeros, avizat probabil de succesul acestor formații la festivalul de la Sibiu. A urmat jam-sessions la „Lira” într-un cadru specific, unde au mai participat și Marcel Jivănescu (ts), Ebel Erwin (tp), Iosif Kappl (gh), și o tinăra lugojeană amatoare Silvia Seracin, o voce caldă care promite, dar pe care am avut ocazia s-o ascultăm nu doar acum și cine mai știe când.

La casa studenților au apărut mai multe concerte „Pro Muzica” ex. formulă rock cu Erlend Krauser la vioară. Tot aici o nouă formație folk „Collegium”, sperăm să se impună. Prin plecarea lui Iosif Moll pentru satisfacerea serviciului militar) Quint Group s-a transformat în „Univers”, o reactualizare a vechii formații timișorene, având pe Ladislau Moll la ghitară.

Electrecordul se arată mai generos în lunile următoare, chiar și în jazz. J. Răducanu, P. Wertheimer, E. Gondi și alți muzicieni cunoscuți, vor fi prezenți pe un viitor disc. L.P.-ul timișorenilor conduși de P. Weiner, înregistrat anul trecut, e programat să apară abia în decembrie. Apare în curând al doilea L.P. în seria „Formații de muzică pop”. Dintre numele mai cunoscute prezente pe acest disc: Catena, Curtea-Veche nr. 43, Miraj, Azur, Cristal, Amicii — Timișoara, de care nu se mai știe nimic ca și de Clasic XX. L.P.-ul F.F.N.-ului intitulat „Zece pași” va apărea în lunie.

Intr-un număr recent din „Săptămîna” Petre Magdin se întreabă: „Ce mai face Phoenix”?

La ora cînd scriu acestea, N. Kovaci, I. Kappl, M. Banițiu, E. K. Krausser și stațiile Marshall se află la Brănești (Făget) unde, împreună cu formația de du-bași de aici (40 la număr) pregătesc un spectacol ce va fi prezentat pe ruinele cetății dacice de la Sarmisegetuza. Asta face Phoenix! Incepe sezonul estival, apar și zvonurile (dezmembrări, plecări etc.). Nu le luați în considerare!

Locuri prime în revistele engleze datate 8 mai: Love Really Hurts Without You — Billy Ocean (sg), Brass Construction — idem (al), după Black Music; Fernando Abba (sg), Rock Follies — idem (al), aceeași la New Musical Express și Melody Maker; în Statele Unite; Disco Lady — Johnnie Taylor (sg), Rufus Featuring Chaka Khan (al), după Bielboard; Boogie Fever — The Sylvers (sg), Presence — Led Zeppelin, după Cashbox.

IOAN BACALETE
Mecanică I

Mic

dictionar

medical

umoristic

- Paricid — ucis cu parul
- Pastă — amintirile din copilărie ale dinților puși
- Păpușă — femeie care își deschide ochii ca să și-i arate, nu ca să vadă cu ei
- Persistent — cel care bate cuiul după ce-a intrat
- Perucă — proteză la cap
- Prost — persoană care-și dă părerea cu cotul
- Puls — o mină, pe inimă
- Purice — persoană care trăiește din ciupeală
- Raclă — valiză specială pentru călătoriile pe lumea cealaltă
- Radiografie — interviu luat pe dinăuntru
- Rafinat — persoană care știe să-și ascundă impunitățile
- Ramolit — bărbat care se gîndește la femei, numai pentru a se răzgîndi
- Ratat — om sfîrșit înainte de a fi fost început
- Razna — drum care duce peste tot și nu ajunge nicăieri
- Rar — Dar bine
- Răboj — agendă de lemn
- Răscruce — loc unde drumurile rămîn pe gînduri
- Refuz — ofensivă înapoi
- Renunțare — gumă pentru șters pe bot
- Restaurant — loc în care cușitele nu taie decât pofta de mîncare
- Ruj — aperitivul sărutului
- S1 — liniște
- Sac — aparat pentru prins mîte
- Sărut — bomboană ce se consumă de două guri (deodată)
- Scai — femeie care insistă să meargă cu tine în oraș ori de cîte ori vrei să ieși singur
- Senil — defunct înainte de deces
- Sicriu — lașitate pentru care îți trebuie cel mai mare curaj
- Spanac — buruiana grădinilor literare
- Sticlă — vin cu cămașă de forță
- Șale — fostă talie
- Șalău — furnizor de maioneză
- Șanț — opinie facultativă pentru bețivi
- Șicană — nod fără papură

Culese de IOAN ROMOȘAN

EPIGRAMME

Unuia care se laudă că în fața lui nevasta stă în genunchi.

Stînd în genuchi în fața sa,
Nevasta i-a grăit așa:
„Dacă-ți promit că nu te bat,
Atunci ieși-vei de sub pat?”

Apropo

Are o largă răspîndire
Un canibalism dosit;
Mulți sint cei ce se mîncîcă,
între ei, ... da' nu se-inghit.

Unei doamne cam plînuțe care m-a întrebat cum cite kg îi dau.

V-am privit și drept și-n dungă
Greu îmi este a răspunde,
Căci atît cît să v-ajungă,
Nu vō dau... căci n-am de unde.

NICU JIVAN

Unui student la Agronomie în sesiune.

Porumbu-n cîmp e-abia de-o șchiopă,
Cînd vin examene și-l strigă;
Dar n-a ajuns la prima sapă
...Și-a pus-o rău de mămăligă!

Bobocii și... critica sau altă teorie.

Chibritul se pretinde fin
Și nu vrea critică deloc,
Iar de te-apuci să-l „freci” puțin,
Se-aprînde iute și ia foc!

Altui student în sesiune.

Deși s-a pregăt't sumar,
Așa „pe sponci” și perioade,
S-a-nscris direct la integral,
Că nu se știe... poate cade!

Părinților unor studenți cu plete și favoriți.

Ei, să-mi asculte-nvățătura:
Copiii sint precum îi crești;
Ca să-și ascundă incultura,
Își pun perdele la ferești...

DUMITRU JEGA

R Puțină muzică

R
E
B
U
S

ORIZONTAL: 1) Interpreți. 2) Sol adus — Amendă! 3) Canoe — În cuplet — Un coș golit. 4) Mi — la (adj. fem). 5) Cheia: sol. 6) Tenor bățos! — Genul baladei (fem. pl.). 7) Reliefează o arie — Seve! 8) La major (fem.) — Le repetă cîntărețul! 9) Călușul violoncelor! — Pianști mijlocii! — Lîngă pian pun corzile pe verticală! 10) La sol — În fond, o reprezentăție. 11) Reia o compoziție — Pune capăt unei interpretări!

1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

VERTICAL: 1) La minor (pl.) — A incheia un proces verbal. 2) Biologic! — Ține măsura în timp... îndelungat — Sunet din lemn! 3) Si-mi-la-re (masc.). 4) Contrasubiect! — Peste mi e! — Cele mai de sus sunete (sing.). 5) Si la do-si-re! (pl.) — Na-mi-la afoană! 6) Ultimul vals! — Un sol de sus. 7) Mi ții — Infidel. 8) A interpreta (part.). 9) Cîntă din trombon! — Si-mi-la-re (sing.). 10) Stă scris pe față — Nord-vest. 11) Mi-si-e.

EMERIC SZEKELY

Zîmbet

și

meditație

FINAL

Expresiei palide, cadaverice a feței i se adăuga strania sclipire din ochi a hotărîrii de nestrămutat. Cu mișcări chinute, se convinse că birna va rezista. Apropie încet, încet nodul. O zvîcnitură. Totul a durat o clipă. Legîndu-se ostentativ, atîrna în laț dintele.

ÎNTELEGERE

I s-au cerut fapte, nu vorbe. De atunci tace și ridică... din umeri.

CARTE

Dacă nu înțelegi începutul, nu vă fie teamă: sfîrșitul e la fel!

MEDICINA

Un caz deosebit de anatomie: s-a sculat cu noaptea-n cap.

FAPTUL DIVERS

Dresorul de lei judecat pentru ilicit.

★
Risul, figurant la Teatrul de Comedie.

★
S-a născut sportivul desăvîrșit: stă pe gînduri.

EMERIC SZEKELY

Orice activitate omenească, prin însuși faptul că este conștientă și conștientizată, își creează deindată o tradiție, adică o experiență acumulată, concretizabilă în două planuri: **civilizație și cultură**, constituindu-se astfel premiza **teoretizării**.

Evul mediu european timpuriu, a cărui expresie arhitectonică merge spre stilul romanic, corespunde expansiunii creștinismului, ca urmare, în arhitectura romanică experiența preluată din antichitate este supusă unei „supradimensionări”, suprapunându-i-se o nouă componentă spirituală, sentimentul creștinismului. Din acest moment accentul se mută spre **natura** experienței, fiindcă în plan spiritual creștinismul conduce spre reabilitarea și prețuirea simbolurilor totalizatoare ale lumii, spre ceea ce „imago mundi”. În planul frontal al bisericilor se întrevăd: patratul, dreptunghiul, triunghiul, sfera, ceea ce, în recompunerea imaginii simbolice a lumii, corespunde apei, pământului, aerului, focului, spiritului. În **teorie** se realizează trecerea de la volumul experienței acumulate la **natura** experienței ce se va acumula. Dovada cea mai elocventă a schimbărilor determinate de această trecere pare a se găsi în stilul gotic, prin continuitatea și discontinuitatea acestuia în raport cu romanicul.

Goticul apare în sfera de civilizație a semințiilor germanice, adică tocmai acolo, la popoarele care „prin originile lor, erau înzestrate cu o anumită capacitate de a înțelege elementul spiritual pe care-l oferă peisajul. Dar creștinismul le-a silit un timp, să vadă în izvoarele, în munții, în lacurile și pădurile venerate pînă atunci, chipul unor false divinități”. (Jakob Burckhardt, **Cultural Renașterii în Italia**). De aceea nu pare înțeles că acea **imago mundi** surprinsă în arhitectura bisericii romanice a fost revoluționată tocmai de popoarele înzestrate cu o pregnantă aderență la spiritualitatea atașată spațiului natural. S-a urmărit, prin intermediul acestui exemplu, să se arate o posibilă semnificație privind **natura și volumul** experienței. S-ar putea contura, pornind de la stil, o imagine a acestei interdependențe. Interpretat de Tudor Vianu ca o „sinteză **teoretică** (s.n.) **a artei**”, alături de **tip**, stilul exprimă un principiu unificator, grupînd operele în jurul unei coordonate superioare, care vizează existența ca întreg, indiferent dacă ea pleacă de la o individualitate artistică, o epocă, un popor, sau o întreagă sferă de cultură și civilizație.

Goticul și, înaintea sa, romanicul au adoptat anumite particularități structurale **tipice** care le individualizează, concretizînd implicit un anumit nivel al experienței istorice. Dar acest nivel pune în relație experiența concret acumulată cu misticismul omului medieval, reînnoind și amplificînd posibilitățile altor sinteze teoretice. (Tudor Vianu, **Estetica**). Demersul întreprins de Tudor Vianu pune mai clar în lumină înțelesul dat de Lucian Blaga (**Filozofia stilului**) acestui concept: „stilul reprezintă niște valori extraestetice pătrunse în estetică”. Fenomenul acesta s-a bucurat întotdeauna de o atenție deosebită. El este analizat într-una din cele mai ample și mai elaborate doctrine estetice, cea a gânditorului marxist Georg Lukacs (**Estetica**). Revelator este faptul că fenomenul de „cosmicizare” se definește în legătură cu mimesis-ul, cu arta de a **imita natura**.

În constituirea corpusurilor teoretice poate predomină **natura** experienței. În această situație se află **frumosul**, care este un dat al unei experiențe deosebite tocmai prin natura ei complexă și prin modul de existență și manifestare.

Principial, frumosul creat de om **imită** frumosul naturii, îl **corectează**, îl **amplifică**, îl **completează** sau îl **opune**, după cum, la alt nivel al acțiunilor omenești, semănatul imită natura, agricultura și magia o corectează, domesticirea animalelor o amplifică, unelte o completează, focul și vîntoarea i se opun. Inte-

resant și aproape paradoxal este faptul că, potrivit acestei analogii cu întreaga întindere a acțiunilor omenești, arta care se opune frumosului naturii prin propriul ei frumos a fost simțită ca „decadentă”. Astfel clasicitatea romană explică nașterea monștrilor ca întrupări ale uritului prin nenaturalul, nefirescul lor, adică definindu-se în opoziție cu frumosul naturii. În limba noastră, cuvîntul frumos nu-și trădează doar originea latină, dar și fizionomia sa clasic echilibrată: „frumos (formosus)” ceea ce are chip, „ceea ce posedă formă”, „ceea ce are înfățișare”.

După ce Alois Riegl stabilise că la temelia frumosului creat de om stă ceea ce el numise „voința de artă” (Die spätrömische Kunstindustrie) iar Wilhelm Wundt căutase resursa acestei forțe în subconștientul colectiv (**Psihologia popoarelor**), foarte tînărul pe atunci Wilhelm Worringer descoperi că la temelia capacității de a crea frumosul stau două instincte ale omului, **abstracția și intropatia, pe care le-am putea numi priceperi speciale**. Omul, adică, are virtual capacitatea de a crea cu aceeași putere și cu aceleași rosturi for-

Experiența frumosului

me **neexistente** în natură și forme existente, de a se bucura de ele, de a se simți fericit, de a și le asuma (**Abstracție și Intropatie**).

Valabilitatea tezei lui W. Worringer poate fi confirmată prin numeroase exemple. Patosul și expresia lui, tragicul în teatrul grec realizează purificarea superioară a sufletului, acel Katharsis, „purificare de milă și frică” prin oglindirea acestora. (Aristotel, **Poetica**). În teatrul tradițional japonez, formele de expresie sînt atât de distilate, încît, în raport cu realul, par și sînt de fapt niște abstracțiuni. Și totuși, cele două genuri de artă dramatică corespund și satisfac aceleași necesități, aceleași funcții ale spiritului.

Pentru contactul cu frumosul artei la nivel individual este necesară **experiența** din numeroase motive o astfel de experiență - direct și individuală - este foarte anevoioasă, așa încît trebuie interpusă o experiență deja existentă, numită **gust estetic**. Condiționarea obiectivă a gustului, nu doar prin specificul psihicului, este excelent pusă în lumină în substanțiala lucrare a lui Galvano della Volpe (**Critica gustului**). Se conturează o situație dilematică: pentru a înțelege și a simți frumosul artei trebuie gust estetic, iar pentru a avea gust trebuie ca frumosul să fie înțeles și simțit. Aparența se destramă intrucît nu există opoziție, unul din termeni fiind reducibil la experiența deja existentă, adică la ceva obiectiv existent. Aceasta experiență intermediară nu poate intra și deci nu poate să apară integral în receptaculul unei existențe individuale (o nouă ajungere la adevărul că frumosul și implicit arta sînt funciarmente, nu fenomene **individuale**, ci **sociale**).

E posibil ca o astfel de experiență, prin fixarea ei oarecum misterioasă, să se situeze în rîndul marilor experiențe; tot ce știm despre propria naștere, ca și despre propria moarte aflăm doar **mediat**, tranzitiv și nu reflexiv, prin intermediul altor experiențe, ale alt-

cuiva, pe care nu ni le putem asuma într-o cunoaștere, ci doar într-o existență, adică într-o **fire**. Ceva din natura acestor mari date trebuie să se afle și în gustul, experiența și creația frumosului, de vreme ce arta a polarizat în juru-i, între temele cele mai răsunătoare, viața, nașterea, moartea. **Experiența intermediară** despre care s-a afirmat că nu poate apare în receptaculul unei existențe individuale, este, prin acest fapt, obiectiv - existentă, chiar dacă își manifestă modul de a fi printr-un fenomen de **transubiecție**. Prin urmare experiența mediată are consistență sub raport ontic. Simptomul unei astfel de înțelegeri este foarte vechi; în cuprînderea lumii prin categoriile aristotelice de „universale”, Stagiritul afirmase că pe cînd universalul ontic este sub **specie durationis**, universalul logic este sub **specie aeternitatis** (A. Joja, **Studii de logică**). Două consecințe rezultă de aici:

a) prin „onticitatea” ei experiența frumosului este mobilă, dobîndindu-și **realitatea**, ca orice fenomen al lumii, prin mișcare și b) ea se supune legilor judecării și înțelegerii.

Dar ori de cîte ori un obiect al realității solicită cu preponderență o activitate psihică, spirituală, cu alte cuvinte, atunci cînd datele onticului intră în contact cu puterile cognitive, intelectuale ale omului, se definesc cu necesitate raporturi axiologice. **Frumosul este simțit ca valoare**. În această privință, este semnificativ că preocupîndu-se de natura valorii estetice exegeți contemporani precum M. Dufrenne subliniază existența fenomenală a acestuia (cf. **Fenomenologia experienței estetice**). Spre deosebire de frumosul naturii care nu semnifică nimic în ordine umană, frumosul artei este semnificativ, deci, arta, cuprînzînd frumosul, semnifică, simbolizează esențializînd. Astfel ea este deopotrivă și în același timp, creatoare de simbol și de semnificație. Înțelegerea simbolului în artă presupune după Tudor Vianu, a rupe definitiv cu concepția care reprezintă simbolul ca înveliș al unei semnificații preexistente. (**Studii de filozofie și estetică**). Adevărul acesta a fost subliniat de Ernst Cassirer, poate cel mai profund cunoscător al formelor simbolice, pe care le-a definit ca moduri spontane de organizare a experiențelor conștiinței (**Filozofia formelor simbolice**). Accepțiunea dată de Cassirer se poate conecta cu unul dintre principalele rezultate ale revoluției epistemologice kantiene prin care s-a impus convingerea că spiritul (conștiința) nu primește de la realitate întipărirea înțelesului ei, ci produce însuși prin acțiunea de organizare a impresiilor.

Estetica românească actuală, manifestîndu-și plener personalitatea pe de o parte printr-o cuprîndere filozofică mai largă, mai profundă și mai adecvată a esteticului, iar pe de altă parte printr-o perfecționare științifică a metodelor de investigare, consacră un loc aparte atît conceptului central al esteticii, frumosul, cît mai ales implicațiilor complexe ale artei.

Situația între natură și tehnică, arta, tărîm predilect de organizarea superioară a valorilor, conferă frumosului eminenta calitate de a fi un atribut direct sau indirect uman, calitate și consecință a unei lumi umanizate prin muncă.

Pentru a fi simțită și gândită, cuprînsă în experiență, frumusețea trebuie să existe neîndoielnic, constituindu-se prin determinări ale unor configurații social-istorice concrete. Existența frumuseții se situează de fiecare dată la capătul unei îndelungate și complexe deveniri, ființarea ei este rezultatul unei îndelungate istorii. Frumusețea și arta sînt părți organice ale lumii omului, găsindu-și locul meritat în noua viziune filozofică - materialismul istoric.

Istoria omului este recunoscută și consacrată astfel ca alfa și omega destinului său. (Ion Ianoși, **Schiță pentru o estetică posibilă**).

VIOREL BOLDUREANU

Galeriile Fondului Plastic

Expoziție — Ciprian Radovan

Pentru vizitatorul expoziției găzduite la Galeriile Fondului Plastic între 21 mai și 17 iunie 1978 impresiile nu pot fi fugare.

Artistul - inginer chimist, cercetător la Institutul Politehnic „Traian Vuia” este mult deasupra de ceea ce s-ar înțelege prin amatorism, fie și în sensul cel mai bun al cuvîntului. În succinta notă biografică din catalogul expoziției se spune: „studii libere de artă”. Am simțit în acest epitet un profund **ens** valoric.

Liber, adică, de constrîngere și încorsătare.

Liber, cred, în sensul că înainte de a-și permite oricare aspect particular al libertății și-a asumat cu întreaga responsabilitate **libertatea**. O libertate de preț și cu preț, o libertate înaltă, de la înălțimea căreia arta sa își poate începe nestînjinită viața. Nu este un artist care își domină în mod tiranic expresia, nici forma, nici culoarea, nici umbra, nici lumina.

Mai la urmă de a afirma o temă, o structură ideatică, ori imagistică, arta sa se comunică mereu pentru sine. Tot ce este acolo, mai înainte de a fi semn pentru ceva,

comunică existențe, de la imaginea structurată pe forme și culori de vis de copil, pînă la atitudinea istorică și umană. Alegoria se pierde în esențe, așa cum stă bine în miracolul picturii. Preponderent, portretul nu este doar portret: s-ar putea numi **Atitudine, Prezență, Actor**. Simbolul istoric devine **PREZENȚA**, alegoria, în cele din urmă puțin folositoare, se estompează.

Personajele le simțim dragi artistului în sensul artei sale, adică în sensul realizării unei participări existențiale în care voința sa se preschimbă în **voință a culorii**. Vietatea asta liberă numită **culoare**, ori **lumină** fixează realitatea artei sale.

Despre ceea ce vrea să ne spună artistul se poate vorbi și mai ales înțelege cu simplitate și claritate.

Multiplicarea unei prezențe, sugestie preluată ca esență din viață, devenind viață în artă.

VIOREL BOLDUREANU
asistent universitar

PEN... ULTIMA SECUNDĂ!!!

Redacția noastră, se întreabă cu multă mirare, care sînt metodele și mijloacele prin care surata mai mare, redacția revistei „Viața studentescă”, se documentează asupra realităților din centrul universitar Timișoara.

Este prea lungă, pentru a fi menționată aici, lista erorilor în care abundă materialele privitoare la centrul nostru universitar. Chiar dacă aceste materiale nu sesizează și nu abordează problemele de fond ale activității asociațiilor studenților comuniști din centrul nostru universitar, sub toate aspectele lor, pozitive și negative, considerăm că activitatea reporterului trebuie să oglindească realitatea și nu să dezinformeze.

Oare justificarea să conste în faptul că subredacția V.S. din Timișoara înțelege că actualmente afirmarea rapidă în paginile revistei V.S. o asigură articolele mărunte, de can-can? Desigur pentru subredacție succesul este necesar, mai ales că unii dintre membrii ei nu-l înregistrează în pregătirea profesională.

Socotim că „Viața studentescă” are un răspuns de dat, pe care în succesiunea firească a timpului îl așteptăm la ULTIMA SECUNDĂ.

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), FRANCISCO ALBERTI PETRU ANDEA, MARIUS BOCERANU (redactor șef adjunct), VIOREL BOLDUREANU, LIVIU NADIȘ (redactor șef adjunct), CRISTIAN TELESU

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studentesc, căminul 15, camera 1. Telefon 1 219 45.
Permanența la sediu: zilnic între orele 14 și 15.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

DIANA CAZAN, GHEORGHE CRIȘAN, ANITE MATEESCU, RODICA STOIE, GABRIELA ȚINTARU, VALENTIN VIȘAN (studenti ai Institutului Politehnic), MIRCEA BIRȘILA, MARIAN ODANGIU (studenti ai Universității), NELU PETRIȚ, GAVRIL TARCZA (studenti ai Institutului Agronomic), OFELIA GHENCIU (studentă a Institutului de Medicină).
Prezentarea grafică: ȘTEFAN ȘT. POPA, Mecanică,

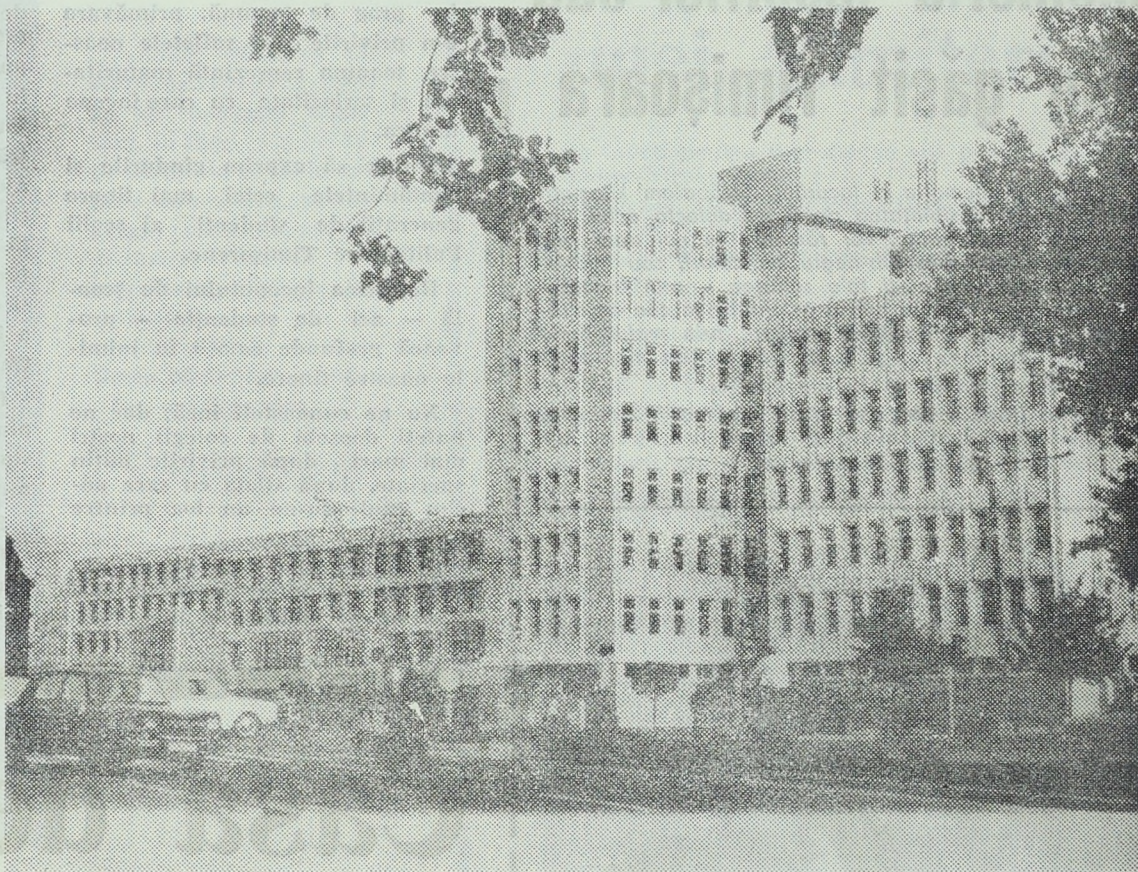
Forum studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul IV ● nr. 6 (18) 1976 ● 8 pagini ● lei 1,50 ●

În condițiile acestei vaste activități desfășurate de toate categoriile de oameni ai muncii, ale elanului general al poporului nostru, deschidem noul an de învățămînt care marchează începutul muncii, în noul cincinal, pentru pregătirea cadrelor de specialiști, cu o calificare tot mai înaltă, necesare tuturor domeniilor vieții economice și sociale.

Desigur, studenții care intră astăzi în primul an vor lucra ca specialiști în producție în cincinalul viitor; încă din luna aceasta ei vor putea lucra însă direct în producție, în atelierele proprii, în atelierele și secțiile întreprinderilor industriale, în proiectare, ca și în alte domenii de activitate. Astfel, ei vor participa activ la realizarea planului cincinal 1976—1980 și își vor aduce contribuția la dezvoltarea generală a patriei.

(Din cuvîntarea rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu prilejul deschiderii festive a noului an de învățămînt).

Am văzut-o crescînd sub ochii și prin minile noastre. A adunat în ea cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, ca să închidă cît mai fericit laturile triunghiului — învățămînt — producție — cercetare. Iată-o acum gata să-și primească oaspeții dragi și nerăbdători: studenții. O construcție arhitecturală modernă, o mîndrie a constructorilor, o mîndrie a timișorenilor: Facultatea de electrotehnică.

Text și foto: GHEORGHE TARTAN

Vremuri de zidire

Zile de septembrie, zile încărcate de belșug. Roade ale muncii, fapte și gînduri purtînd înalte semnificații încununează toamna unei națiuni ferm angajate pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, pe drumul construirii comunismului.

Noi și mărețe realizări vin să încununeze nobila privescîntă a pămîntului românesc, adînci responsabilități se impun efortului necontenit de a ridica România socialistă pe trepte noi, superioare. Iar belșugul nu este numai al pămîntului românesc; îl purtăm în inimă și sub frunzi, căci este belșugul înaltei conștiințe și al gîndului cutezător ce conferă un nimb de aur soarelui generos de septembrie...

★

...15 septembrie. Ambianța marchează începutul unui nou an universitar. 15 septembrie este semnificativă, o nouă primăvară studențească. Intrată în tradiția fiecărui nou an de studiu, data aceasta stîrnește deosebite rezonanțe în viața Timișoarei universitare, în viața acestui oraș ce în doar 56 de ani de necontenită zidire a dobîndit, an de an, străluciri și frumuseți de adevărată Civitas Academica.

Citadela universitară timișoreană și-a adăugat în această toamnă, o nouă dimensiune: este dimensiunea pe care o reprezintă noul și majestuosul edificiu al Facultății de electrotehnică. 15.000 de studenți timișoreni, reprezentînd tot atîtea tinere arcuri în folosul științei și culturii românești, vor purta în cuget și în priviri, generoasa realizare arhitecturală ce, la intersecția bulevardului Mihai Viteazul și Vasile Pârvan, semnificativă vesnică tinerețe a învățămîntului superior românesc...

★

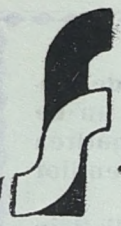
...Furișată în săli de curs și în amfiteatre, lumina acestor zile se dăruie strălucirilor viitoare. Sînt străluciri ce se răsfrîng în elanul creator, în priceperea și puterea de muncă, în voința și dirigența tinerilor studenți.

A început un nou an universitar. Și din nou aceleași cuvinte calde, mobilizatoare, în cuvîntarea tovarășului Mihai Telescu, membru supleant al Biroului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al comitetului județean Timiș al P.C.R., rostite studenților la adunarea festivă de deschidere a noului an universitar, din Aula Magna a Universității.

Aici, noul an de muncă, capătă adevărata lui dimensiune. Noi discipline de studiu, noi ore de muncă fermă, neabătută. Capacitate, voință, muncă. Într-o atitudine firească, cuvinte cu valoare de simbol. Simbol al studenților de azi și al specialistului de mâine, constructor al societății socialiste și coguniste.

FORUM STUDENȚESC

Cu prilejul deschiderii noului an universitar Consiliul U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara urează tuturor studenților și cadrelor didactice noi succese în muncă și viață.

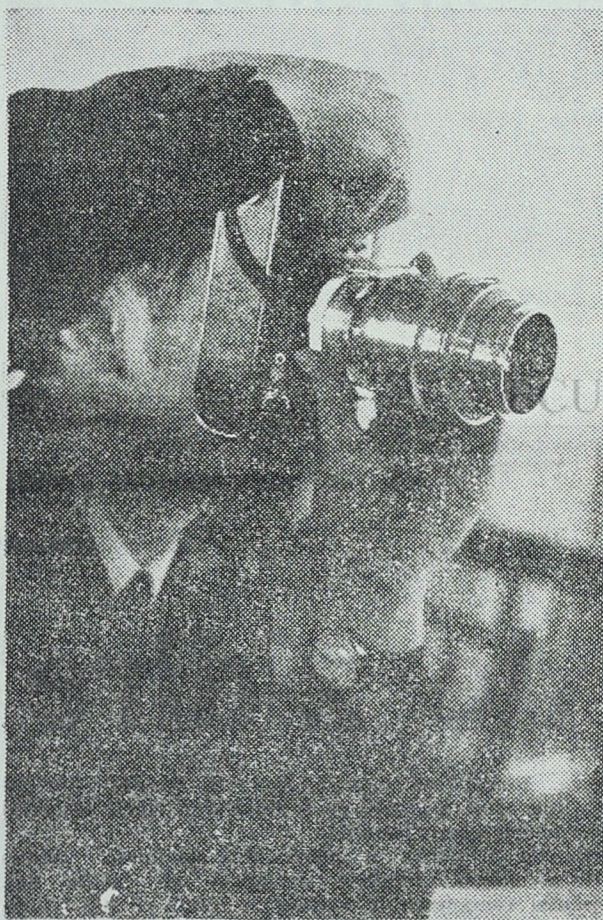

RĂSFRÎNGERI

Memoria locurilor sau bun găsit Timișoara

Există o memorie a locurilor. Străbatem kilometri întregi, avem posibilitatea de a ne delecta ochii cu meleaguri care, poate, vor rămâne în noi doar prin imaginea mișcătoare alb-negru ori culori, sau imortalizate în fotografii ce-ți taie suflarea — prin frumusețea prea frumoasă, surprinsă ostentativ în cea ce strălucește, prin pădurea fără uscături, prin malul riului oglindă-n curățenie... și tocmai de aceea mai puțin verosimilă.

Există însă în noi alte locuri mai puțin luminate, dar mai cald luminoase. Sint locuri văzute din

O privire atentă și OBIECTIVĂ îndreptată spre noul an universitar. O imagine ce aparține, de fapt, FORUMULUI STUDENȚESC!

fuga trenului, pe care le purtăm cu nostalgia reîntoarcerii, a redescoperirii, le mișcăm ascunse bine și doar în momente, știm noi care, le scoatem tăcut, murmurându-le cu luminate feerii de basm. Sint apoi, locurile colindate în verile noastre de libertate. Luind rucsacul cu gânduri și un toiag sprijin capului îmbuibat de forfota aglomerației orașului, de zgomotele mașinilor, de țipetele vecinilor, neapărat mergînd aiurea, descoperi locuri în ineditul lor, descoperi oameni în neașteptatele lor adevăruri.

Există apoi locuri la care te întorci cu o anumită periodicitate intrată în cotidian, păstrînd totuși în nuanțe aparte, ritualul. Înspre toamnă drumurile duc spre locurile de școlit. Cu nebunia soarelui în ochi, îmbătați de jocul de lumină al acestei veri capricioase, cu sufletul curat al munților, cu aerul acela pe care-l respirăm în oraș, de aerul verdului ierbii amestecat prin hazard cu albul unei zăpezi cîntate din altă iarnă, de aerul doar, șuierat al oboselii după drumul pieptis printr-un Făgăraș ori Apuseni, cu gândurile odihnite și limpeze, cu inimile nevindecate după ultima mare iubire, cu trupul mai zvelt în sănătate, cu nostalgia vacanței în noi, cu oltatul de ușurare al restanței, cu toată tenacitatea și avîntul tineresc spre nou, spre cunoaștere, cu toate promisiunile reinnoite și fermitatea cuvîntului de îndeplinire a lor, din nou: „Bun găsit, Timișoară!”

RODICA STOIE

Primim azi o distincție: întîia toamnă universitară

Fiecare început de nou an școlar seamănă cu o primăvară deși acest eveniment se petrece în prag de toamnă; primăvara e-n privirile și-n sufletele noastre, toamna reprezintă maturitatea și seriozitate cu care începe munca.

Încerc să exprim gândurile și simțămintele celei mai tinere generații de studenți ai școlii Politehnice Timișorene.

Retrăirea începutului de școală — azi de studenție — provoacă profunde emoții în inimile noastre tinere.

Nu ne cunoașteți încă; dar ne puteți deosebi de colegii noștri mai mari după privirile puțin speriate, după sfiala cu care pășim căutîndu-ne un loc printre ceilalți.

Dacă ar exista aparate de măsură pentru intensitatea curiozității ne-ați recunoaște mai ușor.

La noi ar înregistra valoarea maximă căci sintem nerăbdători să vedem cum va fi noua viață de student. Pe fețele noastre puteți citi emoția și bucuria începutului. E atât de multă bucurie în cît am vrea s-o transmitem împreună cu recunoștința noastră și celor care ne-au ajutat să ajungem aici, părinților, tovarășilor profesori din anii de școală, tuturor oamenilor acestei țări care muncesc pentru ca noi să avem toate condițiile pentru a învăța pentru a ne trăi fericită tinerețea.

Răsplata eforturilor noastre de pînă acum este mîndria de a fi studenți ai prestigioasei politehnice timișorene.

Stimulați de realizările generațiilor precedente pornim cu dorința de-a pătrunde în tainele științei de a ne însuși cît mai

multe cunoștințe teoretice și practice, răspunzînd astfel remarcabilelor eforturi ale partidului și statului care se fac pentru noi.

Primim azi o distincție și sintem convinși că va trebui să-l sporim valoarea iar tinerețea noastră utecistă cu forțele noi și elanul revoluționar caracteristic preiau această misiune.

Sintem la începutul unui drum nou despre care am aflat că e uneori greu, dar și frumos. Sintem nerăbdători să pornim pregătiți pentru a primi, dar mai ales pentru a da.

Dorim ca noi studenții anilor 1976—1981 să devenim generația marilor speranțe ale Partidului și Statului nostru îndeplinite cu prisosință.

CATRINEL ATANASESCU
Anul I. Fac. de Inginerie Chimică

Casa de cultură a studenților

componentă și simbol al vieții studentești

Am trecut pragul lunii septembrie, pragul ce te face să gîndești la noul an universitar, și, de ce nu, la toamna care se apropie. Sint zile în care dorești să-ți revezi colegii, să-i revezi măcar cu cîteva zile mai devreme de acel 15 septembrie, cînd ei mai păstrează veșmintele vacanței, cînd gîndurile și planurile de viitor se cer destăinuite. Pașii, fără să vrei, te îndreaptă spre Casa de cultură a studenților, acest edificiu atît de familiar, edificiul unde se cultivă pasiunile cele mai diverse ale tuturor, unde timpul liber devine activitate plăcută și utilă.

Curiozitatea, acest atribut atît de feminin și reportericesc, m-a îndemnat să bat la ușa direcțiunii.

Ce ne va oferi în noul an universitar Casa studenților, sau pe scurt — „Casa”, așa cum a intrat ea în limbajul familiar, atît de apropiat nouă? Ce activități îndrăgite vom regăsi? Care sint cele noi? Ce surprize ni s-au pregătite? Sint întrebări firești, ce așteaptă un răspuns.

Tovarășul director Valeriu Panasiu, amabil ca totdeauna, dar și deosebit de riguros — nu numai în ceea ce face, dar și în gîndire — mi-a pus la dispoziție planul de activități însoțindu-l de explicații consistente și utile.

Rigoarea răspunsurilor dumnealui, m-au îndemnat, ca rîndurile de față, să fie inserate într-o ordine... riguroasă. Am ales ordinea alfabetică.

Așadar „A” sau Ateneul studentesc”. Foarte bogat și variat. Dezbateri, simpozioane, mese rotunde, întîlniri cu personalități ale vieții politice și economice. Activiști de partid și de stat, ziariști, tineri lucrători din întreprinderi și instituții vor prezenta și vor dezbate probleme cu caracter general sau particular, probleme de interes unanim. Rețin cîteva generice: „A fi tînăr comunist”, „Știință și religie”, „Tribuna actualității politice”, „File din istoria U.T.C.” și multe altele.

Tot la „A” — activitatea de informare și de îndrumare metodică. În spiritul ei, va fi lărgit profilul cabinetului de informare și documentare. Fondul de cărți, de ziare și de reviste, emisiunile Studioului de radio STUDENT T.M., fonoteca și filmoteca vor fi folosite cu eficiență, își vor perfecționa sistemul înspre o cît mai largă accesibilitate, vor fi completate cu noutățile zilei. De asemenea, se va amplifica întreaga activitate de îndrumare metodică, la nivelul întregului centru universitar, insistîndu-se asupra creerii unui climat cultural în toate facultățile, secțiile și anii de studii.

Sar peste litera „B”, căci BOBOCILOR le sint rezervate... surprize...

Litera „C” — Creația literar-artistică, cercuri, cineclub. Aici, deja consacrate, voi menționa în primul rînd cenaclurile literare PAVEL DAN, UNIVERSITAS (în limba germană), LATOHATAR (în limba maghiară) precum și cenaclul pentru literatură științific-fantastică H.G. WELLS. Activitatea lor impune de mult. Se vor descoperi și cultiva noi talente, vor fi dezvoltate cele deja „consacrate”. La „cercuri”, IRIS și GAUDEAMUS, cercul foto, respectiv cineclubul, își vor lărgi activitatea urmînd să colaboreze și mai susținut cu studenții altor centre universitare, cu oamenii muncii din Timișoara și întreaga țară. Se va acorda o și mai mare atenție publicării și ecranizării celor mai valoroase lucrări. De asemenea, cineclubul va continua în colaborare cu Arhiva Națională de Filme, ciclul de proiecții „Cinearta”.

Pe lîngă cercul de artă plastică, va fi organizat ciclul de expuneri „Mamamond plastic”, iar salonul de artă plastică va găzdui, din două în două săptămîni, vernisaje personale sau colective. În toate aceste branșe, studenții și creațiile lor, vor fi îndrumate și selectate pentru concursul „Studenții cinstesc gloria neamului” dedicat împlinirii a 100 de ani de la cucerirea independenței de stat a României, lansat de Consiliul U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara. Tot sub semnul Centenarului, va sta și „Mărțișor studentesc '77”, adică faza de masă a F.N.A.S. din luna martie a anului viitor.

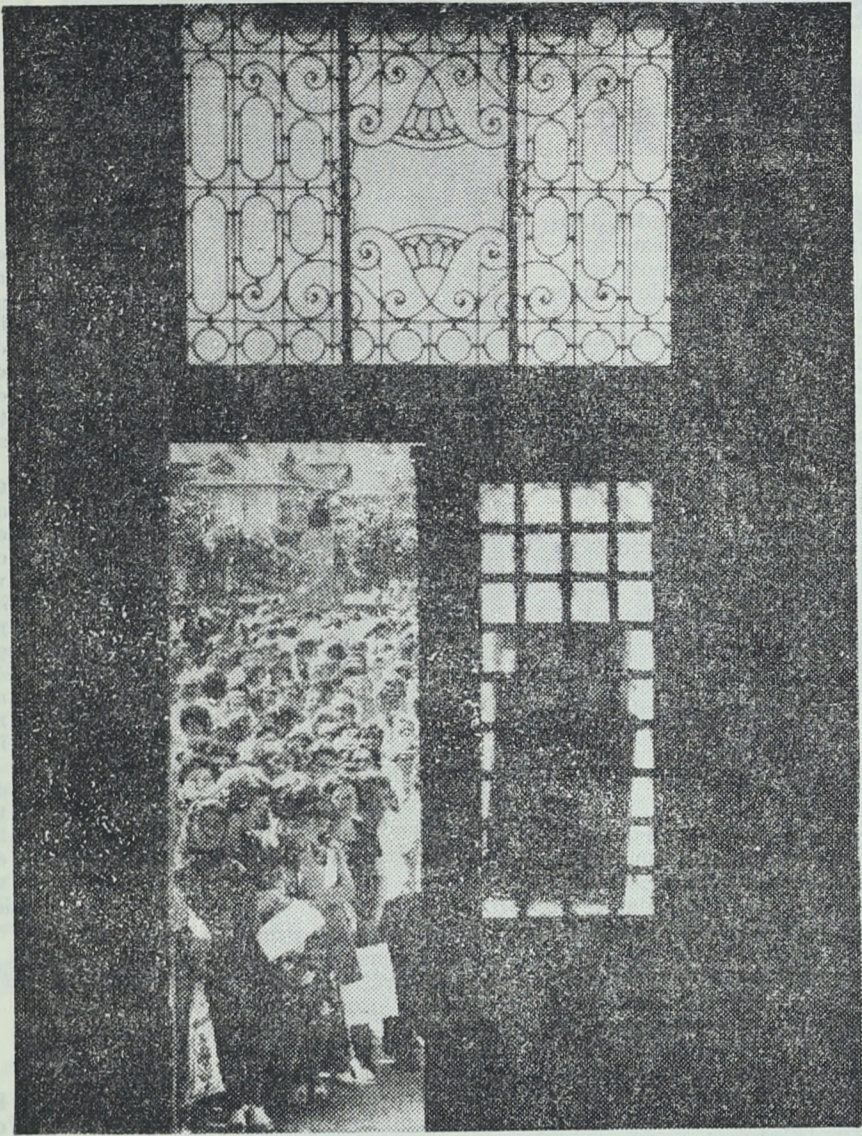
... Iată-ne, așadar, ajunși la „I” și la „Intim club”. Aici, experiența pozitivă dobîndită în anul universitar 1975 — 1976, va fi canalizată spre o amplificare a întîlnirilor studenților cu alte categorii de tineri. La jocurile de club și la activitățile educativ-distractive se vor înlătura neajunsurile existente, se va proceda la o îndrumare și un control sporit. Activitatea barului a fost îmbunătățită.

Totodată, se va pretinde însă o exigență sporită în ceea ce privește ținuta tinerilor participanți la aceste activități...

Și, „last but not... least”, iată-ne ajunși la ultima filă: „Student club”. Student clubul, neobosit și în timpul vacanței, va fi din nou gazda unor seri plăcute, și se pare, foarte agreate de studenți. Gradul de funcționalitate al încăperii ce-l găzduiește va fi ridicat printr-o serie de noi amenajări, astfel încît dansul și muzica bună să se bucure de un cadru cît mai intim și mai plăcut.

Evident, nu puteam epuiza în rîndurile de față toate activitățile noului an. Rămîne doar ca o participare cît mai numeroasă și cît mai activă să se convingă și să se bucure de farmecul orelor petrecute la „Casă” — componentă și simbol al vieții de student.

OFELIA GHENCIU

...„Zilele admiterii au oferit privirii și în acest an un spectacol impresionant. În timp ce candidații susținând probele impuse de examen, păseau pragul spre amfiteatrele afirmării, spațiile ce mărgineau clădirile facultăților erau pur și simplu asaltate de mulțimea părinților, a rudelor, a prietenilor...”

Foto:
GHEORGHE TARTAN

Anotimpurile studenției

Vara absolvenților...

Listele cu ordinea mediilor și localitățile de repartitie au fost așezate, spre deosebire de alți ani, cu mult înaintea zilelor fixate pentru repartizare. În ajun l-am întâlnit în holul Universității pe șeful promoției de anul acesta, Flavian Tică Deme, al secției informatică.

- Cum a fost la stat, Flavi?
- Foarte simplu. De fapt să știi că e ușor să faci o lucrare de stat. La comisie stai zece minute în care ți se pun întrebări din lucrare. Și-apoi gata! Mai greu e să faci o facultate și... s-o termini.
- Ce titlu a avut lucrarea ta?
- Partea originală a lucrării este „Programarea numerelor întregi”, o ramură a cercetării operaționale, specifică pentru matematicile aplicate.
- Știi că ai luat nota 10. Care e procentul acestei note în cadrul anului?
- O treime am luat 10 din 164 studenți câți am fost în această a doua promoție de informaticienți. Raportați la situația pe țară din 458 absolvenți sint 160 de medii peste 9, din care 41 sint ale timișorenilor.
- Tot clujenii v-au luat-o înainte la cea mai mare medie.
- Primele două medii sint din Cluj, a treia e din București și doar a patra e Timișoara. Dar aici nu sint mediile colegilor care au rămas să facă anul V. Între ei sint două medii mai mari decît cele de la Cluj, una de 9,98.
- Cum sint posturile?
- Foarte bune. 90% în orașe. Poate numai științele economice vor primi așa posturi bune. Sint 18 în Timișoara și din cîte știu, numai 16 solicitanți. Problema pe care ne-o punem este întreprinderea dintr-o localitate, să existe baza materială de lucru (calculator, centru de calcul), mai ales pentru cei care vor să facă cercetare.
- Ca șef de promoție (felicitări) ce loc alegi?
- Sint din Arad, dar deși sint posturi acolo aleg Timișoara, centrul de calcul. În cîteva ani, pușini, vreau să-mi dau doctoratul și pentru aceasta trebuie să mă pregătesc mult și bine. Centrul de calcul îmi oferă această posibilitate.

... Lăsîndu-l să continue analiza listelor m-am gîndit că mi-ar fi plăcut și mie să văd așa o repartitie și la facultatea de chimie industrială cînd termin eu. Atunci însă absolvenții de acum își termină stagiatura. Le doresc mult succes în munca cu oamenii și... calculatoarele.

...și toamna bobocilor

Se spune că toamna și bobocul au ceva comun. Desigur belșugul roadelor. Dar toamna nu se recunoaște în revărsarea zgomotoasă de nou, curios și emoție, ce inundă complexul, facultățile, străzile orașului. Îi primesc cu toții ca pe nevoia de primăvară, de răcoare, de proaspăt.

Îi primește căminul, în care vor înțelege cel mai bine viața de student, cu spiritul gospodăresc și concursul „Cea mai frumoasă cameră”, cu holerile de la 5,13 și 15 care așteaptă în fiecare an să plesnească sub presiunea șoptelor înflăcărâte și a îmbrățișărilor pătimașe ce se desfășoară și sub ochii nedumeriți ai oamenilor în vîrstă care-și mai caută o fiică, o nepoată și pleacă dezamăgiți de „tineretul de azi”... cu munca de înrumusețare și curățenie din jurul căminelor, cu ieșirile la bere și întoarcerile cu... cîntec.

Îi primește cantina, unde se schimbă priviri săgalnice între cei de la coadă sau schimbul de „amabilități” cu bucătăresele, cu dezamăgirea că mîncarea nu e „ca la mama acasă”, cu cartele vindute cu serviciul la cantină, unde te îndopi cu prăjituri, cu alt președinte la „1” (lasă Mirșule nu s-au spart încă toate vasele în capul tău, au rămas și pentru următorul).

Îi primesc discotecile, Casa de cultură și toate cercurile ei: teatru, dans, foto etc., cluburile, Timișoara toată — cu Opera, Teatrul, concertele (și ale formației Phoenix și ale lui Weiner) cu toate locurile unde se poate bea bere și să nu uit să le spun că „Nufărul” nu vrea să se dezmetă. Aveți atîtea de făcut și dacă stați un pic și vă gîndiți toate astea definesc ceea ce voi roșii încă alt de sfios și de candid: studentia.

GABRIELA ȚINTARU

CRONICA SUBIECTIVĂ

Clipa și durata unei admiterii

„Să înveți pentru tine dar să știi pentru toți” — spunea Nicolae Iorga.

Este un îndemn adresat tinereții, vârstei ale cărei energii vor fi îndrumate spre rodnice domenii ale cunoașterii, spre activități generoase prin specificul lor.

Absolventul de liceu are o bună cultură generală. De asemenea el posedă o judecată dezvoltată și disciplinată, noțiuni bine lămurite și precizate. Urmează ca toate acestea să fie puse în slujba unei profesii. Momentul opțiunii corespunde însă cu o confruntare importantă a vieții, cea a admiterii sau a examenului-concurs, care impune edenuri aride cunoașterii: luciditatea și maxima concentrare.

Zilele admiterii au oferit privirii și în acest an, un spectacol impresionant. În timp ce candidații susținând probele impuse de examen păseau pragurile spre amfiteatrele afirmării, spațiile ce mărgineau clădirile facultăților erau pur și simplu asaltate de mulțimea părinților, a rudelor, a prietenilor.

Părinți, rude, prieteni, ale căror speranțe erau legate acum de lucrări scrise sau răspunsuri orale. Sint cei ce stăteau neclintii în picioare sau așezați pe bănci. Volubili sau tăcînd încruntați. Cu geamantane sau fără. Fumînd țigară de la țigară sau făcînd calcule pe un petec de hîrtie: „atîtea locuri, alții pe un loc, ... probabil se va intra cu medie mare; totul depinde numai de el...”

La ceasul amiezii, apariția „lor” încheia necurmate emoții. Băieții în costume de culoare închisă suportînd stoic soarele fierbinte. Fetele, timide-elegante, în fuste lungi și bluze de preferință albe. Urmau discuții aprinse, confruntări tranșante asupra rezultatelor, asupra confirmatului exact. Manuale de liceu ieșeau urgent la iveală, fiind răsfoite de mai multe mîini deodată.

Alții etalînd nonsalant cursuri... deja universitare după care se lăudau că învățaseră, erau priviți cu invidie dar și cu o undă de ironie...

De fapt toată lumea era bucuroasă că a scăpat, toți se simțeau uniți de imperativul de a fi, sau a nu fi... student.

Unii au devenit studenți. Alții nu. Au reușit cei ce erau cel mai bine pregătiți și dintre aceștia, cei ce au știut să-și disciplineze perfect judecata. Cei ce, timp de trei sau mai multe zile, au știut să se concentreze în favoarea discernerii maxime, a adevărului laconic, a tratării „la obiect”. Clipa a fost depășită. Incepea astfel durata studenției — calea cunoașterii generoase.

Un singur fapt m-a surprins neplăcut. Un admis se lăuda unui proaspăt coleg: „acum, că am reușit, taică-meu o să-mi cumpere mașină”...

Nu știu cine era, atunci l-am văzut întîia oară. Printre cuvintele lui, nici o vorbă legată de viitorul studenție (exceptînd evident consistenta răsplătă a „devenirii”) și de disciplinele de studiu, despre exigențele meseriei pe care singur a ales-o. Infatuarea sa, privirile arrogante ce le arunca celor din jur mă fac și acum să cred că nu e singurul care depășind clipa, nu va ști să facă față duratei studenției, efortului constant și echilibrat, aceluși „conduct of the understanding”, cum îl numea Locke, dorinței a ști cît mai mult spre a deveni folositor. Căci, nu de puține ori, această durată a produs considerabile mutații de valori; dintre cei ce au reușit primii, unii abia au reușit să mai termine facultatea, sau n-au mai terminat-o de loc...

La data apariției acestui articol, clipa admiterii va fi fost un fapt împlinit. Pentru boboci durata abia începe și sint sigur că ei vor face totul spre a o confirma. Totuși, gîndul mă poartă spre cei ce n-au rezistat, datorită opțiunii greșite, a mai slabei pregătiri, a emoțiilor excesive, sau pur și simplu, unui dram de ghinion — confruntării de-o clipă. Confruntare de-o clipă, căci așa cum spunea același Nicolae Iorga „oricîte gînduri ai da, sufletul tău mai are și altele; oricîte stele ar vedea lumea, în dosul lor mai există și altele...”

V. L. VIȘAN

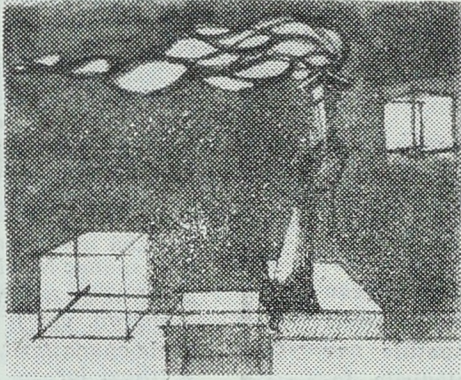
Din filele unui posibil jurnal de vacanță

Aureolat de nimbii victoriilor din sesiune, pășești cu nonșalanță, în limitele a două răsărituri de soare, acolo unde totul începe printr-o renaștere milenară a naturii odată cu strigătul disperat și plictisit al cocoșului și sunetul prelung al cornului, firescul punct de plecare, satul în care ne-am născut și care magnetic orientează privirile când scrutăm visătorii orizontul vacanței.

Întotdeauna el este legat de un nume drag, rostit cu mândrie atunci când curiozitatea răbufnește în întrebarea: „De loc, de unde ești?” Și răspunsul vine prompt, cu o emoție a glasului: Tulcea, Avram Iancu, Albești sau un alt simplu nume care ascunde însă o comoară de valori spirituale sau universul infinit al copilăriei.

Îl regăsim mereu, cu aceiași oameni senini și entuziaști, privim cu tristețe spre locul unde ochiul tînăr era obișnuit să găsească căsuța de lemn cu cerdacul pe care ne așezam la umbra poveștilor de seară și peste bucuria realizărilor noi se așează parcă melancolia anilor de-o șchioapă.

Vacanța unui student debutează aici odată cu vorba domoală a lui Moș Grigore ce te-nțîmpină mîndru de frumusețea anilor săi albi: „Au venit studenții, fă!”. „Fă”-ul ăsta este baba Maria, dar el înseamnă că trebuie să-i primească așa ca la mama acasă după ce, săracii,

mamei se simte aroma sărmăluțelor în foi de viță sau că nu întâmplător, în liniștea serii, concertul broaștelor are loc chiar dacă, peste tot, stagiunea s-a închis.

Bagajul nedesfăcut rămîne așa și o știu și vecinii, care la orele răcorii de seară mai ies încă în uliță și întreabă „Cit mai stă fiul, acasă?”. Ți-ai pus toate? Nu ai uitat nimic? Mai ai nevoie de ceva? Când te întorci?”.

Întretăiate, întrebări și răspunsuri, sint bruscate de o frînă pusă din graba transportului în comun, pe drum de piatră sau de fier. Nostalgia despărțirii acoperă pentru o clipă bucuria vacanței. Dar...

...Cînd august își numără primele zile călduroase, sosesc pe drum de fier în tabăra tineretii de la Izvorul Mureșului a studenților activiști din domeniile politico-ideologic, cultural și presă.

Între brazii înalți ai Harghitei, acolo de unde Oltul și Mureșul pornesc frățeste să ude un mirific tărîm de pămînt românesc, vacanța înseamnă nu numai un util schimb de experiență în problemele de asociație dar și multă voieșie, entuziasm și tinerețe.

Dacă ascuți competențele expunerii în probleme de politică internă și externă ale invitaților prezenți în tabără, interesantele evocări istorice sau doar simple referate susținute de studenții din toate centrele universitare, timpul zboară repede și după-amiaza cu ploaie sau soare te găsește pe terenul de sport, apărînd prestigiul locului de unde ai venit aici, sau într-o excursie prin împrejurimile atât de frumoase ale unui minunat ținut carpatic. La orele serii, ascuțind formația „Diamantele Negre” din Petroșani, prietenii se leagă mai ușor, în ritmul tinerețe al dansului. Și dacă tabăra a început așa, în grupuri izolate de ieșeni, clujeni, bucureșteni sau timișoreni, nu e nevoie de mult timp să vezi că tinerii se înțeleg între ei, nu numai în

cadrul programului de dimineață. În căutarea unei seri culturale model, activiștii culturali au oferit adevărate spectacole, pline de vervă și inventivitate, chiar dacă cel care doinea atât de frumos românește sau recita Coșbuc sau Ana Blandiana, era doar un student venit aici „pentru instruire” (cam seacă această titulatură ce ascunde altceva decît numai referate, ședințe, analize, etc.).

La confluența atîtor impresii și imagini din tabără s-a născut „dramaticul” duel gazetăresc între clujeni și bucureșteni pigmentînd prin inspirațiile și coloratele „gazete de perete”: „OQ” și „Feștila”, atmosfera monotonă de vacanță. La umbra lor s-au odihnit o săptămînă ieșenii și timișoreni care s-au gîndit, poate, la revistele lor adevărate. Și ca lumea să nu-i ia la „OQ”, au răbufnit în „C.U.I.-ul” și „D.D.O.Q.”.

Pentru unii tabăra a însemnat multă odihnă, pentru alții o vacanță intensivă. Pentru toți, însă, Izvorul Mureșului, s-a profilat ca un moment de acumulare, ca o tabără a prieteniei, a tinereții...

...De la munte spre mare, drumurile vacanței trec invariabil prin București. Un popas aici înseamnă pentru călătorul avizat și interesat și vizitarea celui de-al 7-lea tîrg de mostre de bunuri de consum, deschis simbolic în zilele marii sărbători de august la pavilionul E.R.E.N.

Tot ce ți se oferă privirilor reprezintă o mostră de inteligență românească, de pricepere și bun gust. Și-au dat înfilnă aici produsele creatorilor de frumos din cadrul cooperăției meșteșugărești, și a întreprinderilor de industrie locală, ale harnicilor muncitori din industria constructoare de mașini, chimică sau ușoară. Expun principalele probleme ale domeniului de resort Uniunea Națională a C.A.P., Comitetul pentru problemele consiliilor populare sau Consiliului culturii și educației socialiste. Orele petrecute aici trec pe nesimțite căci privirea nu trece fugară peste frumusețea unor adevărate opere de artă cum sint cele din lemn sau sticlă ori linia elegantă, impusă de creatorii de îmbrăcăminte sau încălțăminte. Un sentiment de mîndrie te cuprinde atunci cînd afli că tot ce vezi e însemnat simplu: „Made in Romania”. Regretul ce te însoțește la ieșire e provocat de acele ceasornicului care te vestesc că se apropie ora unei noi plecări.

Un popas pe care l-aș fi prelungit în contextul în care căminele Institutului agronomic bucureștean, aflate în apropiere, ar fi fost ceva mai primitoare. Oricum...

...Prima impresie pe care ți-o formezi la contactul cu litoralul Mării Negre diferă de la caracter la caracter.

Drumul de la Constanța la Costinești se face la fereastra compartimentului unui tren, ce străbate alene o linie paralelă cu marea, întotdeauna înșesat de bagaje. Costinești — consacrată stațiune studențească — oferă o imagine a tinereții și a bunei dispoziții. S-au scris atîtea despre mare și frumusețile ei întit cel ce se află aici doar de cîteva zile se simte handicapat și lasă liberei imaginații prilejul de a călători prin aglomerația plajelor în căutare de noi frumuseți. Impresionantă contopire a doi titani, marea și soarele, ceasul apusului te duce cu gîndul înspre alte tărîmuri, te face să simți fantastică arcuire din zborul păsării Aleyon.

Iar cînd astrul îndrăgît s-a dus la culcare, și bălăia Phoebe mîngîie capetele îndrăgostiților din balansoare, foșnetul surd al mării te cufundă în sublimul ultimelor nopți de vară. Ca în fiecare an marea adună tineri veniți din toate colțurile țării, tineri ce întruchiează veșmintele vacanței, tineri care reprezintă amintirile veșnic vii ale prieteniei. La ora cînd ochiul va parcurge atent aceste rînduri, rememorînd imagini dragi, vacanța va fi fost demult rămasă în urmă.

...La ceas de toamnă, pășesc spre treptele amfiteatrelor, răvășind galbene frunze. Coverul toamnei rămîne ca un vis de aur al vacanței fierbinți...

G. CRIȘAN

Foto: R. SEBESCU

„or fi muncit atîta în sesiune!”.

Și dacă pentru mulți odihna asta, preconizată cu atîta dărnicie de părinți, se rezumă, doar, la cîteva zile în drumul spre alte peisaje ale vacanței, e timp însă, să observi că luna are și aici culoarea și farmecul iubirilor în floare, că prin grădini mai adie mirosul de pepeni verzi și porumb crud, că din bucătăria

Ritmuri ale vacanței

În perioada vacanței de vară, cinci brigăzi studențești ale centrului nostru universitar au desfășurat — în județele Timiș, Arad, Caraș-Severin și Mehedinți — susținute acțiuni de răspîndire a cunoștințelor științifice și tehnice. Concomitent, acțiunile lor au vizat studiarea fenomenului religios, combaterea misticismului și a concepțiilor religioase. De asemenea au

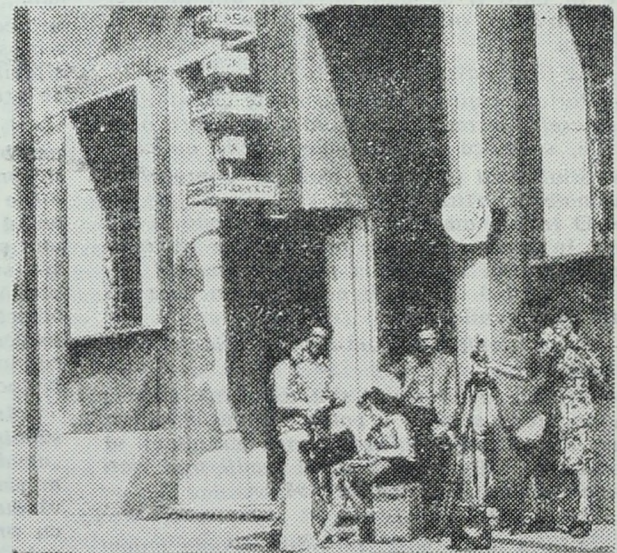
fost prezentate interesante programe artistice.

600 de studenți timișoreni au sprijinit activitatea de proiectare din municipiile Deva, Arad, Baia Mare ș.a. În palmaresul vacanței deosebite rezultate au înscris acțiunile desfășurate în cadrul șantierelor de muncă patriotică. În cadrul șantierului organizat de comitetul județean al U.T.C., 100 de studenți au participat activ la edificarea obiectivelor de hidroameliorații de la Dudeștii Vechi. Totodată, două brigăzi însumînd 100 de studenți, au participat la lucrările șantierului național al tineretului de la Giurgiu-Rămirești. În cadrul municipiului Timișoara a fost deschis, din inițiativa Consiliului U.A.S.C. al centrului universitar, șantierul studențesc de la blocurile din Calea Girocului, șantier unde elanul înseamnă un important aport la edificarea noului cartier timișorean.

Odihna și recreerea s-au imbinat în mod armonios cu un bogat program de activități politico-educative, în cadrul taberelor de instruire de la Izvorul Mureșului, Tg. Mureș, Suceava și București. Din Centrul universitar Timișoara, la aceste tabere, au participat 230 de studenți activiști.

Taberele de odihnă și tratament pentru studenții din întreaga țară au găzduit în cursul acestei veri și 1.457 de studenți timișoreni. De asemenea, Consiliul U.A.S.C. din centrul nostru universitar a acordat 111 bilete de odihnă în stațiuni balneo-climaterice cetățenilor străini aflați la studii în țara noastră.

În urma ansamblului de măsuri privind perfecționarea integrării învățămîntului cu cercetarea și producția, studenții Centrului universitar Timișoara, au

Așa a început seria celor 15 zile de expediție ale cineclubului „Gaudeamus”...

contractat în acest an, în diverse sfere ale activității de cercetare, proiecte în valoare de peste 7.396.000 lei.

Valoarea producției realizate de studenți în atelierile școlă și de producție și în diverse unități economice ale județului, depășește 12 milioane lei.

Tine nou
an

Aviz
coples
raș. Căci
goarea
ii confer
dincolo
dustrial
de mii de
țării —
simbol al

Și sen
tinerețe
aceste di
cu încep
cînd prin
verg ins
în care a
prezent
și tehnic
dune, că
nă a soar
rișă pe s
încredin

...Di
de o cin
Ei vin în
lor gînd
denție, d
moral. F
idealuri,
siuni de

„În o
pusă;
derna,
știință
nouă ag
strădui
ținea o
țifică u

Să av
țerea d
nesc“.
Din disc
la 11 oc
derii sol
tehnice

pacită
lor sint
rii în c
Stud
zile prim
Sint des
fesori s
Tot
mari pr
va desfa
înseamn
mai de
Aici
văta să
că. Căci
sitare e
știu, vre
... (C
ror un

P. S
...
niversita
acest nu
anul V
periență
va prop
ilustrare
ților, a
Totodată
celor ce
lor ce se
cistică,
timpul,
nut pen
nu, num
Pe
cu încre
„Forum
universit
lor mult

P. S
...
niversita
acest nu
anul V
periență
va prop
ilustrare
ților, a
Totodată
celor ce
lor ce se
cistică,
timpul,
nut pen
nu, num
Pe
cu încre
„Forum
universit
lor mult

Vocația culturală a unei facultăți: INGINERIA CHIMICĂ

Când am pus această problemă la sediul Consiliului A.S.C. al facultății, Ioan Sălăjan e exclamat: „Zău, activitate culturală mai bogată ca anul acesta nu a avut facultatea noastră niciodată”. Să ne amintim deci... Trupa de teatru. Alcătuită din studenți din anul II și condusă de Nicu Jivan, cu reale talente regizorale, păcat că a absolvit anul acesta, cuprinde oameni inimoși și pasionați. Numele lor vor figura încă pe afișele

decorul — trecutul—niște luminări aprinse pentru nemuritori

scenariul — cronicari moldoveni, munteni, și ardeleni

regia — simțirea, dăruirea, sufletul...

Aceasta este una din realizările demne de

activităților studentești. Poate le veți recunoaște: Galer Marcela, Dan Bobenca, Petreu Rigoleta, Ioan Drăghicin, Ioan Cirstoi, Lia Bocean, Sorin Crișan, Daniela Pituț, Roșț Iosef (care se ocupă cu luminile). Știm de existența acestei trupe încă de anul trecut, dar abia anul acesta a debutat cu un colaj intitulat „Letopiseț”.

Când m-am așezat în sală mă întrebam ce voi vedea și cum voi vedea. Condiții de vizibilitate am avut, că nu stătea nimeni în fața mea de la rîndul 13 pînă la scenă! Înainte de a se stinge lumina l-am văzut pe Nicu Jivan apropiindu-se de reflector cu niște filtre în mînă și pe Eugen Sișu, melomanul facultății, cu un magnetofon în fața lui. Am înțeles că el se ocupă de fondul muzical. Și s-a făcut întineric, neîncrezător de întineric. Și a început muzica. În câteva clipe atmosfera s-a creat. Nu m-am mai gîndit nici o clipă că sînt într-o sală de spectacol, eram numai eu cu cei de pe scenă. Au venit din pagini de letopiseț, pe rînd, aduși de reflectorul lui Jivan, într-o lumină de trecut ce răzbate. A început să se desfășoare o istorie și o datină, de undeva, nu de la început, pînă undeva departe de sfîrșit. L-am auzit pe Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce, Dimitrie Cantemir, am auzit adevăr și legendă despre Ștefan cel Mare, Ioan Vodă cel Cumplit, Petru Rareș, Radu de la Afumați și am simțit de tot atîtea ori că sînt român. M-am simțit, poate fără drept, pagină de letopiseț, și m-aș bucura să fie adevărat că pun infimă parte alături de contemporani pe acea pagină care ne-a rămas nouă s-o scriem.

Am urmărit mișcare și pantomimă, am ascultat curent și cîntec, toate pe fondul aceiași lumini a trecutului pe care se prindea atît de bine cîntecul fluierului și balada Mioriței, în imbinarea aceea de românesc, cu senzația de al tău. Au coborît apoi, după aceașă aducere aminte, în aceleași pagini. Și scena era goală cînd s-a aprins lumina în sală, la fel ca înainte de a se stinge. Numai că cei care am fost acolo știam ceva în plus, tainic și de ținut minte.

M-am gîndit apoi cum aș face cu afișul pentru acest colaj: aș începe cu titlul și mi-ar cere sute de ani fiecare literă ca să-i cuprind înțelesul întru-totul. Apoi:

distribuția — aceeași de mai sus—făuritorii acestui pămînt

muzica — fluier, puțină orgă și ceva Bach pentru a scoate din pămînturi glasul strămoșilor

toată atenția. Felicitări din partea celor care au fost în sală. De ce oare au fost puțini, iar de la facultatea noastră, foarte puțini? Nu cred că o premieră merită numai atît. Colegii de la celelalte facultăți au spus că „la chimie n-ai pentru cine să pregătești așa ceva. Acolo sînt fie oameni care în afară de „formule” nu mai văd nimic, fie din aceia care nu văd deloc”. N-aș vrea să cred că e adevărat, mai ales că sînt atîtea dovezi contra, de exemplu audițiile la cîminul 8 care s-au ținut în fiecare marți, dansatorii de la formațiile artistice pe centru și pe institut, studenții care fac atît de bine pantomimă: Gigi Leucean și Dan Bobenca, cîntăreții de folk, recitatorii...

Serile de... și baturile

Au fost mai ales la anii I. Ei aveau și cea mai mare nevoie. Astfel bobocii s-au cunoscut între ei. Disc-jockey-ul Gicu Făgărășeanu a răspuns totdeauna afirmativ la dorințele organizatorilor de seri, fie că ele au avut loc marți, joi, sîmbătă sau duminică și chiar în aceeași săptămîna, două. Păcat numai că la ora 11 totul trebuie să fie gata strîns, măturat, băncile la loc și cheia de la ușa Tellbisului răsucită în urma disc-jockey-ului care pleacă totdeauna ultimul. Cu totul deosebite au fost cele două baturi: al bobocilor și al primăverii, primul considerat cel mai frumos bal al bobocilor. Și a fost într-adevăr. Absolvenții anului V au pus acolo toată dăruirea lor în amintirea anilor de studenție, a fost ultimul lor salut, cel de rămas bun pentru colegii lor mai mici. A fost și o miss boboc care a răsturnat ierarhia brunetelor în seria miss a ultimilor cinci ani: e roșcată! A intrat în tradiția facultății ca balul să fie deschis de tovarășul decan prin urările de bun venit adresate bobocilor și premiarea frunțașilor în pregătirea profesională.

La 7 martie a avut loc balul primăverii, găzduit cu pricepere de cîminul 8. Același disc-jockey, aceeași lume dar mai plină de tinerețe, de veselie. A fost și „seara chimiei” unde studenții au schimbat păreri, opinii cu tinerii muncitori de la fabricile cu profil chimic din Timișoara. Sînt frumoase aceste seri dar ar trebui mai multă muncă de organizare... Și au mai fost și altele...

GABRIELA ȚINTARU

Stațiunea didactică și experimentală a Institutului agronomic Timișoara este cunoscută de mulți dintre cititorii noștri. Este locul în care studenții acestui institut, imbină armonios cele învățate în amfiteatre cu cercetarea și producția. Dar ce se întimplă într-o zi obișnuită la S.D.E.? Pentru a găsi răspuns, reporterul a îmbrăcat o salopetă. Ora 7: pe platoul din centrul stațiunii, au sosit studenții. Cadrele didactice care îndrumă practica fac prezența și prezintă sarcinile de producție pentru studenții anilor II și IV. Iosif Herman, Gavril Ola, Dumitru Sav, Doru Furdean, Vasile Olariu vor munci azi în sectorul legumicol. Reporterul își îndreaptă și el pașii spre complexul legumicol al stațiunii. Profesor Dr. Horia Butnaru, șeful sectorului legumicol cerea în dimineața acestei zile numai studenți din anul IV. „Ei sînt obișnuiți cu noi, cunosc lucrările azi, miine sînt ingineri adevărați”. Bucuros de prezența lor, profesorul în mod prietenos le spune: „Azi avem lucrări importante de realizat. În seră vom trece la executarea rigolelor — lucrare cunoscută vouă — și la culesul roșiilor din cîmpul experimental”.

Este ora 7.16. Munca a început. Acești studenți nu

O ZI OBIȘNUITĂ LA S.D.E.

știu să se mîndrească cu munca lor. Ei nu văd ceva spectaculos în această muncă. E ceva obișnuit, ceva care așa trebuie să fie. Nici reporterul nu poate să scrie lucruri spectaculoase. Vă rog să nu uitați că aceste roșii care acum sînt verzi, în luna octombrie, spre sfîrșitul ei, vor fi coapte și se vor găsi pe mesele oamenilor, sau la cantinele studentești. Roadele muncii vin mai tîrziu. Nimeni nu va ști că Iosif și Gavril și ceilalți au muncit pentru ele. Însă ei sînt mîndri că pot încă de acum să realizeze cite ceva pentru oameni. Cînd a început să culceagă roșii, un student admira fructele. Au venit apoi planurile de viitor. „La voi ar trebui făcută o seră, ce ar mai cîștiga unitatea că-i zonă de deal și aproape de oraș”. Era studentul Gheorghe Rusu, moldovean de felul său, venit pe meleaguri bănățene de mic copil.

Timpul se scurge și reporterul trebuie să plece spre alte sectoare. Programul unei zile de practică este următorul: practică productivă 7—12 și 14—16, odihnă și masă 12—14. Referitor la program am auzit multe propuneri făcute în mod neoficial de către studenți. Imi fac datoria de a le consemna.

1. — Să se muncească pînă la ora 14.30.
2. — Munca să fie organizată în două schimburi. Primul schimb 7—13 și schimbul doi 13—19.

Evident, vina că aceste propuneri nu sînt studiate o poartă comandamentele de practică care sînt parțial inexistente. Asociația studenților trebuie să facă din aceste comandamente o prezență activă, ele trebuie să cunoască sub toate aspectele, problemele practice productive și să depună eforturi pentru ca această practică să-și atingă scopurile.

După ce am trecut prin cîteva sectoare (zootehnie și horticol, îi zăresc pe „boboci”

La Agronomie au sosit „bobocii”. Ei pot fi găsiți pe șantierul institutului. Primul „boboc” pe care îl întîlnesc este Florian Albu, student la Agronomie. „Nu știu încă ce e studenția, dar știu că muncesc la construcția noii bibliotecă”. Bobocii sînt, deci, la bibliotecă. BRAVO LOR! Au început bine. Le urăm numai succese. Reporterul încheie o zi în care nu a avut nimic extraordinar, dar în care a avut alături la muncă colegi tineri, colegi care cîntesc și iubesc munca.

LIVIU NADIS

Facultatea de zootehnie și medicină veterinară

nu vizitatorii se simt
înerețe a acestui o-
e frumusețea și ri-
gă, pe drept cuvînt,
atual de centru turistic,
sa dezvoltare in-
e an, a integrat zeci
circuitul economic al
devenit de mult un
simbol
Spațiul de copșitoare
atit mai evidentă în
septembrie ce coincid
cu un nou an universitar,
cînd se cere ale orașului con-
te curs. Sînt dimineața
în ca 100 de studenți — re-
prezentă arcuri ale științei
și tehnicii — vor parcă să a-
dăne, une opt, domoala lumi-
nă a toamnă — pentru a-l fu-
ria și amfiteatre, pentru a-l
incercărilor viitoare...
...e studenți mai mult
de o studentii anului întii.
Ei vînta purtînd generoasele
lor gînde viitoarea lor stu-
denție pe plan profesional și
moral cînd noi năzuințe și
urînd intîme promi-
simi și împlinire: iar ca-

„An
temelia este acum
politehnică mo-
derna
vărata facultate de
lor de azi... Pe in-
tutului românesc, o
de oameni se va
și aducă contribu-
la activitatea știin-
țifică.
Să
odere în geniul și pu-
terea
a poporului româ-

tit de Traian Lalescu
1921, cu ocazia deschi-
sursurilor „Școlii poli-
tehnice
Timișoara.

(Anuarul IPT — 1921)

ul, hotărîrea și tinerețea
um, garanții ale deveni-
mist.

lui întii, pășese în aceste
turi ale amfiteatrelor.
mele cursuri, întii pro-
cu sfială.

le leagă, probabil, întiile
e care viața cu greu le
e va da uitării, căci ele
acum încolo — anii cei
vieții, anii studenției.

nvăța să învețe. Vor în-
că, să aspire, să iubească
a aceste toamne univer-
sitare ce rostește ferm:

universitară urează tutu-
bun venit!...

REDACȚIA

u începerea noului an u-
„Forum studentesc”, prin
cial, va trece pragul către
iei sale Acumulînd din ex-
a anilor trecuți, ea își
it mai bogată și atractivă
ile ei, a vieții, a aspira-
ilor studențimii timișorene.
ția se adresează tuturor
nt și putere de muncă, ce-
trași de literatură și publi-
citate, cumpănindu-și cu grijă
a munci constant și susți-
veni colaboratori și, de ce
cute în paginile revistei.

știa, îi îndemnăm să bată
energie la ușa redacției
esc”. Iar pentru noul an
cititorilor și colaboratori-
succese...

Poarta metalică a clădirii cu două nivele aflată la nr. 9 pe strada 13 Decembrie din Timișoara, se deschide larg pentru a permite trecerea printre canaturile care au străjuit mii de asemenea plecări, a vehiculului „tout terrain” ARO 240.

Mașina aleargă mai bine de un ceas pe panglica sinuoasă a unei șosele, apoi surprinzător coboară pe un drum glorios de țară, îndepărtându-se de spațiul închis între cele două șiruri de duzi prin care săgetează mai departe, bolizii paradoxal legați în zborul lor de monotonia asfaltului.

Se traversează o pădure cu copaci înalți, ce „umăr la umăr” dau iluzia unor chei montane. Motorul bizăie egal, indiferent, până când calea se desfundă și doar, atunci, cu un scrișnit abia auzit între pinioanele culiei de viteze, capota albă zvicnește înainte și liziera odată depășită. În față, se deschide panorama pastelată a zonei de deal.

Roțile pipăie cu repeziune panta. Ravenele, râni deschise ale pământului, străjuiesc drumul, ascunzând sub liniștea verde a vegetației bogate, amintirea sălbaticelor puhoai de primăvară.

Mașina se oprește, portierele se deschid larg și oamenii coboară sprinteni, își dezmoțesc rîzind trupurile, apoi, petrecându-și curelele portharturilor pe umeri, pornesc printre aracii înalți pe care mlădițele viguroase ale butucilor de vie își înalță rodul mai aproape de soare.

Se opresc în dreptul gropilor săpate cu o zi-două înainte, cite unul coboară, împarte peretele înalt în benzi paralele învederind succesiunea cromatică și structurală a straturilor de sol.

Picăturile de acid clorhidric pun efervescent în evidență carbonații, degetele cu epiderma sensibilizată pipăie textura, creionul aleargă pe fișa profilului de sol notându-i caracteristicile, spaclul umple grijuliu pungile cu probe, sonda pătrunde la mai bine de trei metri adâncime, permeabilitățile măsoară bolborosind viteza de filtrație a apei...

Iar când soarele își frînge arcuirea dincolo de orizont, mașina pornește din nou, scurând cu ochii ciclopici ai farurilor drumul de întoarcere, până ce ca o corabie îi apare în înfîmpinare Orașul.

★

Romantismul pe care-l sugerează rîndurile de mai sus nu e gratuit, fiind intrinsec activităților ce presupun călătoria, explorarea, contactul nemijlocit cu

natura, însă, mărginindu-se numai la această forță a lucrurilor, am simplificat cu siguranță realitatea.

Dar e greu, dacă nu imposibil să cuprinzi sintetic, în câteva pagini, activitatea complexă, de un înalt profesionalism a angajaților Oficiului pentru studii pedologice și agronomice din Timișoara. Și fără îndoială, cititorul ar trebui să vadă drumul pe care îl iau probele de sol recoltate de pe întreg cuprinsul Banatului, să străbată măcar o dată laboratoarele în care urmașele lui Paracelsus își stropesc halatele cu acizi, nu căutînd steril natura pietrei filozofale, ci pentru a descifra TOTUL despre pământul merit

Cu privirea spre anul 2000

să ne hrănească. Ar trebui ca cititorul să vadă tînele desenatoare aplecate deasupra planșelor, să audă țâcănitul mașinilor electrice de calcul, sau să urmărească silențioasă înșiruire a cifrelor pe ecranul minicalculatorului electronic.

Și rugîndu-mă de fertare pentru repetiția imperioasă, ar trebui ca cititorul, să-l vadă pe ing. Iosif Baumstark, discutînd cu ceilalți pedologi înaintea unei ieșiri pe teren, cu hărțile în față, ca într-un veritabil Mare Stat Major ce-și pregătește ofensiva, sau să-l audă pe șeful agrochimicilor glumind cu băietii săi, care îl înconjoară ca juniorii pe un antrenor — căci ing. Octavian Dejeu în calitatea sa de secretar de partid, știe să fie vesel și sobru, înțelegător și intransigent.

★

Acest laborator, aidoma celorlalte răspîndite pe întinderea pământului românesc, s-a născut în urmă cu cîtiva ani ca răspunsul firesc dat cerințelor agri-

culturii noastre, căreia anii de după eliberare i-au oferit mijloacele unui contract plener, dinamic și rodnic, cu ultimele cuceriri ale științei.

Iar pentru că genericul reportajului se referă la anul 2000, care așa cum scrie Mircea Malița, „este un auxiliar ce-și împrumută cu prietenia simbolul pentru ca procesul gîndirii să fie mereu proaspăt și receptiv la imaginație”, realitatea de azi a acestei instituții complexe, trebuie corelată cu ceea ce va însemna agricultura noastră la sfîrșitul secolului. La această imagine a lui „mîine” se lucrează de pe acum, cu entuziasm și competență, căci dincolo de amplificarea cantitativă și calitativă, agricultura intensivă a României socialiste a anului 2000, presupune abordarea unor probleme cu mult mai dificile decît cele care se pun azi.

Folosirea unor cantități din ce în ce mai mari de substanțe stimulative de creștere, retardante, ș.a. prin efectele lor remanente impune controlul riguros al relației „produs chimic — plantă — om”. De aici și eforturile sporite ale șefului OSPA, Dr. inq. Iuliu Crișan, în direcția realizării unor centre agrochimice, avînd ca sarcini fertilizarea, ierbicidarea și combaterea dăunătorilor, după cum Dr. ing. Marius Iliescu, descifrînd tainele regimului hidric al solului, perfecționează continuu mijloacele de luptă împotriva excesului sau lipsei de umiditate.

De altfel, cititorii de azi ai revistei, absolvenții de mîine ai Institutului Agronomic, ajunși în producție vor putea aprecia cum se cuvine avantajele existenței unor bune cercetări pedologice și agrochimice, sau a recentelor lucrări de raionare pedoclimatică și profilare agroeconomică, rodul activității colectivului OSPA, în teren și laboratoare, ca și pe cele șapte cîmpuri de observație proprii, amplasate în diferite puncte de pe cuprinsul județului Timis.

★

Dacă treci la ore tîrzii prin fața clădirii de la nr. 9 a străzii 13 Decembrie, poți vedea, chiar deasupra porții de la care încep lungile expediții ale mașinilor de teren, o singură fereastră luminată. Dincolo de ea, comunistul omul de știință Iuliu Crișan, lucrează încă, prețuind fiecare clipă utilă, înțelegînd că „2000” nu înseamnă doar cumpăna dintre două milenii, ci și jalonul unei etape din magnificul Program al partidului, în care pîinea trebuie să fie mai mare, mai albă, mai bună!

MARCEL LUCA

Intre 19 și 22 august la Poznan (R.P. Polonă) s-au desfășurat lucrările celui de-al treilea Congres european SF, congres cunoscut încă de sub numele EUROCON 3. Au participat scriitorii, editori, plasticieni, regizori de film din 25 de țări europene și, de asemenea, reprezentanți din S.U.A., Canada și Australia. Delegația României a fost condusă de Ion Hobana, secretar al Uniunii scriitorilor

I. Cum vedeți raportul dintre fenomenul S.F. și educația tineretului?

II. Există interferențe artistice „marcate” între literatura S.F. și artele moderne?

III. Influențează știința de frontieră literatura S.F.?

IV. Importanța Congresului european pentru mișcarea s.f.-istă contemporană?

mită relativitate pozitivă legile și principiile enunțate de știință și exersează coerența gîndirii, deoarece multe lucrări dezvoltă logic, într-un sistem, câteva premise cu statut de axiome.

II. Kuczka Peter: S.F.-ul este un fenomen care apare în toate ramurile și genurile artei „decî trebuie eliminat termenul gen literar”.

EUROCON 3 --

al treilea congres european al ficțiunii științifice

Au binevoit să răspundă întrebărilor noastre: Kuczka Peter — șeful delegației ungare; Elisabeth Vonarburg — conducătoarea delegației canadiene; Philippe Putot — student, Franța; Andrej Nagajewski, student, Polonia; Martin Easterbrook, student, Anglia; Lucian Ionică, student, din partea cenaclului „H.G. Wells” Timișoara.

I. Kuczka Peter: S.F.-ul dezvoltă fantazia tineretului, arată că lucrurile pot fi privite din mai multe laturi, că există o mișcare permanentă, o evoluție, că în această evoluție există conflicte și că dezvoltarea se naște din stările conflictuale.

Elisabeth Vonarburg: Principala virtute a S.F.-ului este deschiderea „pirituală”, menținerea supleții gîndirii, și în acest sens, consider foarte bună definiția dată de Pierre Versin (Elveția) care spune că S.F.-ul este o literatură proiecturală și rațională, adică o literatură a ipotezel, folosind o metodă care, la origine, este paralelă cu metoda științifică. Demersul literaturii S.F. este paralel, pînă într-un anumit punct, cu cel al oamenilor de știință, literatura S.F. fiind utilă educației științifice a tineretului dar, bineînțeles, nu în mod exclusiv.

Lucian Ionică: Literatura S.F. obișnuiește cititorul să privească cu o anu-

Philippe Putot: Da, sigur, există. În special banda desenată, teatrul și filmul sînt artele care suferă influența S.F.-ului. Consider însă că primele albume de benzi desenate „digerabile” au apărut după 1950.

Elisabeth Vonarburg: Personal cred că trebuie să legăm diversele expresii artistice, mai ales limbajul verbal și limbajul vizual (limbajul imaginilor), pentru a crea o îmbogățire reciprocă care să elimine limbajele banale, aplatizate, naive și sterile. Limbajul verbal și vizual se servesc de „adîncime”, această a patra dimensiune, totdeauna într-un cadru unitar.

Andrej Nagajewski: Consider că în pictură, grafică, film, sculptură au pătruns multe din ideile circulante în literatura S.F. În celelalte arte, în muzică în special, nu cred că elementele de avangardă datorează prea mult literaturii S.F.

III. Lucian Ionică: Nu cred că între literatura S.F. și științele de frontieră există o relație principală diferită față de cea existentă cu științele tradiționale. Se poate vorbi de un interes momentan mai mare față de științele de frontieră, cauzat de nouitatea lor și de posibilitățile de lărgire a artel tematice.

Kuczka Peter: S.F.-ul se folosește de

științele de frontieră pentru îmbogățirea ideilor și temelor ficțiunii, dar legătura cu aceasta este formală, diferind modul de abordare a subiectelor. Scriitorii S.F. vorbesc de împliniri imaginate, pe cînd ufologia sau parapsihologia se ocupă de împliniri „reale”.

IV. Elisabeth Vonarburg: EUROCON 3 a făcut un pas mare față de celelalte congrese prin calitatea comunicărilor, prin dispariția unui anumit soi de prejudecăți, pe care le aveau unii din noi, prin descoperirea unei literaturi bogate în țările socialiste și, mai ales, prin dialogurile vii, pozitive, foarte rodnice care au avut loc.

Lucian Ionică: Congresul a reafirmat, în ansamblu, importanța literaturii S.F. în contextul actual al revoluției științifice și tehnice, prilejuind un interesant schimb de idei între scriitorii, editori, oameni de artă.

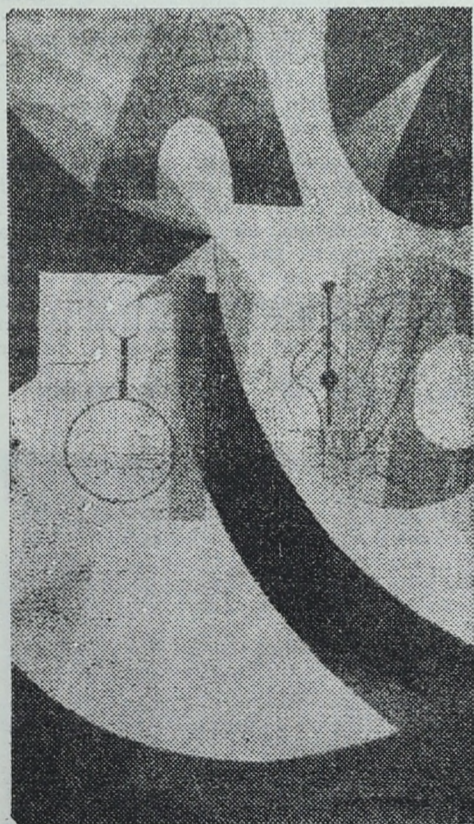
Andrej Nagajewski: Pentru mine Congresul a însemnat descoperirea unor țări cu o literatură S.F. remarcabilă, cum ar fi Ungaria, România sau Spania. De asemenea a afirmat existența unor cercuri studențești, în general, puternice.

Martin Easterbrook: Congresul mi-a oferit câteva surprize plăcute. În primul rînd fanzinurile studențești, apoi discuțiile pe care le-am avut cu colegii mei din alte țări și calitatea literaturii S.F. scrise de studenții timișoreni. Am citit două povestiri „Baladă pentru Crin” și „Planeta fără pterodactili” care cred că pot fi publicate oricînd în „New Wells”, cea mai bună revistă S.F. din Anglia.

Kuczka Peter: Congresul a arătat că mișcarea europeană S.F. se dezvoltă mereu, fiind în același timp o piatră de hotăr prin calitatea discuțiilor și prin largă participare.

Philippe Putot: În Franța apar cam 250 de romane S.F. pe an, Franța fiind o țară cu o literatură S.F. puternică, dar Congresul a arătat că există țări a căror literatură este practic necunoscută, deci s-a realizat o apropiere care trebuie continuată. Cred că editorii pleacă cu multe învățăminte de la Poznan, necesitatea antologiilor, dedicate uneia sau alteia din țările puțin cunoscute, fiind acută. Sperăm că pînă la EUROCON IV, care se va ține la Berlin, să fie făcute mai multe traduceri decît s-au făcut după celelalte două convenții europene.

CORNEL SECU

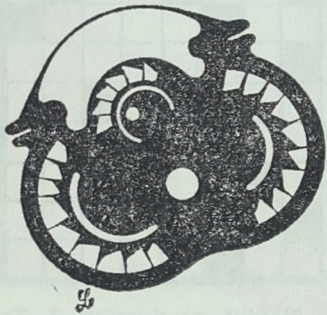
din R.S.R. Alături de profesioniștii anticipației au participat și membrii unor cenacluri, în general studențești, din Polonia, Ungaria, Bulgaria, R.D.G., Franța, Anglia, Belgia, Italia. Din România au participat cîtiva membri ai cenaclului „H.G. Wells” al Casei de cultură a studenților din Timișoara.

Am realizat la Poznan, cu cîtiva participanți, o masă rotundă pornind de la următoarele întrebări:

Chemare

Mă cheamă furtunile
din inimă de pământ
că sint ale lui și el al meu
Mă cheamă coarnele goale
de copaci. toamna
că sint ale mele
și eu a lor
Mă cheamă brazdele
de dragoste
din frunte de haiduc
au fost ale lui
prea tulburi jucării
sint ale mele
ascuase-n frunze
și umbli prin
riu de munte.

Bătrînii

Bătrînii cu icoanele lor
au rămas închiși
în grădină
Din ei se coc strugurii
la revărsatul toamnei...
Bătrînii se mulțumesc
C-o jumătate de clipă.

MARCELA STOICA
Filologie II.

Vînătoare

Cînd era ca o pasăre femeia,
Un zbor nesupus înfloritului crîng,
Și eu vînător frumos cînd eram
Gata să împușc și gata să plîng
Cînd însumi păream a fi un leandru
De foșnetul căruia păsări se frîng
De ce mă rugam albastru și tandru
Gata să împușc și gata să plîng?
Cînd era femeia pasăre ascunsă
Sufletele aer, sufletele crîng,
De ce mă uitam la ea printr-o frunză
Gata să împușc și gata să plîng?

Ce tîrziu

La lumina femeilor tinere și a
trandafirilor
prin tine mă uit la cea care eral, mamă,
ca printr-un ou la bănuțul de ceață.
Degeaba îți faci din pensie aripi
încă mai ai nevoie de sapă
așa cum aveai nevoie de mine
în ziua în care ne spălai rufele
„aruncă la orătării spice — ziceai —
nu vezi că dau oarbe,
ține de albie să nu se verse leșia”
și așa mai departe
trebuia să întrețin focul, să le fac lături
porcilor
eram important ca lumina din tindă
cînd le arătai vecinelor
rochia adusă de fratele mai mare al tatei
de la București. Ce tîrziu
am înțeles că pentru tine o rochie mai
scumpă
de un pol metru nu trăiește decît în lada
de nuc
chinuindu-se cot la cot cu rochia de
mireasă
împotriva naftalinei și-a întunericului.
La lumina femeilor tinere și a
trandafirilor
îmi amintesc cum umblai pe lingă oala
pusă la fiert
ca și cum ai fi fost într-o rochie
nouă-nouă
dacă oftatul lui tata ne unea pe toți ca
un ombilic,
îmi amintesc de ulciorul înfundat toată
vara cu frunze
ca de o rană
și nodul care mi se urcă la nesfîrșire în gît
este asemenea uliului sfîșindu-și în
mărăcini umbra.

MIRCEA BIRSIŁA
Filologie III

Viziune

Adulmecări de întindere,
Plante fără simțiri
În canale maritime.

De ce e așa

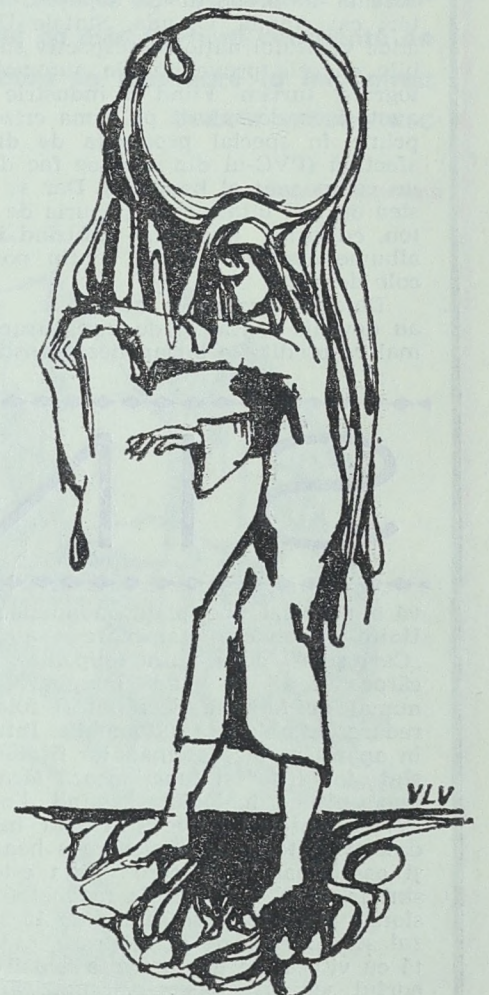
În zgribulitele ecouri ?

Te irosești-crengi scuturate
Cu tăpile pe pământ —

O formă de-a mea, de-a ta
Un chip de lance tremurînd în clipe

Asta ar fi cînd miezul nopți
Trece peste viață
Altfel decît o ființă pasivă

VASILE RODIAN
muncitor la I.T.C.V.T.T

DON QUIJOTE DE LA MANCHA

sau povestea zăpezilor albe găsite-n cîmpie

1
Știam că singele meu se va dezlega. În adîncu-
rile pădurii atîrnînd de cer tipătul ultimei păsări
căzute de pe fiordul nopții avea să-mi vorbească.

2
Unde vă sint treptele albe, credincioși cu spume
în păr, dreptți ca niște vitralii cu somtuose
transparente ?

3
Ori poate caii voștri au amuțit înhămați la cine
știe ce amiază nesupusă.

4
Mîinile mele scot din fintini colțuri de cer mai
lungi decît cuvintele
Doamne, cum cobor dinspre munți oștiri nebă-
nuite și rid Pirinei !

5
Nu, n-a murit încă adîncul în care îmi cresc
nebănuite desprinderi.
O, biet caballero, ți-atîrnă jalnic pletele în vînt
ispitind fecioarele benigne cu ochi de primăvară.

6
Rușinea e mare, mai mare decît păcatul celor
ce s-au culcat cu ochii la cer în iarba din juru-ți.

7
Legăți buchete de flori albe, lacrimi de copil,
la picioarele celui învîțat să doarmă surd.

8
Visez cozonaci imenși cu gust de miere galbenă
ca pulberea lunii.

9
Strig morților să-mi dea nemișcarea lor.
Îmi strig rătăciți cu fețe ceroase ce tac în ni-
sipul alb mirosînd a cei ce au plecat.

10
Singele prin care curg cei ce au fost, eu adică
se dezleagă și cîntă, cîntă mereu în locul păsării
căzute de fiordul nopții.

11
Cu palmele împreunate te rog înspre ziuă să-mi
dai mersul meu cel de toate zilele.

12
Cine știe ce alt cavaler cîntă, odată cu mine.
Biet caballero de Mancha, un simplu menestrel;
îl ghicesc după frunzele pașilor. Sub fiecare unghie
are o mare de nori pentru rînile dimineții.

13
Da, drumul se întoarce spre sud prin Gibraltar
la Marele Ocean

14
Pe una dintre stînci bătrînul hidalgo își așteaptă
drumeții.

Să n-ai nici o grijă !

MEDALION

MARIAN ODANGIU

La sfîrșitul anului universitar 1975-1976
studentului din anul II, Facultatea de fi-
lologie-istorie, Marian Odangiu i se a-
proba — grație rezultatelor excepționale
în activitatea profesională și obștească,
susținerea, pe lingă examenele din anul
II, și a celor din anul III. Acum Marian
este în anul IV.

Adăugăm felicitărilor redacției și acest
medalion.

CITUA RAIMII

— sârbătoarea cea mare —

mituri aztece

1
Ploaia vine de la stele.
Bătrînul bororos și-aduce aminte: o apă e totul.
La Cuzco cresc temple cu fața la Anzi.

2
Cînd oamenii plîng o stea se clatină în cer.
Și numai atunci vreo poartă din Cuzco se zbate ca
un ochi de bătrînă.

3
Femeia-pasăre jeluiește iubirea
„dji-i-o, dji-i-o, dji-i-o”

4
Noaptea cu lună plină sint cele mai frumoase;
bărbații dansează yucari.

După un timp pier cum stelele se sting.
Oamenii nu trăiesc decît o singură dată ca florile.

5
Stîncile toate au suflete moi
și ele au fost oameni.
Lumea a fost toată o stîncă.
Sau, poate un om...
Cineva a mîncat o pasăre
Oamenii mîncă păsări; întii le ucid. Nu vîd
decît ochii.
Acesta e prețul vieții.

7
Cînd mor vrăjitorii urcă la ceruri.
Treptele Cerului seamănă cu cele ale templelor
din Cuzco.
Albe și drepte.
În cer sufletele lor se schimbă în păsări.
Albe și drepte.
Oamenii sint ca păsările.

8
Cîmpurile de manioc sint mai mari decît Cerul.
În fiecare cîmp e cîte un copil. Copiii plîng și ziua
cînd nu sint stele.

Pentru ei se clatină vîntul
Vîntului îi place curcubeul. Împreună aduc piro-
gile în

Puerto Limon.

9
La Cuzco banii miroase a cacao.

10
Quetzlcoatl a devenit stes.
Numai bătrînii îl vîd dimineata.
Quetzlcoatl e dușmanul stelelor. Cele palide
mor lingă el.
Atunci nu plouă.

11
Stelele rănite aduc ploaia.
Oamenii cînd mor se schimbă-n cenușă.
Vîntul ia cenușa și cu mîinile muiate în wito
pictează curcubeul
Oamenii sint niște curcubeu.

12
YARA are părul ca aurul din piela vechilor regi.
Yara e ca o floare de naruro.

13
Soarele a murit la tropice.
Nu mai auzim nimic.
Sufletele noastre sint prea moi. Mai moi decît chi-
purile de piatră.
Alegem tăcerea...

În acest număr conceput în vacanță, îmi permit să mă abat puțin de la specificul acestei rubrici și să privesc muzica oarecum ca o industrie și nu ca o artă propriu-zisă. Voi face aceasta referindu-mă la acele produse prin care muzica vine la domiciliu: discul și banda. Nu voi aminti prea mult despre aparatele de ascultare, înregistrare, redare (pic-up, magnetofon, casetofon „cartridge-machine“), despre performanțele lor care cresc zi de zi despre gama multiplă de prezentare sau despre miile de mărci existente. Este un subiect care nu se preînde exhaustiv Lumea sunetului e un labirint...

Discul și banda produse care se vînd la ora actuală în proporții ce depășesc milioanele în țări ca: Anglia, Olanda, Statele Unite, Franța, aduc venitul național respectiv sume comparabile cu cele provenite din automobile, cinematografe turism fiind o industrie la modă, a avut și ea de suferit pe urma crizei de materii prime, în special producția de discuri a fost afectată (PVC-ul din care se fac discurile fiind un component al benzinei). Dar se pare că acestea au fost uitate ca și penuria de hîrtie și carton, editurile muzicale difuzînd în continuare albume ale căror mape conțin posteruri fasciole de texte.

Datorită prețurilor accesibile, casetofonele au devenit aparatele de înregistrare-redare cele mai răspîndite, cele japoneze constituind o ade-

peste 35°C. Sînt cîteva din instrucțiunile ce au început să însoțească discurile „Electrecord“ care a introdus de curînd plicurile de hîrtie în locul pungilor în care se găseau discurile pînă acum. Dar să revenim la bolile de care aminteam înainte. Zgîrieturile, deși incurabile, dar evitabile printr-o manipulare atentă a discurilor și ascultarea lor numai cu doze și ace MICRO, mono sau stereo, de preferință din safir sau diamant și corespunzător indicației de pe eticheta discului (Stereo, mono sau ambele).

Un disc „frecat“ de un ac stricat sau uzat nu mai poate fi remediat de zgomotele perturbatoare, ci doar schimbat (cumpărînd altul). Praful și particulele ce sînt atrase pe suprafața discului au ridicat probleme serioase celor ce se ocupă de „sănătatea“ discurilor sau de realizarea unei audiții cît mai curate. S-au inventat atîtea produse și modalități de întreținere a discului, încît nu știi în care să mai crezi. Noi amintim doar o parte din acelea care au producție de serie (și preț) și nu de cîrpele de catifea cu care ștergem doar praful de pe o parte și alta. Deci mai întîi cîrpele brevetate, care au proprietăți dielectrice grație tratării lor cu silicium. Se păstrează în pungi de plastic pentru a nu-și pierde capacitatea de reținere a particulelor electrostatice. Au dezavantajul că nu rețin praful din șanțul discului, ci doar pe cel de la suprafață. Cu performanțe asemănătoare sînt tu-

SINTEZE

vărată invazie pe piața mondială. În Statele Unite o pondere mai mare o au „cartridges“, „Cartușele“, cutii paralelipipedice în interiorul cărora se află o bandă înregistrată pe 8 piste, numai de fabrică, deci pot fi folosite doar la redare, de obicei la automobile. Introducerea lor în aparat se face asemănător fișelor, doar că nu sînt „înghițite“ și funcționează fără întrerupere, după ultima melodie urmînd din nou prima. Performanțele tehnice sînt ceva mai scăzute și datorită vitezei de deplasare a benzii. De aceea și casetofonele la care viteza este de 4 cm/s sînt în handicap față de magnetofonele profesionale care folosesc viteza de 19 sau 38 în cazul studiourilor de înregistrare, radio, TV. Odată cu viteza de deplasare a benzii crește și raportul semnal (sunet util, muzică/zgomot, acel „fiș“). Pentru un sunet cît mai HI-FI (de înaltă fidelitate sonoră) sînt benzile „low-noise“ (zgomot scăzut) care în locul oxidului feric folosesc bioxidul de crom ce este însă abraziv și tocește mai repede capurile de înregistrare obișnuite.

O redare cît mai apropiată a atmosferei din studiourile de înregistrare se face prin înregistrările STEREOFONICE sau QUADROFONICE care redau semnale diferite pe cele două, respectiv patru canale, corespunzătoare de exemplu diverselor instrumente înregistrate și identice redare de difuzoare așezate după reguli ce țin de exploatarea acestor sisteme și la care nu voi mai insista acum.

Dar pentru menținerea calității înregistrării e necesar ca discul, banda să fie păstrate la starea de „fabrică“ cu performanțele maxime. Pentru protecția lor au apărut produse cosmetice, de lenjerie, și chiar aparate de fizioterapie a discului sau benzii. Discul suferă de două boli grave. Una este praful care se depune în șanțurile sale, indiferent că s-a ținut regim sau nu. (totuși e mai bine să se țină), iar a doua boală o constituie zgîrieturile. Nu am exagerat nimic personificînd în așa măsură discul, pentru că astfel de „boală“ dă bătaie de cap nu numai posesorului, dar vom vedea că a declanșat dezvoltarea unei farmacii și terapeutici în toată regula. Un mic exemplu: pentru evitarea ondulării discurilor e necesară păstrarea lor în poziție verticală dacă numărul lotului nu depășește 10 bucăți, de asemenea ferit de soare, temperaturi de

burile căpușite cu catifea care îndepărtează praful și murdăria în timpul rotației discului. Mai eficiente sînt sistemele aplicate brațului de pick-up și anume o perie din fire subțiri de cupru care scoate și reține particulele de praf din șanțurile discului. Tot aici se mai poate anexa o periută sau burete care curăță discul sau depune pe suprafața sa lubrifiant sau fluid antistatic. Există și aparate electrocasnice în care discul e introdus între două plăci care se rotesc curățîndu-l astfel amprente, murdăria și praful de la suprafață. Pentru rezultatele mai bune se recomandă și o trusă cosmetică. Acul de pick-up are și el periutele lui, iar dozele se realizează din ceramică pentru a nu fi purtătoare de sarcini electrice. Nici banda de magnetofon sau cea din casete nu a fost neglijată, bucurîndu-se și ea de tratamente specifice, beneficiind de aparate, tot de uz casnic, care le lipesc automat, le reduc timpul de derulare din minute în secunde. Le curăță, evită demagnetizarea etc.

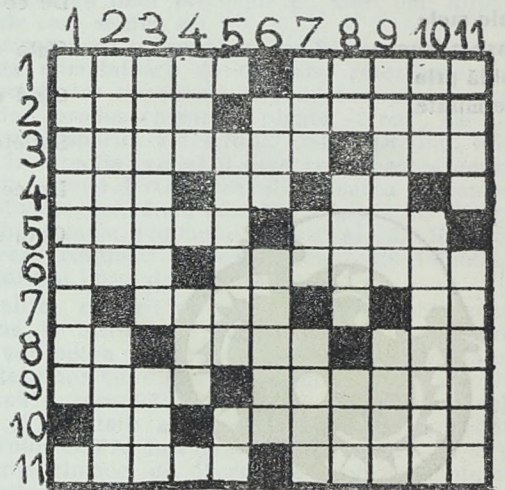
Capul de înregistrare de la magnetofon sau casetofon poate fi și el curățat fie cu soluții, fie cu benzi abrazive speciale. Mai există dispozitive care le demagnetizează cînd se ivește cazul. Majoritatea acestor „tratamente“ produse depășesc de cîteva ori prețul discului sau benzii. Tot benzile mai beneficiază de truse de lipit, care pe lingă banda de lipit propriu-zisă (scotch) mai oferă foite de aluminiu necesare la declanșarea autostopului, piedici care evită derularea benzii cînd nu se află în aparat. Etichetele benzilor, casetelor, care s-au murdărit ori rupt, pot fi înlocuite, lipînd altele de diverse culori, calități și... prețuri. La fel există „mănuși“ protectoare pentru discuri, pungi de polietilenă pentru coșperți. Mai sînt diverse circuite de condensatoare, tranzistoare atașate magnetofonelor, casetofonelor de lux și care reduc zgomotele în favoarea sunetului util. Și mai sînt și altele și altele... și cum spunea Henry Walt: „tehnica nu mai e provocată de nevoie, ci nevoile sînt provocate de tehnică“.

Nota: informațiile de la paragraful III sînt reluate, cu permisiune, din articolul „Electronică“ a lui Florin Silviu Ursulescu, pag. 13 „Săptămîna“ nr 131

IOAN BĂCĂLETE, Mec. II

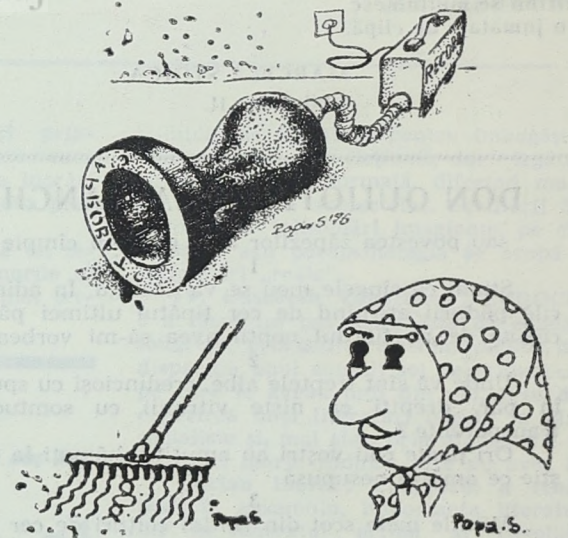
Cîntare

ORIZONTAL: 1. Omul științei — Masivul Omul! 2. Substanța ironiei — Noi printre arme 3. Omul pentru cei din jur — Participant la un început de partidă 4. Plin de talent! — Face o „Cîntare omului! — Omul de lingă tine (pl.) 5. Omul cu modelul lui — Omul la începuturile lui 6. — Îi duce pe Bucureșteni — Un alt om cu modelul lui 7. Un om model — Început de senilitate 8. Cel ce-a dat viață acestui pămînt — Lipsiți de orizont — Vremea de azi 9. A da fructe — Plin de suflet 10. O talie visată — Uniți de-o cauză comună 11. Omul primăvara (fig.) — Dat de-o parte

VERTICAL: 1. Pierdut pe drumuri 2. Trecut alături — Extrem de tineri 3. Un om, o viață, o idee! — Un căpitan de plai românesc. 4. E o cîntare — Un alai de lucrătoare 5. Un om stăpin pe facultățile sale — Condiția lui 6. Deosebit de bun — Omul îndrăgît 7. Stat în cele — Intră-n apărare — Un om de la marea cea albastră 8. Cap de acuzare! — Gospodar la oraș — Mijlocul visat! 9. Omul cu păsărica lui — Cuprins de-o dragoste veche 10. Fără pereche — Una de noroc 11. Puști — Adus la bun... sîrșit!

GHEORGHE CRIȘAN

Fără cuvinte

— ÎN ATENȚIA CONSILIILOR A.S.C. —
Se apropie culesul porumbului! Sîntem pregătiți!

COLECTIVUL DE REDACȚIE

GHEORGHE CRIȘAN, RODICA STOIE, GABRIELA ȚINTARU, VALENTIN VIȘAN, MIRCEA BIRSILĂ, MARIAN ODANGIU, EMERIC SZEKELY, IOAN BĂCĂLETE, NELU PETRIT, OFELIA GHENCIU. Foto: CONSTANTIN DUMA și GHEORGHE TARTAN. Prezentarea grafică ȘTEFAN ȘT. POPA

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studentesc, căminul 15, camera 1. Telefon: 2-19-45.
Permanența la sediu: zilnic între orele 20 și 22

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, MARIUS BOCERANU (redactor șef adjunct), VIOREL BOLDUREANU, LIVIU NADIȘ (redactor șef adjunct), CRISTIAN TELESU

FLASH

Vrînd să facă carieră a săpat cînd pe unul, cînd pe altul, ajungînd să sape pînă și o... carieră.

Oaia neagră se poate ascunde în turma cu miei albi numai după măgar.

VIATA ÎN DOI
El: Acest pahar mai gol ție și l-am umplut.

Tot El: E drept și-a pus lacăt la gură, dar cheia tot ea o ține!

GOGONATA
Umblă cu cioara vopsită și apoi plînge cu lacrimi de crocodil.

FABULA
Crezîndu-se cizmă un șoșon tre-

ce riul și se îneacă.
Morala: Nu te întinde mai mult decît ție-carîmbul.

SFAT ROȘU
În prezența unui taur niciodată nu fii rușinos.

DE DRAGOSTE
— Ei bine, i-a furat inima...
— Fericita!
— Inima artificială!

EMERIC SZEKELY